

عنوان کتاب مکمل فی فضائل و مناقب
رسول اکرم صلی الله علیه و آله

کتاب فی فضائل و مناقب حالات و کرامات و تأیید مولود و وفات

حضرت رسول انام و اصحاب کرام و اولیای عظام صلوٰۃ الله علیہم اجمعین

من تصنیف سردار شہزادگان عالی تبار سردایہ فضل و کمال افسر

و انشوران روزگار شہزادہ محمد داراشکوہ طاب اللہ فرامہ جل الجنتہ بقواہ

در مطبع فیضی لکھنؤ مطبعہ فیضی لکھنؤ
مطبعہ فیضی لکھنؤ

فهرست کتاب سفینه الاولیا

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۳۰	حضرت اویس قرنی رضی اللہ عنہ	۱۷	بیان نسب اطهر و تاریخ ولادت
۳۱	حضرت حسن بصری رضی اللہ عنہ		بامعادت و ابتداء نزول وحی
۳۲	حضرت قاسم بن محمد بن ابوبکر		ومعراج و هجرت از مکہ معظمہ و وصول
	صدیق رضی اللہ عنہ		بہینہ و وفات حضرت رسالت
۳۲	حضرت امام اعظم ابوحنیفہ کوفی		پناہ صلی اللہ علیہ وسلم
۳۳	حضرت امام مالک قدس سرہ	۱۹	حضرت امیر المومنین ابوبکر صدیق رضی اللہ عنہ
۱۱	حضرت امام شافعی قدس سرہ	۲۰	حضرت امیر المومنین عمر فاروق رضی اللہ عنہ
۱۱	حضرت امام احمد حنبل قدس سرہ	۲۱	حضرت امیر المومنین عثمان رضی اللہ عنہ
۳۴	حضرت امام ابو یوسف قدس سرہ	۲۲	حضرت امیر المومنین علی کرم اللہ وجہہ
۱۱	حضرت امام محمد شیبانی قدس سرہ	۲۳	حضرت امیر المومنین حسن رضی اللہ عنہ
۳۵	سلسلہ علیہ قاورہ	۲۴	حضرت امیر المومنین حسین رضی اللہ عنہ
۱۱	حضرت شیخ معروف کرخی قدس سرہ	۲۵	حضرت امیر المومنین امام زین العابدین رضی اللہ عنہ
۳۶	حضرت شیخ سری بن المفلس السقطی		حضرت امام محمد باقر رضی اللہ عنہ
۳۷	سید الطائفة حضرت شیخ حبیب بغدادی	۲۶	حضرت امام جعفر صادق رضی اللہ عنہ
۳۹	حضرت شیخ ابوبکر شبلی قدس سرہ		حضرت امام موسی کاظم رضی اللہ عنہ
۴۱	حضرت شیخ عبدالواحد ترمذی قدس سرہ	۲۷	حضرت امام علی موسی رضا رضی اللہ عنہ
۱۱	حضرت شیخ ابوالفرح طوسی قدس سرہ	۲۸	حضرت امام محمد تقی رضی اللہ عنہ
۱۱	شیخ ابوالحسن نیکارسی قدس سرہ	۲۹	حضرت امام حسن عسکری رضی اللہ عنہ
۱۱	حضرت شیخ ابوسعید مبارک		حضرت امام محمد رضی اللہ عنہ
۴۲	شیخ جامد و یاس قدس سرہ	۳۰	حضرت سلمان فارسی رضی اللہ عنہ
۴۳	حضرت غوث الثقلین شامی الدین		

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
٦٤	شيخ محمد بن احمد الجوني رحمه الله	٥٨	عبد القا ورحيلاني رضى الله عنه
٦٥	شيخ ابو مدين مغربي رحمه الله	٥٩	شيخ سيف الدين عبد الوهاب
٦٦	شيخ محي الدين عربي رحمه الله	٦٠	شيخ شرف الدين عيسى رحمه الله
٦٧	شيخ صدر الدين محمد بن اسحق قوتوي	٦١	شيخ شمس الدين عبد العزيز رح
٦٨	امام عبد الله بن اسعد يافعي رح	٦٢	شيخ سراج الدين عبد الجبار رح
٦٩	شيخ عبد القا ورحيلاني	٦٣	شيخ تاج الدين ابو بكر عبد الرزاق رح
٧٠	شيخ عبد الله بيتي	٦٤	شيخ ابو اسحق ابراهيم رحمه الله
٧١	حضرت شيخ مير محمد المشهور بربان رح	٦٥	شيخ ابو الفضل محمد قدس سره
٧٢	سلسلة شريفه خواجها بركت گوار	٦٦	شيخ ابو عبد الرحمن عبد الله رح
٧٣	حضرت شيخ ابو يزيد بطامي رح	٦٧	شيخ ابو بكر ياكي رحمه الله
٧٤	حضرت شيخ ابو الحسن خرقاني رح	٦٨	شيخ ابو نصر موسى قدس سره
٧٥	شيخ ابو علي رودباري رحمه الله	٦٩	شيخ علي بن بيتي قدس سره
٧٦	شيخ ابو علي كاتب رحمه الله	٧٠	شيخ ابو عمر و صرقي قدس سره
٧٧	شيخ ابو عثمان مغربي رحمه الله	٧١	شيخ ابو سعيد قيلوي قدس سره
٧٨	شيخ ابو القاسم كركاني رحمه الله	٧٢	شيخ قسيب البان موصلي رح
٧٩	شيخ ابو علي فارسي رحمه الله	٧٣	شيخ احمد بن مبارك رحمه الله
٨٠	خواجہ يوسف بن الیوب پند اف	٧٤	شيخ صدق بنفادي رحمه الله
٨١	خواجہ حسن انداقي رحمه الله	٧٥	شيخ بقاي بن بطور رحمه الله
٨٢	خواجہ احمد ليومي رحمه الله	٧٦	شيخ محمد الاواني المعروف بابن القفا
٨٣	حضرت خواجہ عبد الخالق مجدوا	٧٧	شيخ ابو اسعد بن الشبل رحمه الله
٨٤	خواجہ عارف ربو کري قدس سره	٧٨	شيخ ابيه عمر قرشي رحمه الله
٨٥	شيخ ابو محمد داليري مخنومي رحمه الله	٧٩	شيخ موفق الدين المقدسي رحمه الله

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۸۹	خواجه علوی بنور سے رحمہ اللہ	۷۷	خواجه علی رایتی رحمہ اللہ
۹۰	خواجه ابواسحق شامی رحمہ اللہ	۷۸	خواجه محمد بابا سہمی رح
۹۱	خواجه احمد ابدال چشتی	۷۹	سید امیر کلال قدس سرہ
۹۲	خواجه محمد چشتی رحمہ اللہ	۸۰	خواجه بہاوالدین نقشبند رحمہ اللہ
۹۳	خواجه یوسف بن محمد سہمان رح	۸۱	خواجه محمد یار سار رحمہ اللہ
۹۴	خواجه مودود چشتی رحمہ اللہ	۸۲	خواجه ابونصر یار سار رحمہ اللہ
۹۵	خواجه احمد بن مودود چشتی	۸۳	خواجه علاءالدین عطار رحمہ اللہ
۹۶	شاہ سبحان رحمہ اللہ	۸۴	مولانا یعقوب چرخی رحمہ اللہ
۹۷	خواجه حاجی شریف زبیدی رح	۸۵	حضرت خواجه عبداللہ رحمہ اللہ
۹۸	حضرت شیخ عثمان یارو فی رح	۸۶	مولانا نظام الدین خاموش رحمہ اللہ
۹۹	حضرت خواجه معین الدین چشتی رح	۸۷	مولانا سعد الدین کاشغری رحمہ اللہ
۱۰۰	شیخ حمید الدین الصوفی	۸۸	حضرت مولانا عبدالرحمن جامی رح
۱۰۱	السعدی الناکوی رح	۸۹	مولانا عبدالغفور لاری رحمہ اللہ
۱۰۲	حضرت خواجه قطب الدین اوٹشی کا	۹۰	خواجه عبدالشہید رحمہ اللہ
۱۰۳	شیخ فرید گنجشکر قدس سرہ	۹۱	خواجه باقی رحمہ اللہ تقالے
۱۰۴	شیخ نظام الدین اولیا رح	۹۲	ہاشم خواجه و صالح خواجه پیدری
۱۰۵	امیر خسرو دہلوی قدس سرہ	سلسلہ شریفہ چشتیہ	
۱۰۶	شیخ نصیر الدین چراغ دہلی رح		
۱۰۷	شیخ برہان الدین غریب رح	۹۳	خواجه عبدالواحد زید قدس سرہ
۱۰۸	شیخ عبدالقدوس کشکوہی رح	۹۴	حضرت فضیل بن عیاض رح
۱۰۹	حضرت شیخ جلال تہا نیری قدس سرہ	۹۵	حضرت سلطان ابراہیم ادہم رح
۱۱۰	سلسلہ کبیریہ رحمہم	۹۶	خواجه خدیفہ مرعشی رحمہ اللہ
۱۱۱	شیخ ابوبکر بن عبداللہ ساج رح	۹۷	خواجه ہبیرہ بصری رحمہ اللہ

۱۱۲

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۱۱۰	شیخ محمد عمویہ رحمہ اللہ تعالیٰ	۱۰۲	شیخ احمد غزالی رحمہ اللہ تعالیٰ
۱۱۱	حضرت رویم قدس اللہ سرہ	۱۰۳	شیخ ابو النجیب سہروردی رح
۱۱۲	شیخ ابو عبد اللہ بن خفیف رح	۱۰۴	شیخ عمار یا سر رحمہ اللہ تعالیٰ
۱۱۳	شیخ ابو العباس نساوندی	۱۰۵	حضرت شیخ نجم الدین کبریٰ رح
۱۱۴	شیخ اخئی فرخ زنجانی رحمہ اللہ	۱۰۶	شیخ مجاہد الدین بغدادی رحمہ اللہ
۱۱۵	شیخ ذبیح الدین رحمہ اللہ	۱۰۷	شیخ سعد الدین حموی رحمہ اللہ
۱۱۶	حضرت شیخ شہاب الدین سہروردی	۱۰۸	شیخ سبقت الدین ماخرزی رح
۱۱۷	شیخ حمید الدین ناگوری رحمہ اللہ	۱۰۹	شیخ نجم الدین رازی رحمہ اللہ
۱۱۸	شیخ نجیب الدین علی بن برغش	۱۱۰	شیخ رضی الدین علی لادیمہ اللہ
۱۱۹	شیخ عبدالرحمن بن علی بن برغش	۱۱۱	شیخ جمال الدین احمد خرقانی
۱۲۰	شیخ بہاد الدین زکریا ملتانی رح	۱۱۲	شیخ نور الدین عبدالرحمن الفرائی
۱۲۱	شیخ فخر الدین عراقی رحمہ اللہ	۱۱۳	شیخ رکن الدین علاء الدولہ سمنانی
۱۲۲	امیر حسینی سادات رحمہ اللہ	۱۱۴	شیخ نجم الدین محمد بن محمد الاذکانی
۱۲۳	شیخ صدر الدین محمد قدس سرہ	۱۱۵	شیخ محمود مزدقانی رحمہ اللہ تعالیٰ
۱۲۴	شیخ رکن الدین رحمہ اللہ	۱۱۶	میر سید علی ہمدانی رحمہ اللہ
۱۲۵	حضرت مخدوم جہانیاں رحمہ اللہ	۱۱۷	شیخ بہاد الدین ولد رحمہ اللہ
۱۲۶	برہان الدین قطب عالم رحمہ اللہ	۱۱۸	مولانا جلال الدین رومی رح
۱۲۷	حضرت سراج الدین محمد شاہ	۱۱۹	حسام الدین حلیمی رحمہ اللہ
۱۲۸	عالم حمہ اللہ تعالیٰ	۱۲۰	سلطان ولد قدس سرہ
۱۲۹	مستفرقہ	۱۲۱	سلسلہ سہروردیہ
۱۳۰	مالک دینار رحمہ اللہ	۱۲۲	مشاد دینوری رحمہ اللہ
۱۳۱	شیخ حبیب عجمی قدس سرہ	۱۲۳	شیخ احمد اسود دینوری رحمہ اللہ

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۱۲۹	یحییٰ ابن مغاور از می رحمه الله	۱۲۰	حضرت سفیان ثوری قدس سره
۱۳۰	ابو حفص حداد قدس سره	۱۲۱	داؤد بن لفرطائی رحمه الله
۱۳۱	شیخ علی بن موفق بغدادی رحمه الله	۱۲۲	عبد بن غلام رحمه الله
۱۳۲	محمد بن و سب رحمه الله	۱۲۳	امام عبد الله مبارک رحمه الله
۱۳۳	شاه شجاع کرمانی رحمه الله	۱۲۴	محمد صلیح المشهور بابین سماک
۱۳۴	مدون قضا رحمه الله	۱۲۵	حضرت شفیق بن ابراهیم بلخی
۱۳۵	فتح بن شجرف قدس سره	۱۲۶	یوسف اسباط روح الله و رحمته
۱۳۶	شیخ ابو عبد الله مختار رحمه الله	۱۲۷	ابو سلیمان دارانی رحمه الله
۱۳۷	ابو عبد الله مغربی رحمه الله	۱۲۸	حضرت شیخ بشر مرسی رحمه الله
۱۳۸	ابو عبد الله خاقان الصوفی رحمه الله	۱۲۹	فتح بن علی موصلی رحمه الله
۱۳۹	سمیل بن عبد الله تتری رحمه الله	۱۳۰	بشر حافی قدس الله روحه
۱۴۰	ابو سعید خزاز رحمه الله	۱۳۱	احمد بن ابی الحواری رحمه الله
۱۴۱	عباس بن حمزه نیشابوری رحمه الله	۱۳۲	حاتم بن عنوان اصبه رحمه الله
۱۴۲	ابو حمزه بغدادی رحمه الله	۱۳۳	شیخ احمد حضرویه رحمه الله
۱۴۳	ابو حمزه خراسانی رحمه الله	۱۳۴	شیخ ابو العباس حمزه بن
۱۴۴	شیخ ابو بکر و قاق رحمه الله	۱۳۵	حارث بن اسد محاسبی رحمه الله
۱۴۵	ابراهیم الخواص رحمه الله	۱۳۶	حضرت شیخ ذوالنون مصری رحمه الله
۱۴۶	زکریا بن دلویه رحمه الله	۱۳۷	حضرت ابو تراب نخشبی رحمه الله
۱۴۷	ابو الحسن لوری رحمه الله	۱۳۸	حضرت ابراهیم بن عیسی رحمه الله
۱۴۸	عمر بن عثمان مکی صوفی رحمه الله	۱۳۹	زکریا بن یحییٰ الهمدانی رحمه الله
۱۴۹	ابو عثمان واعظ رحمه الله	۱۴۰	ابو عبد الله السجزی رحمه الله
۱۵۰	سمعون بن محب الکذاب رحمه الله	۱۴۱	شیخ محمد بن علی حکیم الترنذی رحمه الله

صفحة	مضمون	صفحة	مضمون
۱۳۷	ابو یعقوب نرجوری رحمه الله	۱۳۹	ابو عثمان حیری رحمه الله
۱۳۸	ابو الحسن صایع دنیور	۱۴۰	شیخ احمد بن محمد بن سروق رح
۱۳۸	حضرت شیخ ابوبکر بن طاهر دنیور	۱۴۱	طلح بن محمد صباح نیلی قدس سره
۱۳۹	حضرت عبد الله نازل قدس سره	۱۴۱	یوسف بن حسین رازی رحمه الله
۱۴۰	حضرت شیخ ابراهیم بن شیبان	۱۴۱	شیخ ابوالعباس بسینی رحمه الله
۱۴۰	اکرم ان شا هی	۱۴۱	ابو عبد الله بن جلال رحمه الله
۱۴۱	حضرت شیخ ابو علی مشغولی قدس سره	۱۴۱	حسین بن منصور حلاج رحمه الله
۱۴۱	شیخ ابوسعید اعرابی قدس سره	۱۴۲	شیخ ابوالعباس بن عطار رح
۱۴۱	شیخ جعفر الخزار رحمه الله	۱۴۲	ابوبکر رازی رحمه الله
۱۴۲	شیخ ابراهیم بن احمد مولد الصوفی	۱۴۲	ابوالخیر حمصی رحمه الله
۱۴۲	شیخ ابوالقاسم الحکیم السمرقندی	۱۴۲	ابو محمد حریری رحمه الله
۱۴۲	شیخ ابوالقاسم بن عیسی البغدادی	۱۴۲	بنان بن محمد الحمال رحمه الله
۱۴۲	حضرت شیخ رحمه الله	۱۴۲	محمد بن فضیل رحمه الله
۱۴۲	شیخ ابوالعباس سیاری	۱۴۲	ابوالحسین وراق رحمه الله
۱۵۰	شیخ ابوالخیر ثنیانی الاقطع	۱۴۲	ابوالحسین وراج رحمه الله
۱۵۰	شیخ ابوبکر مصری قدس سره	۱۴۲	ابو عمرو دمشقی رحمه الله
۱۵۱	شیخ ابو مزاحم شیرازی رح	۱۴۵	خیر الناج رحمه الله
۱۵۱	شیخ ابو عمرو دزجانی رحمه الله	۱۴۵	شیخ ابوبکر واسطی رحمه الله
۱۵۱	شیخ جعفر بن محمد بن هبیر الخوارزمی	۱۴۵	شیخ ابوبکر کثانی رحمه الله
۱۵۱	شیخ ابوالحسین الصوفی القوشچی	۱۴۶	ابراهیم بن داؤد القصار الراسی
۱۵۲	شیخ ابوبکر بن داؤد دنیوری	۱۴۶	ابوالحسن بن محمد المزین رحمه الله
۱۵۲	شیخ عبد الملك بن علی بن عبد الله	۱۴۶	ابو علی ثقفی رحمه الله
۱۵۲	شیخ بندار بن حسین بن محمد بن عبد الله	۱۴۶	شیخ ابو محمد معش رحمه الله

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۱۵۷	شیخ ابو الخیر حبشی رحمه الله	۱۵۲	شیخ علی بن بنیاد بن حسین الصفی
۱۵۸	شیخ احمد بن ابراهیم المسبوحی	۱۵۳	شیخ ابو بکر الدافی رحمه الله
۱۵۸	شیخ ابو الحسن بن سالم بصری	۱۵۴	شیخ ابو بکر مقید رحمه الله
۱۵۸	شیخ ابو طالب مکی رحمه الله	۱۵۴	شیخ اسمعیل بنیشاپوری رحمه الله
۱۵۸	شیخ ابو بکر الوسی رحمه الله	۱۵۴	شیخ ابو عمرو بن بخت رحمه الله
۱۵۸	شیخ ابو القاسم دینوری	۱۵۴	شیخ عبد الله مفسر رحمه الله
۱۵۹	خواجہ یحییٰ ابن عمار الشیبانی رح	۱۵۴	شیخ ابو بکر قطبی رحمه الله
۱۵۹	شیخ عثمان بن ابو عمرو قلاسی	۱۵۵	شیخ ابو احمد رحمه الله
۱۵۹	شیخ ابو علی وقاق رحمه الله	۱۵۵	شیخ ابو عبد الله رودباری
۱۵۹	شیخ ابو عبد الرحمن سلمی رح	۱۵۵	شیخ ابو سہیل صعلوکی رح
۱۶۰	شیخ ابو سعید مالینی رحمه الله	۱۵۵	شیخ ابراهیم بن ثابت رح
۱۶۰	شیخ ابو الحسن بن جعفر ہمدانی	۱۵۵	شیخ ابو بکر فراز رحمه الله
۱۶۰	شیخ عبد الله طاقی رحمه الله	۱۵۵	شیخ ابو الحسن بن حصری رح
۱۶۰	شیخ ابو عبد الله داستانی رح	۱۵۵	شیخ ابو القاسم نصر آبادی
۱۶۰	شیخ ابو منصور اصفہانی رح	۱۵۵	شیخ ابو بکر طوسی رحمه الله
۱۶۰	شیخ سالار سعد غازی رح	۱۵۵	شیخ عبد الواحد بن علی السیاری
۱۶۱	شیخ ابو علی سیاه رحمه الله	۱۵۵	شیخ عبد الله برفی رحمه الله
۱۶۱	شیخ ابو اسحق بن شہر بابگاز رو	۱۵۵	شیخ ابو نصر سراج رحمه الله
۱۶۱	شیخ ابو منصور بن محمد الانصاری	۱۵۵	شیخ ابو القاسم رازی رح
۱۶۱	شیخ ابو سعید بن ابو الخیر رح	۱۵۵	شیخ ابو القاسم المقری رح
۱۶۱	شیخ عمور رحمه الله	۱۵۵	شیخ ابو بکر کلابادی رحمه الله
۱۶۱	شیخ ابو عبد الله ماکوری		

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۱۴۴	شیخ شہاب الدین سہروردی مقبول	۱۶۳	شیخ ابوالحسن روزے
۱۴۵	شیخ جاکیر قدس سرہ	۱۶۴	شیخ پیر علی ہجویری رحمہ اللہ
۱۴۶	شیخ عبدالرحیم مغربے رح	۱۶۵	شیخ ابوالقاسم قشیری رح
۱۴۷	شیخ ابو علی بن مسلم رحمہ اللہ	۱۶۶	شیخ الاسلام خواجہ عبداللہ انصاری
۱۴۸	شیخ نظام کنجوی رحمہ اللہ	۱۶۷	شیخ ابوالحسن بخاری
۱۴۹	شیخ عبداللہ القرشی الهاشمی	۱۶۸	شیخ ابولفضل الرومی الخاںجہ بابا
۱۵۰	حضرت شیخ	۱۶۹	حضرت امام محمد بن محمد الغزالی
۱۵۱	شیخ روز بہان بقلے رح	۱۷۰	شیخ ابوالعباس خراسانی
۱۵۲	شیخ ابوالاسحق اعرب رح	۱۷۱	حکیم سنائی غزنوی رح
۱۵۳	شیخ ابوالحسن کردویہ رح	۱۷۲	شیخ ابو عبد اللہ جوہر
۱۵۴	شیخ ابن صبیح رحمہ اللہ	۱۷۳	عین القضاۃ ہمدانی
۱۵۵	شیخ یونس بن یوسف شیبانی	۱۷۴	شیخ الاسلام شیخ احمد جام رح
۱۵۶	شیخ علی بن ادریس یعقوبی	۱۷۵	شیخ ابوالعباس بن عریف
۱۵۷	شیخ فرید الدین عطار رح	۱۷۶	شیخ عبدالسلام ابن عبد الرحمن الی البرجالی
۱۵۸	شیخ ابن خارص المصری رح	۱۷۷	تجلی الاشبیلی رحمہ اللہ
۱۵۹	شیخ ابو عبد اللہ الدین الکریانی رح	۱۷۸	شیخ ابوالبیان بن محفوظ القرشی
۱۶۰	مولانا شمس الدین تبریزی	۱۷۹	شیخ عبد الاول بن شعیب البخاری
۱۶۱	شیخ ابوالعزیز جمیل مینی رح	۱۸۰	حضرت تاج العارفین ابو الوقا
۱۶۲	شیخ ابوالحسن شاذلی رح	۱۸۱	شیخ عدوی بن مسافر الشامی رح
۱۶۳	شیخ غلام الخیار رحمہ اللہ	۱۸۲	شیخ ماجد کردی رحمہ اللہ
۱۶۴	حضرت عبداللہ بلخی رح	۱۸۳	شیخ سعیدی احمد بن ابوالحسن
۱۸۱	شیخ لیس المغربی السودی رح	۱۸۴	شیخ حیوۃ بن قیس الخزالی رح

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۱۹۰	شیخ صوفی علی رحمه الله	۱۸۱	شیخ عقیق الدین تلمسان
۱۹۱	امیر سید علی قوام رحمه الله	۱۸۲	شیخ سعدی شیرازی رح
۱۹۲	مخدومی شیخ حسین خوارزمی رح	۱۸۳	شیخ حسن بلغاری رحمه الله
۱۹۳	شیخ علی متقی رحمه الله	۱۸۴	شیخ ابو محمد مرعانی رح
۱۹۴	شیخ اودین جوپوری رح	۱۸۵	حضرت ابن مطرف اندلسی
۱۹۵	شیخ سلیم فتحپوری رحمه الله	۱۸۶	شیخ شمس الدین رحمه الله
۱۹۶	شیخ نظام انبستنی رحمه الله	۱۸۷	شیخ عطاء الدین رحمه الله
۱۹۷	شیخ داود جنبی وال رح	۱۸۸	شیخ سلمان ترکمان رحمه الله
۱۹۸	شیخ نظام ناریولی رحمه الله	۱۸۹	شیخ نجم الدین رحمه الله
۱۹۹	شیخ وحید الدین کجراعی رح	۱۹۰	شیخ اوحدی اصفهانی رح
۲۰۰	شیخ عطاء الدین اودهی رح	۱۹۱	مولانا محمود زاهد مرعانی رح
۲۰۱	شیخ محمد بن فضل الله رح	۱۹۲	مولانا زاهد مرعانی رحمه الله
۲۰۲	شاه ابوالمعالی رحمه الله	۱۹۳	خواجہ حافظ شیرازی رح
۲۰۳	خواجہ عبدالحق جامی رحمه الله	۱۹۴	مولانا ظہیر الدین خلوتی رح
۲۰۴	حضرت احمد کابلی والسرہی رح	۱۹۵	شیخ کمال خجندی رحمه الله
۲۰۵	شاه بلال قدس سرہ	۱۹۶	مولانا محمد شیرین رحمه الله
۲۰۶	ذکر نساء العارفات رح	۱۹۷	شاه قاسم الزاویہ رحمه الله
۲۰۷	ذکر ائمه اچ مطہرات النبی ص	۱۹۸	شیخ زین الدین خوانی رح
۲۰۸	حضرت خدیجہ کبری رضی الله عنها	۱۹۹	حضرت سید بدیع الدین رح
۲۰۹	حضرت عائشہ صدیقہ رضی الله عنها	۲۰۰	مولانا جلال الدین یورانی رح
۲۱۰	حضرت زینب رضی الله عنها	۲۰۱	خواجہ شمس الدین محمد الکوہی رح
۲۱۱	حضرت زینب بنت جحش رضی الله عنها	۲۰۲	مولانا شمس الدین محمد رومی رح

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۲۰۷	حضرت رابعه بصری رحمها الله	۲۰۲	حضرت سوده رضی الله عنها
۲۰۹	حضرت ثقفی رحمها الله	۲۰۳	حضرت صفیه رضی الله عنها
۲۱۰	حضرت فاطمه بنت ابی طالب رحمها الله	۲۰۴	حضرت ام حبیبہ رضی الله عنها
۲۱۱	حضرت کثفہ رحمها الله	۲۰۵	حضرت حفصہ رضی الله عنها
۲۱۳	حضرت ام عیسیٰ رحمها الله	۲۰۶	حضرت جویریہ رضی الله عنها
۲۱۴	حضرت ام محمد رحمها الله	۲۰۷	حضرت میمونہ رضی الله عنها
۲۱۵	حضرت امۃ الوداد رحمها الله	۲۰۸	حضرت ام سلمہ رضی الله عنها
۲۱۶	حضرت امۃ السلام رحمها الله	۲۰۹	ذکر بنات طاہرات آنحضرت
۲۱۷	حضرت میمونہ واعظہ رحمها الله	۲۱۰	حضرت فاطمہ زہرا رضی الله عنها
۲۱۸	حضرت خدیجہ واعظہ رحمها الله	۲۱۱	حضرت زینب رضی الله عنها
۲۱۹	حضرت ام محمد رحمها الله	۲۱۲	حضرت رقیہ رضی الله عنها
۲۲۰	حضرت کریمہ مروزیہ رحمها الله	۲۱۳	حضرت ام کلثوم رضی الله عنها
۲۲۱	حضرت فاطمہ واعظہ رحمها الله	۲۱۴	ذکر نساء العارفات
۲۲۲	حضرت فاطمہ رحمها الله	۲۱۵	حضرت زایدہ رحمها الله
۲۲۳	بی بی جمال خاتون رحمها الله	۲۱۶	حضرت شعوانہ رحمها الله
۲۲۴	خاتمۃ الکتاب	۲۱۷	حضرت عقیقہ العابدہ رحمها الله

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على محمد سيد المرسلين وعلى آله واصحابه اجمعين
الطيبين الطاهرين اما بعد اگرچه احوال و معجزات حضرت سید انام و مناقب اصحاب دو از ده امام و مقام
اولیای عظام از من الشمس است و متقدمین و متاخرین در اکثر کتب قبیره عربی و فارسی ثبت
گردانیده اند لیکن چون بعضی خصوصیات آن در کتب متفرقه مندرج است و بعد از تجسس
تقصص بسیار یافته و دانسته میشود و خالی از تهکالی نبود بنابراین این فقیر حقیر محمد داراشکوه
حنفی قادیانی خواست که اسامی و تاریخ تولد و وفات و محل قبور حضرت سرور کائنات بزرگوار
موجودات صلی الله علیه و سلم و چهار یار بزرگوار که چهار رکن دین تویم و چهار برج حصین
ملت مستقیم اند و دوستی و دشمنی ایشان دوستی و دشمنی خدا و رسول است بیاورده امام دیگر
که هر یک شجره شجره اصطفا و قره باصره اجتبا و وارثان علم حضرت سید الانبیاء اند و انکه اربعه
که چهار دیوار خانه اسلام و مقتدا و فرقه انام و بعضی از اولیای کرام که در پیش پیغمبر نبوی
در باب ایشان وارد است علماء و ائمتی کاتبان و انبیاء مراد علماء و انبیاء است

که عالم با سیری و باطنی آنسر و صلح با ایشان رسیده و احوال ایشان آنچه از کتب قبیه منظر در آن
 بیرون آورده سلسله سلسله قلنی نماید و جامعیتی که ترتیب سلسله ایشان معلوم نشد و اگر آنها را فصلی
 متعرج سازد طالب آن باستانی بر مطلب خویش قانع گردد و نیز چون این فقیر را کمال خلاص
 و بندگی با این طائفه علیّه بوده روز و شب جز ذکر ایشان فکری نداشته و خود را از مشتاق و معتقدان
 ایشان میدانست و از نتیجه تبحر بر شمه از احوال سعادت شمال ایشان مشغول شد زیرا که اگر کسی را
 وصل دوست همیشه نباشد خاطر را بحسب وجود گفتگوی او خوش میدارد و سید ابی امام علیه الصلو
 و السلام فرموده اند اگر کسی مانده نهاد که بر آن قائم است باری تواند بود که او را از آن مانده بیا
 نکرد اند و نیز آنسر و صلح فرمودند من احب قوم ما فیه ثمین یعنی کسی که دوست میدارد جامعه پس
 از این است و الحمد لله و الحمد لله که توفیق جمع ساختن این کتاب یافت و موسوم بسفینه الاولیا گردانید
 مکتب را آنکه مخلوقات الهی بعد از انبیا علیهم السلام اولیا اند قدس الله ارواحهم که ایشان بموجب
 آنکه در پیوسته و پیوسته عاشقان و معشوقان خدای و محبوبان اویند و این طائفه علیّه همیشه بود
 و بستند و خواهند بود و دنیا از برکت وجود مبارک ایشان قائم و تقیم است پس چنانچه
 حضرت پیر علی هجویری در کشف المحجوب نوشته اند که خداوند هرگز زمین را بی حجت ندارد
 و هرگز این است را بی ولی ندارد و سنه از حصول صلح آورده اند که پیغمبر فرموده اند هرگز
 است من خالی نباشد از طائفه که بر خیر باشند و همه حیل تن از است من بر خوی ابراهیم علیه السلام
 باشند پس بعد از انبیا هیچکس نزدیakter از ایشان نیست بخدا اے غر و جل و هیچکس نزدیکتر از ایشان
 نیست و هیچکس محرم تر از ایشان نیست و هیچکس کریمتر از ایشان نیست و هیچکس عالی مرتبت تر
 از ایشان نیست و هیچکس بی نیاز تر از ایشان نیست و هیچکس قاضیتر و کاملتر از ایشان نیست
 و هیچکس عالم تر و عالمتر از ایشان نیست و هیچکس حلیم تر و خلیق تر از ایشان نیست و هیچکس شایسته
 تر از ایشان نیست چنانچه از شیخ ابو عبد الله سیاسی رحمه الله پرسیدند که اولیاء الله را
 بجهت نبیر شناسند و میان خالق گفتند با طافت زبان و حسن خلق و مازده رونی و سخا می نفس
 و قلت اعتراض و نیز فتن عذر و شفقت تا هم بر همه تعلق پس دوستی ایشان دوستی خداست
 و نزدیک ایشان نزدیک علی او و مستحق ایشان سیاسی او مستحق ایشان پیوستن باوست و او را

او پادشاه است چنانچه شیخ السلام حضرت خواجہ عبداللہ انصاری قدس اللہ سرہ فرمودہ اند الہی
 این چیست کہ دوستان خود را کردی ہر کہ ایشانرا جست ترا یافت و تا ترا ندید ایشانرا شناخت
 و شیخ ابوالخیر حبشی رحمہ اللہ گفتہ اند جو اخرو باید کہ تا جو اخرو بیند ہر کہ جو اخرو را دیدہ اورا ویرہ کہ حق را
 و طریقہ اعیانہ شریفہ ہر یک پنج نیست ہر یکی را مشرعی است جدا بعضی پناہمند و بعضی آشکار
 بعضی بامر الہی کرامات ظاہر کنند و برین تقدیر ظاہر ساعتی کرامات لازم باشد و گرنہ مطلبی
 عالی تر از کرامات است و بعضی از حجت عجیب نفس خود اظہار کرامات نکنند و در احتیاج آن
 کوشند و بعضی مامورینند یا بعضی ہر چہ از ایشان صادر شود یا لہام ایند و نیست نکنند یا مامور
 نشوند و گویند تا نگویانند بخورند تا نخورند و پوشند تا پوشانند و طریقہ بعضی ترک و تجرید کمال است
 چنانکہ گفتہ اند بہریت شرط اول در طریق عاشقی دانی کہ چیست ؟ ترک کرون ہر دو عالم را
 بہشت پازدن ؟ و بموجب آئینہ کریمہ قل لہم فی خود ختم بلعین عمل میکنند و میکنند
 تا ترک کمال نیست خاطر فارغ از طلال نیست و بعضی با سبب ظاہری و دنیامی پردازند و طریقہ
 ایشان خلوت در انجمن است و گویند بہریت چیست دنیا از خدا غافل شدن ؟ دانی لباس
 و نقرہ و فرزند و زن ؟ و بموجب آئینہ کریمہ رجال لا تملکون کبارۃ ولا بیع عن ذکر اللہ و اقام اللہ
 عمل نمایند پس اعتراض و انکار ایشان ہر ظاہر کار و گفتار بر اسرار این گروہ والا شکوہ
 نباید کرد و شیخ السلام فرمودند سوال سائل از انکار است برین کار آنکس کہ این کار بوی دا
 اورا با سوال چه کار انکار مکن کہ آن کار شوم است ہر کہ انکار کند ازین کار محروم است قومی
 مشغول اند ازین کار و قومی برین کار با انکار و قومی خود در سر این کار آنکہ بدین کار با انکار است
 فرد و راست و آنکہ بر سر این کار است غرقہ کور و حضرت ممشاد دینوری فرمودند ہر کہ بر دوستی
 از دوستان حق انکار کند کہ عاقبت او آنست کہ او را داخل دوستان خود نکرد و اندر ہر کہ
 حق تعالی فرمودہ است اولیائی تحت قبائی لا یعرفہم غیری اولیاء من میانند کہ نمی شناسند
 ایشان را غیر از من مگر بتائید من پس در کس نظر حقارت نباید کرد نیست کہ دوستان خدا از چشم
 غیر پوشیدہ باشند و تا بصیرت و فراست صادق نباشد و خالق تصرف نباید کرد کہ بر خود دست
 کردن است و بعضی در زمرہ ملائکہ خورد و آشک و دارند کسی ایشانرا شناسد و بدو اشارتی

بست و هشتم ماه مذکور قضیه وفات رسول و مدت عمر شریف ایشان نزد جمیع شصت و سه سال و بقولی پنجاه و هشت سال و بقولی پنجاه و چهار سال و بقولی پنجاه و پنج سال بوده و نقش نگین ایشان کفی بالموت و اعطایا عمر بوده و قبر ایشان متصل قبر حضرت صدیق اکبر است رضی الله عنه چنانچه حکیم خاقانی گفته است بیت بنی حرم محمدی را با جولا که ستر سرمدی را جو زاینکار شمس خفته پیشش و و خلیفه رخ نهفته به چون یک الف و و لام الله به هر سه شده هم نهاد و همراه و گویند که عیسی را علیه السلام متصل قبر فاروق اعظم دفن خواهند کرد و این دو یار بزرگوار در میان دو پیغمبر نادر مبعوث خواهند شد قال رسول الله صلعم لو کان بعدی بنی لکان عمر بن الخطاب مشکوة یعنی گفت پیغمبر صلعم اگر می بود بعد از من پیغمیری میبود عمر بن الخطاب و قال رسول الله صلعم عمر سراج اهل الجنة صواعق یعنی گفت رسول الله صلعم عمر چراغ بهشت است

حضرت امیر المومنین عثمان ذو النورین رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو عمر و یا ابولیلی یا ابو عبد الله است و لقب و النورین بکبه آن گویند که دو دختر حضرت پیغمبر صلعم در نکاح ایشان بوده گفته اند که یکپس از آدمیان این دولت دست نداده است که دختر پیغمبر در نکاح وی درآمده باشد بکر ایشان و آن سرور فرموده که اگر حمل دختر میداشتم بکی را بعد از دیگری عثمان میدادم و نامم میبود عثمان و هو ابن عفان بن ابی العاص بن امیه بن عبد شمس بن عبد مناف و نام مادر ایشان بیضا عمه آن سرور است صلعم که با عبد الله توانا بوده و نسب ایشان از جانب پدر با بنسب پیغمبر صلعم در عبد مناف که جد چهارم آنحضرت و جد پنجم ایشان بوده میرسد و لا و ایشان بعد از گذشتن کشتن سال از عام فیل واقع شده و در سال اول بعثت بدلتان تلق اکبر است ایمان آورده اند و غره محرم سال بعثت و چهارم هجری بر سر خلافت نشینند و مدت خلافت ایشان دو از ده سال بوده و از ده روز کم و یازده سال و یازده ماه و بیست و دو روز نیز گفته اند و مدت عمر شریف ایشان هشتاد و هشت سال بوده و بعضی گویند نود و سه سال و هفتاد و پنج سال و هشتاد و دو سال و هشتاد و یک سال و هشتاد و یک سال و یاسی و ششم از هجرت روز جمعه سیزدهم یا بیست و هفتم ذی حجه در مدینه منوره شهادت

یابعد از گذشتن
هشتاد سال بعد
فیل واقع شده باشد
بالا و بگوید
و یکپس از آدمیان
و در آن سال
و فراموشی
خود را بفرستد
و در میان خواب
و بیداری ندانند
که ای خفتگان
بختی و محبت
که احدی در آن
و در سال اول
بدلتان تلق
و بیداری آورده
خفته

چشیده اند و نقش نگین ایشان لقصرن اولتد من بوده و قبر ایشان در بقیع است قال رسول الله
صلی الله علیه و آله و سلم لکل بنی رقیق و رقیق فی الجنة عثمان یعنی گفت پیغمبر صلعم هر پیغمبر را رقیقی است و رقیق من
در شب عثمان است و قال رسول الله صلعم لیدخلن بشفاعت عثمان سبعون الفا کلهم قد هبوا
یعنی گفت رسول الله صلعم هر آنکس که داخل میشود بشفاعت و هزار کس که همه مستحق عذاب و دوزخ
شده باشند در شب حضرت امیر المومنین علی مرتضی کرم الله وجهه کنیت ایشان
ابو الحسن و ابو تراب است و لقب مرتضی و اسد الله و نام شریف ایشان علی است
و هو ابن ابی طالب ابن عبد المطلب بن هاشم بن عبد مناف و نام مادر ایشان فاطمه
بنت اسد بن هاشم بن عبد مناف است و ولادت ایشان در مکه معظمه بوده است
در روز ن خانة مبارک روز جمعه سیزدهم رجب بعد از واقعه فیل سی سال و بعضی گفته اند که ولادت
ایشان در خانه کعبه بوده در سال بعثت رسالت پناه صلعم یازده ساله بوده اند یعنی سیزده
گفته اند و اول کسی که از صبیان ایمان آورد و ایشان بودند در سال سی و پنجم یاسی و ششم
از هجرت پرسند خلافت ششصد و مدت خلافت ایشان پنجاه سال و نه ماه و ده و لقب اولی سید
بوده و فات ایشان شب دوشنبه بیست و یکم ماه رمضان سال چهارم هجری و لقب اولی روز
پنجم ماه مذکور روی نموده و بعضی بیست و سه و بعضی گفته اند و مدت عمر شریف ایشان شصت
و سه سال یا شصت و پنج سال بوده و نقش نگین حضرت امیر المومنین علیه السلام بوده که
که حق سبحانه و تعالی برای حضرت امیر کرم الله وجهه و جبر و بار و شمس کرده و آفتاب را از مغرب
باز کرده است یکی در عهد رسول الله صلعم و یکبار بعد از وفات آنحضرت و قبر ایشان در حبشه
چنانچه در شواهد النبوت مسطور است که امیر المومنین علی انا هم حسن و حسین و مرتضی الله عنهما
و صیت کرده بودند که چون میرم مرا بر سر پیکر منید و بیرون برید و بغیر بنی که اهل بیت
شهرت دارد برسانند و آنجا سنگی سفید خواهد یافت که از آن روز در خشان است
آنرا بکنید و آنجا کثادگی خواهد یافت مراد را بنیاد قرن کشید و از عید الغفور لاری رحمة الله
آورده اند که قبر حضرت امیر المومنین علی کرم الله وجهه در بلخ است موصی که باستان از امیر مومنین
و در بنیاب مجتبا آورده اند و الله اعلم قال رسول الله صلعم انت منی بمنزلة بکر بن وائل من

الا انه لا نبی بعدی متفق علیه شکوة گفت رسول الله صلعم علی را که نسبت تو بمن همچو نسبت یارون
است بموسی غیر آنکه بعد از من پیغمبری و قال رسول الله صلعم من کنت مولاه فعلي مولاه اللهم
وال من والاد و عاهد من عاده صواعق یعنی گفت رسول صلعم روز غدیر خم هر کس با من
من مولای او پس علی مولای اوست خدا یا دوست دار کسی را که دوست دارد علی و دشمن از
کسی را که دشمن دارد او را حضرت امیر امام اول انداز ائمه اثنا عشر رضی الله عنهم و سلسله با
جمیع اولیا با ایشان منتهی میشود و ترتیب فضیلت چهار یا حضرت سید ابرار به ترتیب خلافت
چنانچه در کلام الله در آخر سوره فتح اشاره بآن شده محمد رسول الله و الذین معه اشداء علی الکفار
و جاء پیغمبر اتم رکعات سجده استغنون فضلا من الله و رضوانا باید دانست و هر چهار یا را بر بهترین
جمیع خلق خدا بعد از انبیا باید شناخت که علماء اسلام برین متفق اند و این حقیر در خواب بسواد
ملازمت خلقهای راشدین رضی الله عنهم جمعین شرف گشته چنانچه شبی در خواب می بینید
که چهار کس بدیبا نس سفید بزرگانه متعاقب یکدیگر میروند فقیر از شخصی پرسیدم که اینها چه کسانند
گفت چهار یا پیغمبر صلعم فقیر از عقب ایشان روان گشت ایشان از دریا گذشت بروی
که بسیار بلند بود و برآمدند و برابر هم ایستادند فقیر پیشتر رفته اول بحضرت صدیق اکبر رسیده
گفت السلام علیکم یا صدیق اکبر در جواب فرمودند علیکم السلام گفته التماس فاتحه دارم
فاتحه خوانند و بعد از آن بهمین روش بخیرت حضرت فاروق اعظم رفتم و سلام گفته
فاتحه التماس نمودم ایشان نیز خواندند و باز بهمین طور بحضرت ذوالنورین و حضرت امیر المومنین
علی رضی الله عنهم سلام گفته و جواب شنیده التماس فاتحه کردم ایشان نیز در باره این
فقیر جدا جدا فاتحه خواندند و فرمودند بحجت یا و کاری مانور شده ایم و فقیر ابا عنایت
خاصی رخصت فرمودند و این خواب را از بیداری بخت و سعادت مندی کونین خود میداند
که بحجین علیه علم مرشوف گشته الحمد لله علی ذلک حضرت امیر المومنین حسن رضی الله عنه
کنیت ایشان ابو محمد است و لقب نقی و سید نام حسن و هو ابن علی بن ابی طالب رضی الله
عنهما و ایشان امام دوم از ائمه اثنا عشر ولادت ایشان بدینه منوره است و نیمه زمستان
سال سوم از هجرت و جبرئیل علیه السلام نام ایشان را به پیش رسول صلعم بر قلمه فرمود

در خواب دیدم که
چهار کس بدیبا نس
سفید بزرگانه
متعاقب یکدیگر
میروند

که هرگاه ایشان و خلوتی باشند با یک ایشان در میشد و نزه بر اندام ایشان می افتاد چون ایشان را از آن پرسید
فرمودند پیش که خواهم البتاد و قبر ایشان نزدیک بقبر حضرت امام حسن است رضی الله عنه

امیر المومنین امام محمد باقر رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو جعفر است و لقب باقر و نام محمد و هو ابن علی بن حسین رضی الله عنهم و ایشان
امام نهم اند و ولادت ایشان در مدینه منوره پیش از قتل امیر المومنین حسین رضی الله عنه سی سال بود
روز جمعه سوم ماه صفر سال پنجاه و هفت هجری و نام مادر ایشان فاطمه بود و بنت امیر المومنین
حسن بن علی المرتضی رضی الله عنه و پیغمبر صلعم باب ایشان سلام رسانیده اند چنانچه گویند جابر رضی الله
گفت روزی یارسول صلعم بودم مرا فرمود که ای جابر شاید که تو بمانی تا آنوقت که ملاقات کنی
با یکی از فرزندان من که ویرا محمد بن علی بن حسین گویند خدا تعالی ویرا نور و حکمت خواهد داد
ویرا از من سلام رسان و مدت عمر شریف ایشان پنجاه و هشت سال و بقولی شصت و سه و بقول
واقعی هفتاد و سه و در تاریخ بخاری از امام جعفر صادق منقولست که عمر شریف ایشان
پنجاه و هشت سال بود و وفات ایشان در سال یکصد و چهارده هجری بود و بقول یحیی بن
معین در سال یکصد و پانزده و بقول مدای یکصد و هفده بود و قبر ایشان در بقیع است
نزدیک قبر امام زین العابدین رضی الله عنه

امام جعفر صادق رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو عبد الله است یا ابو اسماعیل و لقب صادق جعفر نام و هو ابن محمد بن علی
بن حسین بن علی مرتضی رضی الله عنهم ایشان امام ششم اند و نام مادر ایشان فاطمه بنت القاسم
بن محمد بن ابی بکر الصدیق رضی الله عنهم و مادر امام فخرده اسما و بنت عبد الرحمن بن ابی بکر الصدیق
است رضی الله عنه و نسبت خرقه حضرت امام جعفر صادق رضی الله عنه از دو جانب است
یکی از جانب حضرت امام محمد باقر حضرت امیر المومنین علی کرم الله وجهه میرسد و دیگر از پدر و والد
خود قاسم بن محمد بن ابی بکر است و ایشان را از سلمان فارس ایشان را از صدیق اکبر رضی الله
ولادت ایشان در مدینه در سال هشتاد و هجرت و بقولی هشتاد و سه در روز دوشنبه پنجم
ربیع الاول بوده است و مدت عمر شریف ایشان شصت و هشت سال و بقولی شصت

پنج سال بود و وفات ایشان نیز در مدینه بوده است روز دوشنبه پانزدهم شهر ربیع
 یکصد و چهل و هشت هجری و قبر ایشان در بقیع است و آن گنبد است که در آن امام محمد باقر
 و امام زین العابدین و امام حسن نیز آسوده اند رضی الله عنهم و در کشف المحجوب آورده اند
 که امام جعفر صادق رضی الله عنه روز با مولی خویش شسته بودند و می گفتند بیا بیا تا بیعت
 کنیم و عهد کنیم که هر که از میان ما رستگاری یابد اندر قیامت همه را شفاعت کند گفتند
 یا ابن رسول الله صلعم ترا بشفاعت ما چه حاجت است که جدا شویم چنانچه خلافت ایشان
 که باین افعال خود شرم ندارم که اندر قیامت بر وجه خود بگرم

حضرت امام موسی کاظم رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو الحسن است و ابو ابراهیم و الملقب کاظم نام موسی و ابو ابن جعفر الصادق
 رضی الله عنهما و ایشان امام هفتم اند از ائمه اثنا عشر و ولادت ایشان به ابو الیاده میان
 مکه و مدینه روز یکشنبه هفتم صفر در سال یکصد و سب و هفت هجری و مادر ایشان ام ولد
 بوده تمیده بر پیه نام که امام محمد باقر رضی الله عنه و پیرا خریده با امام جعفر صادق او را داده بودند
 و از وی خیر اهل الارض امام موسی بن امام جعفر رضی الله عنهما متولد شدند و مدت عمر شریف
 ایشان پنجاه و چهار سال و بقولی پنجاه و پنج سال بوده و وفات ایشان روز جمعه ششم
 و بقولی هفتم و بقولی در نصف ربیع سال یکصد و هشتاد و سه هجری در حبس هارون الرشید
 جزاء الله واقع شد و قبر ایشان در بغداد است و مقبره که مشهور است بمقبره قریش

امام موسی علی رضا رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو الحسن است چون کنیت پدر و از امام موسی کاظم رضی الله عنه آرند
 که فرموده اند و پیرا عطا کرد و کنیت خود و لقب هاست و نام علی و ابو ابن موسی بن جعفر
 رضی الله عنهم و ایشان امام هشتم اند ولادت ایشان بمدینه بوده روز پنجشنبه یازدهم
 ربیع الآخر در سال یکصد و پنجاه و سه هجری بوده بعد از وفات جد ایشان حضرت امام جعفر
 رضی الله عنه پنجاه و پنج سال و بقولی هشتاد و پنج سال و بقولی ششم در سال مذکور و روز
 بعضی در سال یکصد و پنجاه و شش هجری بوده و مادر ایشان ام ولد بوده اند بکنیم نام

داروی و بجه و شمانه و ام البنین نیز گفته اند ایشان کنیز حضرت حمیده مادر امام موسی کاظم
 بوده اند رضی الله عنه و آورده اند که شبی حمیده حضرت پیغمبر صلعم را در خواب دید که فرمودند بخبر
 به موسی پس خود و بخشش و زود باشد پس بوجو داد که بهترین اهل زمین باشد و از امام رضا
 رضی الله عنه روایت کند که گفت چون برضا حامله شدم هرگز در خود ثقل حمل نیاوردم و خواب
 از شکم خود آواز تسبیح و تهلیل میشنیدم در زمانی که بوجو آمد و دستها بر زمین نهاد و در
 بر آسمان کرد و لبهای مبارک می جنبانید چنانکه کسی سخن گوید و مناجات کند و مدت
 عمر شریف ایشان چهل و نه سال بوده و بقولی چهل و چهار و بقولی چهل و پنج و بقولی چهل و شش
 است و وفات ایشان در ولایت طوس واقع شده در قریه سناه با د از روستای نوتان
 روز جمعه بیست و یکم یا نهم ماه رمضان سال دویست و هشت هجری گویند مامون و ولایت
 خیراه الله ایشان را طلب داشت و پیش روی طبقات میوه نهاده بودند و خوشه انگور
 و دست داشت و بخورد چون ایشان را بیدار بجای بر حبت و با ایشان معانقه کرد و ایشان
 نیتانند و آن خوشه انگور را با ایشان داد و گفت یا این رسول الله ازین انگور خوشه ببرد
 ایشان فرمودند که انگور زیاده از همیشه باشد پس مامون گفت ازین انگور بخور رضا رضی الله
 عنه فرمودند مرا معاف دار مامون مبالغه کرد و گفت مانع چیست مگر مرا امتهم میداری و از
 امام آن خوشه را بگرفت و بعضی را از آن انگور بخورد و دیگر را به انگور بوضا رضی الله عنه داد و ایشان
 دوسه دانه بخوردند و بیدار شدند و برخاستند مامون گفت بکجا میروی گفت بدانجا که فرمودی
 و چیزی بر سر مبارک خود پوشیده بیرون آمدند و بفرمودند تا در رسته ای بپزند و بپزد
 خود بختند و در آنوقت امام محمد تقی فرزند ایشان از مدینه بطریق طلی ارض در کیس
 نزدیک پدر حاضر شد در رضا رضی الله عنه ایشان را بنیه مبارک خود کشیده میان و چشم
 ایشان را بوسیدند و بر سر خود بردند و ایشان نیز روی بر روی پدر نشاندند و تبارکند
 و با ایشان سخنان پنهان گفتند و بها نوقت رحلت فرمودند و قبر ایشان در قبه
 قبر بارون الرشید است به قبه که در سرای حمید بن القحطانی الطای است و آن
 قریه امروز معمور و کلانی است و بمبشده است هزار داد

حضرت امام محمد تقی رضی الله عنه

کینت ایشان ابو جعفر است ایشان ابو جعفر ثانی نیز گفته اند و لقب تقی و جواد و نام محمد و هو ابن علی بن موسی بن جعفر صادق رضی الله عنهما ایشان امام نهم اند و ولادت ایشان مدینه بوده روز جمعه دهم ربیع در سال یکصد و نو و پنج هجری بوده و نام مادر ایشان خیران یاریمه نام ولد بوده و بعضی گویند که از اهل ماریه قطیفه است و مدت عمر شریف بیت و پنج سال بوده و فات ایشان روز سه شنبه ششم ذی حجه سال دوصد و بیست هجری در ایام خلافت معتمد روی داده و قبر ایشان در بغداد است در قفای قبر جد ایشان امام موسی کاظم رضی الله عنه گویند امام محمد تقی در سن یازده سالگی در بعضی از کوچه های بغداد با جمعی از کودکان ایستاده بودند اتفاقاً مامون نقصد شکار بیرون رفت گذری بر آنجا افتاد و همه کودکان از سر راه بگریختند و جواد رضی الله عنه عابری ایستاده بود و ندید چون مامون نزدیک رسید ایشان را دید و ایشان را خدا تعالی در دلها قبولی عظیم داده بود اسب خود را نگاه داشت پرسید که ای کودک تو چرا با دیگر کودکان از سر راه ترفتی فی الفور جواب دادند که ای امیر المؤمنین راه تنگ نیست که برفتن آن راه بر تو کشاده گردانم و مرا جریمه نبوده که از ترس بگریزم و حسن ظن تو که بی جریمه آرای چس نرسانی مامون را نکلم و صورت ایشان بغایت خوش آمد پرسید که نام تو چیست فرمود که محمد پرسید که فرزند کیستی فرمودند رضا رضی الله عنه دام الفضل و خرد و انبکاح ایشان را

حضرت امام محمد تقی رضی الله عنه

کینت ایشان ابو الحسن است و ایشان را ابی الحسن ثالث گفته اند و لقب هادی و زکی و عسکری و به تقی مشهور اند و نام علی ابن محمد بن موسی بن جعفر صادق رضی الله عنه و ایشان امام دهم اند و ولادت ایشان در مدینه بوده سیزدهم ماه ربیع و بقولی روز غره در سال دوصد و چهار هجری و بقولی دوصد و سیزده و مادر ایشان ام ولد بوده ثمانه نام و بقولی ام الفضل بنت مامون و مدت عمر شریف ایشان چهل یا چهل و یک سال بوده است و فات ایشان در سرمن را که که از نواحی بغداد بسیار مشهور است روی داده روز دوشنبه آخر ماه جمادی الاول و بقولی سیزدهم جمادی الاخر دوصد و پنجاه و چهار هجری در زمان خلافت مستنصر بالله واقع شده و قبر ایشان هم در سرای ایشان است که در سرمن رای داشتند گویند که متوکل را طایفه بود و دروے مرغان بسیار که بکرس ایجا در آمدی

اختلاف آوازا و شور آناهانه سخن کسی را توانستی شنود و نه سخن وی هر وقت که مادی رضی الله عنه
بانهانه در آمدی همه مرغان خاموش گشتندی و چون بیرون شدی آواز دشتور آغاز کردند سه سه

امام حسن عسکری رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو محمد است و لقب زکی و خالص سراج و عسکری مشهور اند و نام حسن و ابو بن علی بن محمد
بن علی رضا رضی الله عنه و ایشان امام یازدهم از ائمه اثنا عشر ولادت ایشان بمدینه بود و در سال صد
وسی و یک و بقولی دو صد سی و دو هجری و مادر ایشان ام ولد بوده و سوسن نام و بقولی مادی رضی
عنه و بر احدیث نام نهادند و مدت عمر شریف ایشان بیست و نه سال و بقولی بیست و هشت سال بوده
وفات ایشان روز جمعه ششم یا هفتم ربیع الاول سال دو صد و شصت و در سر من رأی اتفاق
و قبر ایشان متصل قبر پدر ایشان است و در سر من رأی شخصی گفته که در زندان بودم از تنگی زندان
و گران قید بر کی رضی الله عنه شکایتی نوشتم و میخواستند که از تنگدستی چیزی بنویسم اما شرم داشتم
و نتوانستم در جواب من نوشتند که امروز نماز پیشین را در خانه خود و خواهی گذارد و نماز پیشین مرا از زندان
بیرون آور و ند و نماز در خانه خود گذارد و من ناگاه دیدم که قاصدی آمد و بر اسی من صد و بیست و
و همراه آن کتابی و در آن نوشته که هر وقت ترا حاجتی باشد آنرا طلب شرم مدار که آنچه طلب کنی بآن خواهی رسید

حضرت امام محمد رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو القاسم است و نام محمد و ابو بن حسن بن علی بن محمد بن علی رضا رضی الله عنه
و ایشان امام دوازدهم از ائمه اثنا عشر بقول اهل سنت و جماعت ولادت ایشان در سر من رأی
بوده است و در بیست و سوم رمضان سال دو صد و پنجاه و هشت هجری و مادر ایشان ام ولد
سقیل و بقولی سوسن و بقولی نرگس در روایت کرده اند که چون ایشان متولد شد صد و زانو
در آمده انگشت سبابه بجانب آسمان برداشتند پس عطسه زده گفتند الحمد لله رب العالمین
سال دو صد و شصت و پنج و بقولی دو صد و شصت و شش که این را امامیه تاریخ اختلاف
ایشان میدانند و اهل سنت و جماعت بهمین را تاریخ وفات ایشان میگویند که امام محمدی آخر است
بعد ازین نزد یک به ترویل حضرت عیسی علیه السلام متولد خواهند شد و ندیب اهل بیت
والله اعلم بالصواب بدانکه اگر چه کرامات و فضیلت و خوارش عادات ائمه اثنا عشر رضی الله عنهم

زیاده از آن است که بقید تحریر در آید هر ایک از ایشان را حالات و مقامات عالیه بوده چنانچه
تفصیل آن در بعضی کتب مندرج است و سلسله اکثر مشایخ کبار به بعضی از ایشان میرسد لیکن
بجهت اختصار مجلی از آن ثبت گردانید و از ائمه اثنا عشر رضی الله عنهم پس بزرگ و فرزندان
خلعت رسول الله صلعم باید دانست و رضای هر دو کائنات صلعم و نجات خویش را در دوستی و محبت
اهل بیت باید شناخت اما فضیلت و کمال و ولایت و کرامت اهل بیت را میسر درین دوازده تن
ندانی اگر چه ایشان بمرتبه فضیلت و کمال اختصاص یافته اند زیرا که اهل فضیلت و کمال از اهل
سپار بوده اند چه در طبقات ائمه اثنا عشر و چه شاخ از ایشان

حضرت سلمان فارسی رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو عبد الله است و ایشان را سلمان بن اسلام میگفتند از کباب صحابه اند و پیغمبر صلعم در شان
ایشان فرمودند که سلمان رحل منا اهل النبیت یعنی سلمان از اهل بیت ماست و انتساب ایشان
در علم باطن بصدیق اکبر است رضی الله عنه و وفات ایشان بدان بوده در سال سی و سه هجری
و مدت عمر شریف ایشان بقولی یک هزار و پانصد و بقولی سیصد و پنجاه و بقولی دویست و
پنجاه سال است و این قول صحیح است

حضرت اویس قرنی رضی الله عنه

تمام شریف ایشان اویس است از اهل بصره بوده اند قرن قبله است که ایشان مشهورند
بدان آنحضرت رسول صلعم ایشان را و خیر التابعین ستایش فرمودند و ایشان در زمان پیغمبر
علیه السلام بوده اند لیکن از دو سبب ملازمه آنست و صلعم علیه السلام شد یکی بسبب خدمت
ما در پیری که داشتند و دیگر آنکه کمال غلبه حال و ایشان شتر بافی کرده و مردان را از انبقات خود
و والدیه صرف مینمودند بجهت موافقت آنست و صلعم که در جنگ دندان مبارک شهید شده بود
چون معلوم نبود که کدام دندان شهید شده و دندانهای خود را تمام شکسته بودند چون پیغمبر
صلعم وصیت کرده بودند که خرقه مرا با دیس رسانیده بگوئید که انت مرا دعا کند امیر المومنین
عمر و ایام خلافت امیر المومنین علی رضی الله عنهما خرقه مبارک را بر او و اویس رسانیده و در جواب
و عا بجهت است بمردان که بدعا می ایشان حق تعالی بعد و موی که سفیدان قبله رسید

که در عرب هیچ قبیلۀ آنقدر کوفه‌اندازان نداشتند از امت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم بهشتی کیفیت وفات ایشان
در شواهد النبوة چنین مسطور است که در آذربایجان که بعزافته بود و حلت نمود و امحاب وی خواستند
که قبر بکنند لیکن رسیدند که قبر وی در آن کنده بودند و لحد همی ساخته خواستند که کفن سازند و جاد را
وی جا همی یافتند که دست باغ بنی آدم نبود و پیرا از آن کفن ساخته در آن قبر دفن کردند و صاحب
کشف المحجوب و تذکره الاولیاء چنین آورده اند که ادیس نزد امیر المومنین علی رضی الله عنه آمد و بوقت
ایشان در صفین حرب میکرد تا شهید شد و تاریخ وفات ایشان بقول اول یوم رجب سال ۴۰
و دو هجری و بقول ثانی در سال سی و هفت هجری بود و امام عبدالله یافعی رحمه الله در روضه الزکاء
پیر و قول را مذکور ساخته

حضرت حسن بصری رحمه الله

کلیت ایشان ابو سعید است ایشان گوهر فروش بودند و ازین جهت حسن لولوی نیز میگفتند و از
تابعین اند امیر المومنین عمر را با صد و سی کس از صحابه رضی الله عنه اند کوفه اند و ایشان از ابو
ام سلمه بوده رضی الله عنه نقلست که از ایشان سوال کردند که سلما فی چیست و سلما کیست گفتند
مسلمانی و کتاب است و مسلمانان در زیر خاک دیگر سپیدند که ای شیخ دلما سے مخفته است
که سخن تو در آنها اثر نمیکند چه کنیم فرمودند که اشکی خفته بودی که چون خفته را بچنانی بیدار شود
دلما سے شام ده است که هر چند بچنانی بیدار نمیشود و ولادت ایشان در سال سیست و یک هجری بوده
و مدت عمر شریف ایشان هشتاد و نه سال و وفات در پنجم رجب سال یکصد و ده هجری و قبر ایشان
در بصره که سابق آباد بود و نزدیک به بصره که الحال آباد است واقع شده * *

قاسم بن محمد بن ابی بکر الصدیق رضی الله عنه

از کبار تابعین اند و یکی از فقهای سبعمدینه و در خانه عمه خویش حضرت عائشه صدیقه رضی الله
تربیت یافته اند یحیی بن معاذ فرموده اند که در مدینه هیچ یکی را افضل تر از قاسم ندیدم و از زیاد
مروست که هیچ یکی را عالم تر از وی ندیدم و از عمر عبدالعزیز رحمه الله منقولست که اگر معاویه خلافت
باختیار من می بود قاسم میگذاشتم وفات ایشان در سال یکصد و هفت هجری بوده و بقول
یکصد و هشت و بقول یکصد و از ده و صد و و نیز گفته اند

حضرت امام اعظم ابو حنیفه کوفی رضی اللہ عنہ

کسبت ایشان ابو حنیفه است و لقب امام اعظم و نام نعمان و هو این ثابت و ایشان از تابعین اند
 و امام اول اند از ائمه اربعه و با امام جعفر صادق رضی اللہ عنہ صحبت داشتند و هفت کس را
 از صحابه کبار روایت کرده اند و از ایشان حدیث روایت کرده اند انس بن مالک جابر بن عبد اللہ
 عبد اللہ بن انس عبد اللہ بن ابی اوفی عبد اللہ بن حرث بن حرر بندی مفضل بن سبار و ثله
 بن اسقع رضی اللہ عنہم و استاد علم فضیل و عیاض و ابی اسیم و هم بشر حافی و داود طائی بود
 رحمہم اللہ و صاحبین نیز شاکر و ایشانند کہ امام ابو یوسف و امام محمد باشند صاحب کشف المحجوب
 و ترفیع ایشان امام امامان و مقتدای سنیان شرف فقہا و علمائے نوشته اند گویند ہر گاہ
 بطواف روضہ رسول صلعم میرفتند می گفتند السلام علیک یا سید المرسلین جواب می آمد
 و علیک السلام یا امام المسکین و یکی بن معاذ را می رحمہ اللہ گوید کہ پیغمبر صلعم را بخواب دیدیم
 گفتہ یا رسول اللہ این اطلبیک یعنی کجا جویم ترا قال عند علم ابو حنیفه فرمودہ کہ نزد علم ابو حنیفه
 و خواجہ محمد یار صادق رسول سند نوشته اند کہ وجود امام اعظم رضی اللہ عنہ بزرگترین بجز است
 پیغمبر است صلعم بعد از قرآن مجید ندیب او ندیبی است کہ عیسی علیہ السلام بعد از نزول حمل سال
 موافق آن ندیب حکم خواهند کرد و گویند کہ در آخر بار بطواف خانہ کعبہ رفتند شبی بر پای استیاد
 نصف قرآن را بر یک پای و نصف دیگر را بر پای دیگر ختم نمودند و گفتند کہ ما عرفناک حق معرفت
 و لکن عبدناک حق عبادتک ہا غی آواز داد کہ ای ابو حنیفه شناختی مرا آنچه حق شناختن بود
 و عبادت کردی مرا آنچه حق عبادت کردن بود پس آمرزیدیم ترا با تابعان تو آورده اند کہ
 رسول صلعم آب و مہن مبارک خود را با انس بن مالک با ما است سپردہ بودند کہ این را با تو
 خواہی رساند و آن در لب انس رضی اللہ عنہ آبلہ شدہ بود تا در ایام طفولیت با امام اعظم
 رضی اللہ عنہ رسانیدند نقل است کہ امام سنیان رضی اللہ عنہ ہر شب ہزار رکعت نماز میکرد اند
 تا سی سال نماز با دعا و اظہار تہنات نماز خفتن گذارده بودند آورده اند کہ تا امام اعظم رضی اللہ عنہ
 در حالت حیات بودند با آنکہ مدت حمل حضرت امام شافعی رضی اللہ تعالیٰ چہار سال گذشتہ بود
 و از مادر متولد شدند و در همان شب کہ حضرت امام شافعی تولد نمودند ولادت حضرت امام اعظم

در فتاویٰ پیغمبر است
 کہ چارہ فقر از صاحب
 عظم و بابت و
 الجاہلہ و فرمودہ السلام
 فرمودہ علیہ السلام
 ان فی حقہ فی روایہ
 بکون فی حقہ علیہ السلام
 نعمان و کتب ابو حنیفه
 سراج امتی ثلثہ شوات

وفات امام ابو حنیفه
 رضی اللہ عنہ در شب
 یقین و شفا
 و بعد از نماز
 شوال و یقین
 شب جمعه اول
 رمضان کافی از وصف
 سن الموات و سبب
 قی و کما یستحق

نعمانی

رضی اللہ عنہ در سال هشتاد و هجری و مدت شریف هفتاد و سال بوده و قبر ایشان متصل شهر بغداد گشته است

حضرت امام مالک رضی اللہ عنہ

کنیت ایشان ابو عبد اللہ است و نام مالک بن انس بن مالک رضی اللہ عنہ و ایشان در جمیع علوم دینی امام دوم از ائمه اربعه و استاد امام شافعی اند و محمد بن ولادت ایشان در سال نو و پنج و بقولی نو و چهار و بقولی نو و هفت هجری بوده و وفات در ربیع الآخر سال یکصد و هفتاد و نه هجری روی داده و قبر ایشان در بقیع معروف است

حضرت امام شافعی رضی اللہ عنہ

کنیت ایشان ابو عبد اللہ است و لقب شافعی و نام محمد و ابو ابن ادریس از قبیلہ قرشی و نسب ایشان مشیت و اسطه از جانب پدر بعد المطالب بن هاشم که جد رسول صلعم اند میرسد و نام مادر امام شافعی ام حسن است و هی بنیت هجره بن القاسم بن نضر بن حسن بن علی ابن ابی طالب و ایشان قرشی هاشمی علوی فاطمی اند و امام سوم از ائمه اربعه تا این بودند پیش امام مالک کسب علوم ننمودند بعد از آنکه بعراق آمدند با امام محمد بن حسن شاگرد امام اعظم صحبت داشتند استفاده نمودند و ولادت ایشان بصره و بقولی در عسقلان و بقولی در مائسال یکصد و پنجاه هجری واقع شده و وفات روز جمعه سلخ ماه رجب سال دویصد و چهار روی داده و قبر ایشان در قراة مصر است گویند در هفت سالگی حفظ قرآن نمودند و پانزده سالگی فتوی میدادند سفیان ثوری رحمه اللہ فرمودند که اگر عقل شافعی وزن کردندی با عقل یک نیمه خالق عقل او رانج آمد

حضرت امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ

کنیت ایشان ابو محمد یا ابو عبد اللہ است و نام محمد و ابو ابن محمد بن حنبل امام چهارم از ائمه اربعه و شاگرد امام شافعی اند و ولادت ایشان به بغداد است در سال یکصد و شصت و چهار هجری و مدت عمر هفتاد و نه سال و وفات هم به بغداد و وقت چهارشنبه روز جمعه و از دهم ربیع الاول در سال دویصد و چهل و یک هجری روی داده و قبر ایشان نیز در بغداد است

در بعضی وقت که علیه خود و امام را کنار شط الحلیف کردند که قرآن را مخلوق گوید پس برای تلیف
 بودند و سرشک بر در سر ای خلیفه بود گفت ای امام زینار که مردانه باشی که وقتی من زنی
 اگر دم هزار تو بچم زدن را قرار نه نمودم تا عاقبت راهی یافتم منکر در باطل چنین صبر کردم
 تو که بر حق اولی باشی امام احمد فرمودند که این سخن باری بود مرا و ایشان را با وجود کبر
 بعقابین کشیدند و هزار تازیانه زدند که قرآن را مخلوق بگوئی نگفتند و در آن میان پند
 از ایشان کشاده شد و دستهای ایشان بسته شده بودند و دوست از غیب پدید آمد و دست
 چون این بریان بدیدند را کردند و هم از آن آثار رحمت حق پیوستند در حالت تضرع دست
 اشاره میکردند و زبان می گفتند که نه هنوز نه هنوز پس ایشان گفت پدرا آنچه حالت است فرمود
 وقتی با خطر است چه جای سوال است بیدار کن که از حاضرانی که بر بالین اندکی ایست
 که در برابر ایستاده و خاک ادبار بر سر میرد و میگوید که ای احمد جان و ایمان بردی از دست
 من و من میگویم نه هنوز نه هنوز گنجهساره است جای خطر است نه جای امن و چون وفات کردند
 جنازه ایشان را بگریه کردند مرغان می آمدند و خود را بر جنازه میزدند تا چهل هزار کبر و جود
 و ترسانان شدند و زنا می انداختند و نعره میزدند لا اله الا الله محمد رسول الله میگفتند

حضرت امام ابو یوسف قدس الله

نام ایشان یعقوب بن ابراهیم اصل ایشان از کوفه است شاکر امام المسالین حضرت ابو حلیفه
 کوفی اندر حنی بالله عنه و حضرت امام اعظم ایشان را ستایش میفرمودند و اول کسی را قاضی القضا
 خواندند با وجود آنکه بقضا اشتغال داشتند هر روز دو صد رکعت نماز نافله میگذار و در منزل
 است که در وقت رحلت میفرمودند که هر چه فتوی دارم بر شتم الا آنچه موافق کتاب و سنت
 رسول خداست صلی الله علیه و سلم وفات ایشان در بیت و هفتم رجب سال یکصد و هشتاد
 و دو هجری و مدت عمر هفتاد سال و قبر بغداد است

حضرت امام محمد شیبانی قدس سره

نام پدر ایشان حسن است از ولایت شام بعراق آمدند و در واسط متوطن شدند و در آنجا
 امام می متولد شدند و در کوفه نشو و نما یافته اند پدر ایشان از امر ابو و حضرت امام محمد شیبانی

حضرت امام اعظم اندر رضی الله عنه و علم حضرت امام اعظم را ایشان در عالم غیبت کرده اند و امام ابو یوسف
و ایشان را صاحبین و امامین میگویند صاحب تصانیف و غیره بودند امام شافعی رحمه الله شاکر و
ایشان نزد سلطان المشایخ در مرقیات حضرت گنج شکر مدینه بودند که امام شافعی در کتاب امام محمد
میرفتند و می گفتند که اگر با گویم قرآن بلغت محمد بن حسن نازل شده است و است بر
می توانم گفت بواسطه فصاحت وی و فائت ایشان چهاردهم جمادی الاخره در سال یکصد
و هشتاد و نه هجری بوده و قبر در می است چون ذکر ائمه اربعه رضی الله عنهم که غیر از چهار عشر
وین اند و استقامت مذہب حق اهل سنت و جماعت بسبب وجود شریف ایشان است
و ذکر امامین تمام شد شروع در ذکر اولیای کبار کرد اگر چه در تفحیات الانس و کشف المحجوب
و تذکره الاولیاء دیگر کتب احوال ایشان تبصیل مذکور است لیکن سلسله سلسله
بنابران این فقیر هر سلسله را جدا جدا بیان می نماید و بعضی از مشایخ متقدمین که سلسله ایشان
مسموع شد در فصل علمیه ذکر خواهد نمود و انساب مریدان بمشایخ بسبب طریق است می
بخرقه دوم بنعالمین سوم صحبت و خدمت و تادب بآن و خرقه دوم است خرقه ارادت
و آنرا جز یک شیخ روا نباشد و دوم خرقه ترک و آن از مشایخ بسیار بخت برکت گرفتند و امام
بیان سلسله بتر که علیه عالمیه قادر بریه که مشهور است بحضرت غوث الثقلین شیخ عبدالقادر
و این سلسله علیه را بعد از آنحضرت قادر بریه نامند و بالاتر ایشان تا حضرت سید الطائفه علیه می
نمایند

حضرت شیخ معروف کرخی قدس سره

کنیت ایشان ابو محفوظ است و نام پدر ایشان فیروز و بقولی فیروزان و بعضی گفته اند
معروف ابن علی الکرخی و باد الدین و ردین ترسابه و ند بر دست امام علی بن موسی الرضا
رضی الله عنه مسلمان شدند در مذہب امام اعظم بوده اند و حضرت امام علی بن موسی را
با ایشان کمال عنایت و محبت بوده و آنچه یافته اند از تربیت و برکت خدمت امام رضی
الله عنه بوده و ربانے امام میکرده اند صاحب تذکره الاولیاء گوید اگر عارف بنو هی معروف
بنودے و باد او و طائی که در عالم شاکر و ابو حنیفه رضی الله عنه و در طریقت مرید
راعی است صحبت داشته اند و حبیب راعی مرید مسلمان فارسی رضی الله عنه تقست

که یکروز طهارت ایشان شکست و رجال تنیم کردند گفتند انبیا و جله تنیم چرامی کنید فرمودند
 که تواند بود که تا آنجا برسم بی وضو بپرسم گویند بر در امام رضا رضی الله عنه روزی مردم
 از حمام کردند و پهلوی معروف قدس سره شکستند بیمار شدند سری سقطی گفت مرا ویتنی
 گفتند پیش از آنکه ببرم بپیراهن مرا بصدقه ده که میخواهم از دنیا بیرون روم برهنه چنانکه
 آمده بودم لا جرم در تجرید میماند داشتند صاحب کشف الحجب گفته اند که معروف مناقب
 و فضائل بسیار است و اندر فنون علم مقتدای قوم بوده است و حضرت شیخ معروف
 فرمودند علامت جوانمردان سه چیز بود یکی وفای بخیلاف و یکستانیش بچو و دیگر عطا
 بی سوال و فات ایشان دوم محرم سال دویسد هجری بوده و قبر در بغداد است
 بدعا کردن و زیارت بد آنجا روند محراب است هر که دعا کند مستجاب شود

حضرت شیخ نهری بن المفلس السقطی

زمان

قدس سره کنیت ایشان ابو الحسن است و مرید حضرت شیخ معروف کرخی و مقتدای
 و شیخ وقت و امام اهل تصرف و در اصناف علم کامل بوده اند ایشان فرمودند مرد آنست
 که در میان بازار بحق مشغول باشد و خرید و فروخت نماید و یک لحظه از الله تعالی غافل
 نباشد و نیز فرمودند قوی ترین قوتها آنست که بر نفس خود غالب آید و فرمودند ادب
 ترجمان دل است و فرمودند هر که عاجز آید از ادب نفس خویش از ادب غیر عاجز تر بود
 و فرمودند که پنج چیز است که قرا از نگیرد و در دل اگر در آن چیز بگیرد خوف خدای در جان
 و دوستی بجدای و حیا از خدای و انس بجدای و فرموده اند که خلق آنست که
 که خلق را نرنجانی و میفرمودند که هر روز چند بار در آئینه می نگریم از بیم آنکه مباد
 از شومی گناه رویم سیاه شده باشد سید الطائفة شیخ حبیب فرمودند که هیچکس را
 در عبادت کامل تر از سری سقطی ندیدم که نود و هشت سال بگذشت که پهلوی بر زمین نه نهاد و دیگر
 در بیمار می مرگ و هم فرموده اند که وقت رحلت گفتم مرا ویتنی کن فرمودای حبیب مشغول
 بسبب خلق از صحبت خدا تعالی گفتم این سخن اگر پیشتر میگفتی با تو صحبت نمیداشتم
 و فات ایشان با عداد سه شنبه سوم ماه رمضان سال دویسد و پنجاه هجری بوده و شیر در تنویر بغداد

حضرت شاه سید الطائفه شیخ جنید بغدادی رحمه الله

کنیت ایشان ابو القاسم است و لقب سید الطائفه و طائوس العلماء و قواریری و زجاج
 و خراز و قواریری و زجاج از آن گویند که پدر ایشان محمد بن جنید باشد آنگینه فروختی و ایل
 سید الطائفه از بنا و تدبیر و ده اند و مولد و منشاه سید الطائفه بغدادی بوده و ندیب سفیان
 داشتند مرید کامل و خواهرزاده شیخ سمری سقطی اند مرجع مشایخ کبار مطلق سعادات و انوار
 بحر حقایق و اسرار سلطان طریقت پیشوای اهل حقیقت مقتدای زمان او تا د جهان و آرزو
 و سعادات این قوم بوده اند و با حارث محاسبی محمد قصاب صحبت داشتند در ویم و ابوان
 و شبلی و خراز و غیره و مشایخ جمع سلسله نسبت با ایشان درست کنند و منسوبان ایشان را جنید
 خوانند از صحبت ایشان سید الطائفه و امام امیه گویند سخن ایشان در طریقت صحبت و یکس
 از مشایخ متقدمین و متاخرین بر ظاهر و باطن ایشان انگشت نثار است نهاد و مقبول همه بودند
 و بنای طریقه ایشان بر صحو است و معنی صحو و سکر را صاحب کشف المحجوب بتفصیل بیان کرده
 روزی از سمری سقطی پرسیدند که هیچ مرید را درجه بلندتر از پیر باشد گفتند بل برهان این ظاهر است
 جنید را درجه فوق درجه من است خلیفه بغداد و ویم را گفت ای بی ادب رویم گفت من را
 نباشم که نیم روز با جنید صحبت داشته باشد از وی ادبی نیاید و شیخ ابو جعفر حداد گفته اند اگر عقل
 مردی بودی بصورت جنید بودی گویند که حضرت جنید سی سال ناز خفتن گذارده بر پای
 با ستادی و تاصح الله گفتی پس هم بدان وضو نماز باید و بگذارد می میفرمودند خدا تعالی
 سی سال نوبان جنید با جنید سخن گفت و جنید در میان نه و خلق را خبر نه و نیز میفرموده اند که یک روز
 دلم شده بود و گفتم الهی دلم باز ده ندای شنیدم که یا جنید مادل بدان ر بوده ایم تا یا با ن
 تو باز میخوانی تا با غیر ما یا فی نقلت که یکی از بزرگان رسول صلعم را بخواب دیدم و شیخ
 جنید حاضر شخصی فتوی و آورد رسول صلعم فرمودند که جنید فتوی ده گفت یا رسول الله
 تو حاضر می فتوی بدگیری چون بدیم فرمودند که چند آنکه اینها را همه است خود مباحات
 بود مرا با جنید مباحات است حضرت شیخ سماع و حدیث هرگز نمی فرمودند و بظاهر و باطن
 بشرع شریف آراسته بودند نقلت که روزی سخن می گفتند مریدی نعره برد و از ایشان

منع کردند و برنجایند و فرمودند اگر بار دیگر غره زنی ترا تهمید که در انهم پس ایشان باز سخن
نشدند و آن جوان خود را نگاه میداشت تا حال بجای رسید که طاقتش نماند و پلک شد چون رفته
او را دیدند در میان خلق خاکستر شده بود و نقلست در بغداد روزی دزدی را آویخته بودند
دیدند و برقتند و پای دزد را بوسیدند مردم ازین سوال کردند گفتند هزار رحمت بردی
که در کار خود مرد بوده است و چنان آن کار را بکمال رسانید که سرور سر آن کار کرد و نقلست
که در مجلس حضرت شیخ یکی برخاست و گفت دل کدام وقت خوش بود فرمودند آن وقت
که او در دل بود و هم حضرت شیخ جلیذ فرمودند که مرد بپیرت مرد آید و نه بصورت و هم
فرموده اند که هر که شناخت خدا را هرگز نشا و نبود و فرموده اند که وقت چون فوت شود
آنرا هرگز نتوان یافت هیچ چیز غریب تر از وقت نیست و فرموده اند جو انمردی آنست
که باز خویش بر خلق نه نمی و هر چه داری بدی و فرمودند خلق چهار چیز است سخاوت
و الفت نصیحت و شفقت و شفقت آنست که لطوع ایشان دهی و آنچه طلب میکند و منت
بر ایشان نه نمی که ایشان طاقت آن ندارد و سخنی نگویی که ایشان ندانند
از حضرت شیخ پرسیدند که صحبت با که داریم فرمودند با کسی که هرگز نمی که با تو کرده باشد
بر روی فراموش بود پرسیدند هیچ چیز نیست فاضله از ربیع فرمودند اگر سستی بر سر
پرسیدند بنده کیست فرمودند آنکه از بندگی کسان آزاد بود پرسیدند راه بندای چگونه
است فرمودند و نیار اترک گیری یافتی و خلافت کردی بحق پیوستی نقلست که فرمودند
شیخی بنماز مشغول بودم هر چند بعد کردم نفس من مراد یک سجده موافقت نمیکرد و هیچ فکر
دیگر نتوانستم کرد دل تنگ شدم خواستم از خانه بیرون آیم چون در یکشاوم جوانی دیدم
خود را در کلیم سجده و بر در سر اسه سرور کشیده چون مرا دید گفت تا ازین زمان در نظر
تو بودم گفتم تو بگو که مرا بقرار ساختی گفت آری مسأله مرا جواب ده چگونه در نفس
که هرگز در داوود اردلی کرد و دانه گفتم آری چون مخالفت هوای خود کند در داوود
او کرد و چون این گفتم سر بگریبان برد و گفت ای نفس خدین باز ازین سخن
جواب شنیدی اکنون از جلیذ بشو برخاست و برفت من دانستم که از کجا آمد و بپایست

گفت ای پسر طریقت و حقیقت این مقام را تا موجب هدایت جمعی گردد فرمودند این طائفه را
لازم است که هر نفس را نفس آخر شمارند و با اتفاق در نفس آخر مشغولی بلفظ الله افضل است
از تلفظ بکلمه لا اله الا الله چرا که تواند بود که در نفسی و پیش از تلفظ لفظ الله نفس منقطع شود
بحوان گفت اریدا علی من هذا یعنی و جی ازین بهتر نمیخواهم فرمودند که لا از برای لقی غیر است
و من غیر منی غنیم با لقی کنم حوان گفت اریدا علی من هذا فرمودند که درین طریق متابعت
صدیق اکبر کرده ام رضی الله عنهما آنچه گویند که رسول صلعم بحیث غذا سه مرتبه اصحاب را بدادند
اموال امر فرمودند و صدیق رضی الله عنه در هر مرتبه جمیع اموال خود را در راه حق داد
رسول صلعم هر بار می پرسیدند که چه گذاشتی برای عیال خود صدیق رضی الله عنه در مرتبه
اول گفت اولاد من از دو حال بیرون نیست صالح اند یا طالح اگر صالح اند حق تعالی
بندهای صالح را ضایع نخواهد گذاشت و اگر طالح اند مرا با ایشان چه کار و در مرتبه دوم
گفت گذاشتم برای ایشان سوره واقعه را که بعد از مغرب بخوانند و در مرتبه سوم گفت
عمر رضی الله عنه اگر روزی بر ابوبکر سبقت تو انم کرد ام روز خواهد بود و در آن روز عمر
بود ابوبکر رضی الله عنه فقیر عمر رضی الله عنه نصف اموال خود را داد و صدیق رضی الله عنه
تمام را چنانچه گویند که آنحضرت صلعم در آن روز جبرئیل را بصورت شخصی دیدند که لبها
پوشیده بود چون از سبب آن پرسیدند گفت یا رسول الله امروز جمیع ملائکه مبتلا
ابوبکر صدیق لبها پوشیده اند تا که ان دیدند که ابوبکر رضی الله عنه پیدا شد جامه لبها
پوشیده بود برای گفته دوستاری و پیرایه که در پیش بود و پیرایه داشته می آید و در آن روز
غیر ازین در بساط صدیق چیزی نبود رسول صلعم پرسیدند با ابوبکر برای عیال
چه گذاشتی درین بار که مرتبه آخر بود گفت الله حوان گفت اریدا علی من هذا حضرت
شیخ شبلی گفتند ای حوان و جهای خوب گفتم اما سمیت تو بس عالی است بهتر از
بگویم فرمود که اختیار این طریق بموجب امر الهی است که در قرآن مجید آمده قل انتم فرست
فی خود منم بل یعون یعنی بگو ای محمد الله بس بگذار آنها را و مشغول آنها که باز میگردند
باشند حوان گفت جسی جسی یعنی لبس است لبس است لبس است لبس است لبس است لبس است لبس است لبس است

مدعیان از مشاهده اینحال بشبلی دعوی خون نمودند شیخ شبلی گفتند روحی ششش کرد پس بنالید
و مشتاق شد و فریاد کرد خوانده شد پس اجابت کرد پس حدیث گناه من مدعیان از دعوی گوشتند
و ایشانرا معذور داشتند نقاست که حضرت شیخ پرسیدند که اکرم الاکرمین که بود فرمودند
آن بود که وقتی گناه کسی را آمرزیده باشد هرگز کسی را بآن گناه عذاب نکند که گناه است که من بدان
و هست و بنده خود را بپایمزدیم

شیخ عبد الواحد میمنی قدس الله سره

عنایت ایشان ابو الفضل است و نام پدر ایشان عبد الغزیز بن حرث بن اسد از بزرگان
ایمطائف علیه واکل مریدان حضرت شیخ ابوبکر شبلی اند قدس الله تعالی سره و وفات ایشان
در جمادی الآخر سال چهارصد و بیست و پنج هجری بوده و قبر ایشان در مقبره حضرت امام خلیل است علیه السلام

شیخ ابو الفرج طرسوسی قدس الله سره

اصل ایشان از طرسوس است مرید شیخ عبد الواحد میمنی اند و قدوه اولیای زمان و زبده مشایخ
و صاحب مقامات بلند و کرامات ارحم بود و اند

حضرت شیخ ابو الحسن نیکاری قدس سره

نام ایشان علی بن محمد بن جعفر القرشی النکاری است مرید شیخ ابو الفرج طرسوسی اند و از بزرگان
مشایخ وقت و مقتدای اهل زمان و صاحب خوارق و کرامات بوده اند و وفات ایشان
در محرم سال چهارصد و شصت و شش واقع شده

حضرت شیخ ابو سعید مبارک قدس سره

نام ایشان مبارک بن علی بن حسین النخدومی است سلطان الاولیاء و برهان الاتقیاء و قدوه
عارفان و قبله سالکان پیر طریقت و ائمه اسرار حقیقت جامع علوم ظاهری و باطنی و صحبت
خضر علیه السلام و جنبل الذیبه مرید شیخ ابو الحسن نیکاری و پیر خرقه حضرت قطب ربانی
محبوب سبحانی شاه محی الدین عبد القادر جیلانی اند رضی الله عنه از حضرت غوث الثقلین
منقول است که در ابتدای حال بانخدایتعالی عهد کرده بودم که نخورم تا نخورم تا نشام
تا نپاشام تا ندیده ام چهل روز گذشت شخصی آمد و قدری طعام بگذاشت و برفت نزد یک برادرش

از گزشتگی بالای طعام افتد گفتم والله از عهدی که با خدای خود بستم بر بنگر و هم ناگاه از بطن
خود آوازی شنیدم که کسی به آواز بلند میگفت الجوع الجوع حضرت شیخ ابوسعید غزوی
بر من بگذشت آن آواز بشنیده گفتم عبدالقادر این چیست گفتم این اضطراب نفس است
اما روح برقرار خود است در مشاهد خداوند خود گفت اینجا نه بابا و برقت من گفتم بیرون
نخواهم رفت ناگاه ابو العباس خضر علیه السلام درآمد گفت هر خیر و پیش ابوسعید رو رفتم
دیدم که ابوسعید بر در نهان خود ایستاده انتظار من می کشید گفتم ای شاه عبدالقادر آنچه من را
گفتم بس نبود که خضر انبیا بستی گفت پس مرا اینجا در آور و طعامی که همکار کرده بود و لقمه لقمه
در دهان من می نهاد تا سیر شدم و بعد از آن مرا خرقه پوشانید و صحبت او را لازم گرفتم بنابر
مدرسه باب الارخ که حضرت غوث الثقلین است ایشان کرده اند و در حیات حضرت غوث اعظم
داده بودند چنانچه قبر مبارک حضرت غوث اعظم در همان مدرسه است وفات حضرت شیخ ابوسعید
در ماه سال بالصد و سیزده هجری

حضرت شیخ حماد و یاس قدس سره

کنیت ایشان ابو عبد الله است و نام مجاهد بن مسلم و دیاس و دو شاب فروش را گویند صحبت
حضرت غوث الثقلین شیخ عبدالقادر رضی الله عنه از مشایخ کبار و عارفان ابرار و مقتدا می بود
و صاحب کرامات عالیه بوده اند و با وجود آنکه امی اند مقتضای علم لدنی را بایشان کرامت
فرموده بود و دوازده هزار مرید کامل داشتند بهتر و مهتر همه مریدی شیخ عبدالقادر حبلی اند
رضی الله عنه نقلست که روزی شیخ جافیه فرمودند مراد دوازده هزار مرید است و بهر شب
ایشان را یاد میکنم و حاجات ایشانرا از خدا بیجا نمیخواهم و هر که از ایشان بگناهی متبلاست
درخواست میکند یا در آن ماه توفیق تو به دهد یا از جهان بیرون برد تا دیرری در گناه نماند
حضرت شیخ عبدالقادر رضی الله عنه در اینجا حاضر بودند گفتند اگر حق سبحانه تعالی مرا نزلتی دهد
از دور خواست کنم که مریدان من تا قیام قیامت بی توبه نمرند و من بدین همان ایشان
باشم شیخ جافیه گفتند که حق سبحانه تعالی مرا مشاهده نمود آنچه او از خداوند عزوجل است
حق تعالی قبول کرد و نقلست که حضرت غوث اعظم جوان بودند و در صحبت حضرت شیخ جافیه نشستند

روزی باوب تمام در مجلس شیخ شمسہ بود چون برخاستہ بیرون رفتند شیخ حماد سر برداشت
این اعجمی را قدمی است کہ در وقت او برگردن ہمہ اولیا غایب بود و پرتیہ مامور شود بانکہ بگوید
قدمی نبدہ علی رقبہ کل ولی اللہ ہر آئینہ انرا بگوید و ہمہ اولیا گردن نہند و فات شیخ حماد در راہ رضا
بالصد و بست و پنج ہجری ۵

حضرت غوث الثقلین شاہ محی الدین سید عبدالقادر الحسینی رضی اللہ عنہ

کینست بن بادشاہ مشائخ اندر طریقت و امام ائمہ اندر شریعت و محبوب ربانی ابو محمد است و نام تخلص
آن پیر زمانہ سرور عارفان یگانہ شرف زیبا و مخرباد قطب محمدانی عبدالقادر و ہوا بن ابی صالح
سنوسی حنبلی دوست بن ابی عبداللہ بن حکمی را بہ بن محمد بن داؤد بن موسی الجون بن عبداللہ
محض بن حسن شش بن حسن بن علی مرتضی رضی اللہ عنہم و حسنی حسینی از ان جہت گویند کہ پدر عبداللہ
محض حسن شش بن حسن بن علی مرتضی است رضی اللہ عنہم و مادر عبداللہ محض فاطمہ بنت حسین
بن علی مرتضی است رضی اللہ عنہم دیگر آنکہ والدہ ماجدہ آنحضرت زینب حسینی بودہ اند و لقب
محی الدین است سبب تعلق آنحضرت محی الدین است کہ فرمودہ اند روز جمعہ از بعضی سیاحات
بہ بغداد می آمدم ناگاہ بہ بیماری نحیف البدن متغیر اللون بگذشتیم مرا گفت السلام علیک یا عبدالقادر
جواب سلام باز دادم گفت نزدیک من آئی نزدیک و فرستم گفت مرا نشان او را نشانندم حسدا و
نمازہ شد و صورت او خوب گشت و رنگ او صاف گردید از و تمسیدم گفت مرا نشان ہی گفت نہ گفت
من دین حید تو ام ضعیف شدہ بودم چنانکہ دیدی مرا خدا تعالی تہو زندہ گردانید انت محی الدین او را
بگذاشتیم و ہمہ جامع رفتم شخصی ثعلب بن پیش پای من نہاد و گفت یا شیخ محی الدین چون نماز بگذارد و
خلق از ہر طرف بر من هجوم کردند و دست و پای مرا می پوشیدند و می گفتند یا محی الدین و لقب آنحضرت
و آسمان باز آشوب است چنانکہ فرمودند شمس الاموال الافراح اطوار و جہاد باہی العلیار
باز آشوب شد و غوث الثقلین بگویند کہ تعرف آنحضرت بہین مانس اوہ چنانچہ آدمیان در مجلس
آن غوث اعظم حاضر می شدند و اسلام می آوردند و تائب می گشتند و افادہ می گرفتند جنیان نیز
صف صف در مجلس حاضر میگشتند و اسلام می آوردند و فائدہ با حاصل منیو دند و آن حضرت
منی فرمودند کہ مانس را مشائخ است و مرجن را مشائخ است و مرکبا و من شیخ کلم شیخ ابو سعید

عید الله بغدادی رحمه الله گفته اند که عاخره داشتیم فاطمه شانه زده ساله بالای بام برآمده
 غایب شد بنحیث حضرت غوث الثقلین رفته و آن قضیه گفتیم فرمودند ما شب و در خرابه کرج که محله
 از بغداد برو بزمین دایره بکش و وقت کشیدن دایره بگوی بسم الله علی بنت عبدالقادر در آن
 بنشین چون شب تاریک شود طواف این جن بر تو خواهند گذشت بصورت مختلفه هیچ خوف نکنی و وقت
 بادشاه ایشان بالشکریاید و از تو پرسد بگو محمی شیخ عبدالقادر مرا بر تو فرستاده است قضیه
 و دختر با و بگوی راه می گوید چنان کردیم چنان صفت صفت بصورت مختلفه میگذشتند و هیچ کس
 که نزدیک دایره آید تا آنکه بادشاه ایشان بر اسبی سوار با جماعه از جنیان پیدا شد و مقابل
 دایره ایستاد و مرا پرسید که حاجت تو چیست گفتم شیخ مرا بر تو فرستاده است و در حال آنکه
 فرود آمد و زمین پوشید و بیرون دایره نشست و گفت چرا فرستاده است دختر غایب شدن
 دختر با و گفتم فرمود تا آن وی که دختر را برده بود حاضر کنند در حال آن دیو را با دختر حاضر کردند
 گفتند از دیوان چنین است آن دیو را گفت ترا چه باعث شد که این دختر را از رکاب غوث
 ربودی گفت مرا خوش آمد و در دل من جای کرد فرمود آنرا گردن زنند دختر را بمن داد گفتم
 مثل تو فرمان بردار مر شیخ را ندیدم گفت ما چگونه مطلع او نباشیم که چون او از خانه بچرخ
 اقتصادی عالم نظر میکند از مهیت او همه در فرار میشوند و چون حق تعالی اقامت قطب
 میکند او را تمکن میکردند برین و انس و جیل آنحضرت را بحیث آن گویند که اصل آن
 غوث آفاق از ولایت جیل است و ولادت با سعادت آن نیز در آنجا واقع شده و آن
 ملکی است و رای طبرستان که آنرا جیلان و کیلان و کیل نیز گویند و بعضی گفته اند جیل
 موصی است بر کنار دجله یکروزه راه از بغداد بطرف واسطه و نیز موصی است جیل نام
 نزدیک مداین بحسب نسبت این دو موضع بهم کیلی و کیلانی و جیلانی میگویند اما جماعه که نسبت
 آنحضرت باین دو موضع کرده اند صاحب روضه النواظر که از اکا بر وقت بودند و قول
 ایشان سند است نوشته اند که قول آنها غلط است و گفته اند میتوان بود که آنحضرت در موضع
 چند روز اقامت نموده باشند چنانچه در بیت عجمی اما اصل آنحضرت از ولایت کیلان است
 و صاحب معجم البلدان آنحضرت را بموضع بشتین که از مضائق ولایت کیلان است نسبت

نسبت ارادت آنحضرت بدانکه ترتیب حضرت غوث الثقلین بواسطه از روحانیت حضرت رسالت پناه محمدی صلعم است و پیرو فرقه آنحضرت شیخ ابوسعید مخرومی و از شیخ ابوسعید اسکا که بالا به ترتیب مذکور شده نسبت فرقه شیخ مخرومی گزینی رسیده بحضرت امام رضا رضی الله عنه میرسد و از اینجا از آبای کرام حضرت گذشته بسیدانام صلعم میرسد و پیرو صحبت آنحضرت شیخ جمادویاس اندر حرم الله و با حضرت علیه السلام بسیار صحبت داشته اند و جنبای مذکورند و اند و فتوی بر مذہب امام شافعی و امام احمد حنبل میدادند شیخ بقای بن بطو گفته اند روزی حضرت غوث اعظم زیارت قبر امام احمد حنبل رفتند پس دیدم که امام از قبر خود بیرون آمد و آنحضرت را در کنار گرفت و گفت ای شیخ عبدالقادر محتاجم من بتو در علم شریعت و علم حقیقت و علم طریقت کینت و الہ مکرمہ معظمہ آنحضرت ام الخیر و لقب نام امنہ الجبار فاطمہ بنت شیخ عبداللہ صومعی است که از کبار مشائخ گیلان و مقتدای اولیای زمان و مستجاب الدعوات بوده اند حضرت مولانا عبدالرحمن جاسی نوشته اند که شیخ عبداللہ صومعی از رؤسای مذہب بوده و مراد احوال عالی و کرامات ظاہر بوده و قلیتکه در غضب شدی حق سبحانہ و تعالی از بر اسے وی زد و انتقام کشیدی و هر چه خواستی خدا میباید چنان کردی و هر چه میخواستی از وقوع آن خبر کردی چنان واقع شدی و الہ ماجده حضرت غوث الثقلین را بهره وافر بود از غیر صلاح شیخ عبدالرزاق ولد حضرت غوث اعظم فرمودند وقتی که غوث صمدانی از صاحب شریف پدر برحم لطیف ما در حلقه نمودند و الہ مکرمہ معظمہ ایشان در سن شصت سالگی که زمان یاس بوده اند و این کرامات آنحضرت سمت و الہ آنحضرت از کبار علماء عارفات صالحات و اصلاات و صاحب کاشفات بوده اند و ولادت با سعادت غوث اعظم در جیلان اول شب ماه رمضان سال چهارصد و مئیداد و بقولی مئیداد یکم بمردی بوده و الہ آنحضرت فرموده اند که چون فرزندم عبدالقادر متولد شد هرگز در ماه رمضان روز پستان نگرفت و شیر نخوردی یکبار بلال رمضان بحیث ابر پوشیده شده بود مردم از من پرسیدند گفتم فرزندم امروز شیر نخورده است آخر معلوم شد که آنروز از ماه رمضان بوده است و آنحضرت فرمودند که در اداتل جوانی چون چشم من بخواب گرم شدی آواز می می شنیدم که ای عبدالقادر ریزید

خواب نیا فریدم و چون بکاتب میر رسیدم آواز ملائکه میشنیدم که می گفتند بر خیزید و جای دینی
 بخدایید و آنحضرت هیزده ساله بودند که از جیلان بغداد آمدند و در سال چهار صد و هشتاد و
 نه بغداد رسیدند به تحصیل علوم مشغول گشتند اول بقرات قرآن بعد ازین بفقہ و حدیث
 و دیگر علوم دینی و در اندک زمانی بر اقران خود فایز شده و از همه ممتاز گشتند و در همین
 سفر اول شخصیت کس از قطاع الطرق بدست آنحضرت تو به کرده مرید شدند و در سال
 پانصد و بیست و یک بفرموده پیغمبر و حضرت علی کرم الله وجهه که آب هین مبارک دین
 آنحضرت انداختند بر منبر برآمده مجلس غط نهادند و تا چهل سال در جمیع علوم دینی تکلم می
 وقت و غط میفرمودند که ای اهل آسمان و زمین بیا شنید و بشنوید سخن مراد از من خبری
 پیامور زید که نایب و دارت پیغمبر صلعم در زمین و درین مجلس خلعت اعطا میشود و حق تعالی بر دل
 تجلی میکند و قریب هفتاد هزار نفر در مجلس و غط آنحضرت حاضری شدند و چهار صد نفر کلام
 آنحضرت را می نوشتند و هر گاه مجلس میشد از اشراق کلام حقیقت انتظام و حد و فوق
 دو سه کس می مردند و شیخ ابوسعید قیامی رحمه الله گفته اند که در مجلس شیخ عبد القادر
 باری پیغمبر صلعم و پیغمبران دیگر اصداوات الله علیهم و ملائکه و جنایان را صف صاف مشاهده میکردم
 کتاب غنیة الطالبین و فتوح الغیب تصنیف آنحضرت است حلیه مبارک آنحضرت را در کتب
 معتبره چنین نوشته اند نحیف الیدن میانه بالاعریض الصدر کشاده پیشانی گندمگون
 پیوسته ابرو و آواز آنحضرت بلند بوده و لباس بطریق علماء می پوشیدند گاهی طلیسان
 و گاهی جامه در بر میکردند که قیمت یک گز آن بیک دینار بود و یک جبهه زیاده میفرمودند
 که نمی پوشم تا نمی پوشانند و نمیخورم تا نمیخورانند و نمیگویم تا نمیگویند و اگر کسی هدیه بخد
 آنحضرت می آورد قبول می نمود و تا ما غیر از سلاطین و همان لحظه حاضران مجلس قسمت
 می فرمودند و زمی امام المستنیر بالله خلیفه بغداد بدست آنحضرت آمد و ده بدره پیش
 نهاد فرمودند حاجت نیست الحاج بسیار نمود آنحضرت یک بدره را بدست راست و یکی را
 بدست چپ برداشته با هم شلپیدند از آن خون روان شد فرمودند ای ابوالمظفر از خدا
 شرم نداری که خونهای مردم بخوری و بر خود گرد میکنی و بدان با من برابری شوی و حال

خلیفه پیش شد فرمود تا بفرست معبود اگر حرمت اتصال او به پیغمبر صلعم نمودی میکند استختم
 که آن خون تاقاته او برقت و حضرت غوث اعظم هرگز بخانه هیچ یکی از خلفا و صاحب ششمتی نرفته اند
 و بر بساط آنمانه نشسته اند و محبت ایشان تعظیم نفرمودند و چون خلیفه بخانه آنحضرت آمدی
 اندرون میرفتند و باز می آمدند تا قیام از برای او نباشد در تکلم خلیفه میالعه بسیار می نمودند
 و خلیفه دست می پوشید و با داب می نشست و می گفت هر چه شیخ فرماید بر چشم ما و چون قدم
 می توشتند باین طریق که عبدالقادر بنو خچین میفرماید و فرمان او بر تو نافذ است و حکم او مر ترا
 سودمند و بر تو محبت چون رستم بر خلیفه رسیدی بوسیدی و بر سر گذاشتی گویند که هیچکس
 خوش خلق و شرمگین و کریم و حریبان تر از آنحضرت نبوده چنانچه هر یکی از علما و شیخان آنحضرت گمان
 بردی که از دزدان آنحضرت عزیز تر است و هیچگاه جواب سائل را در نفرمودی و هر بار که
 که اطباء از علاج او عاجز می آمدند او را بخدمت آنحضرت می آوردند و بجز در رسیدن دست
 مبارک شفای یافت نقلاست که دردی بخانه آنحضرت در آمدنا بینا شد و هیچ نتوانست برود
 اثنا خضر علیه السلام در رسید و گفت یا ولی اللہ یکی از ابدال فوت شده بر که حکم فرماید بجای
 او نصب کرده شود و فرمودند که در خانه شخصی شکستگی افتاده است برو و او را بیرون آور
 بجای آن ابدال نصب کن خضر علیه السلام او را از آن خانه پیش آن یگانه عصر آورد و بیک نظر
 کیمیا اثر آنحضرت بینا کرد و دید مرتبه ابدالیت رسید چون در آن بقعه شریف بفرست
 و محبت الهی چیری دیگر نبود پس در حقیقت آن شخص بزدی این متاع آمده بود ازین
 که آنحضرت او را بمطلب رسانیده اند و محروم نساخته اند و مرتبه ابدالیت فایز گردانیده
 گویند که عزل نصب قطاب و ابدال و او تا دو سلب حال اولیا بدست ایشان بود
 هرگز اینخواستند عزل نموده بجای او دیگر نصب میفرمودند چنانچه از ابدال وفات
 یافته بود کافوریا از سطنطینیا آورده موی برودت او را گرفته محمد نام گذاشتند و طاقی
 مبارک خود را بر سر او نهاده داخل آنجا نمودند و در روزی یکی از مردان غیبی پادشاه
 چون بر سمت الراس بغداد رسید در دل گذرانید که در شهر بغداد هیچ مروجی نیست و نیست
 غوث اعظم در یافته حال او را از و سلب نمودند و آن جوان از مهابد گاه آنحضرت

و بالتاس شيخ علي يتي از تقصير او در گذشتن توبه کرد و باز در پناه خود برفت و طریقه
 آنحضرت تمام شرع بوده و اگر کسی را میدیدند که برخلاف شرع شریعت عمل میکند حال او را سلب
 میکردند و میفرمودند که ای مردم اگر ادب شریعت نمی بود و هر آنچه میسر میسر میسر میسر میسر میسر میسر
 و ذخیره میکند شایسته من میجو شیشه ایدی بنیم آنچه در ظاهر و باطن شماست یکی از اکابر بجنه علیه السلام
 در باب حضرت غوث اعظم سوال نمود فرمود که حق تعالی هیچ ولی را بقایای ترسانند مگر آنکه
 شیخ را مقامی برتر از ان داد و کاس محبت خود بچشاند و بچسباند اگر آنکه شیخ را بهتر و گوارتر
 از ان داد و عطا فرمود و گفت شیخ عبدالقادر فردا اجناس است و غوث و قطب اولیای زمان
 توشش و گویند که آن غوث صمدانی روزی در باطخوشش مجلس فرموده بودند عام مشایخ
 قریب صد تن حاضر بودند از جمله شیخ علی یستی بود شیخ بقای بن بطو و شیخ ابوسعید قبلوی
 و شیخ ابوالنجیب سهروردی عم شیخ شهاب الدین سهروردی و شیخ جاکیر و قصب البان
 موصلی و شیخ ابوالسود و شیخ غراز بطایحی و شیخ منصور بطایحی و شیخ جادین مسلم دیاس
 و خواجه یوسف بن الیوب همدانی که سر سلسله خواجگان نقشبندان و شیخ فقیل بن مسنی
 و شیخ ابوبکر از مغربی و شیخ عدی بن مسافر و شیخ علی بن وهب بخاری و شیخ موسی بن یحیی
 زولی و شیخ احمد بن ابوالحسن رفاعی و شیخ عبدالرحمن طفسوجی و شیخ علی مطرب و شیخ ماجد
 و شیخ ابومحمد قاسم بن عبدمنصور بصری و شیخ ابو عمر و عثمان بن مرزوق و شیخ سدید بخاری
 و شیخ حیات بن قیس حرانی و شیخ مرسلان و مشقی و شیخ عبدالکریم الاکبر الهم و شیخ ابوالعباس
 الجوسی الصهری و شیخ ابوسکیم ابراهیم بن دینار و شیخ مکارم الکبری و شیخ صدق بغدادی
 و شیخ یحیی دوری نیش و شیخ ضیاء الدین ابراهیم بن ابی عبداللہ بن علی جوینی و شیخ ابوعبد
 و شیخ ابوبکر الحامی المزی و شیخ جمیل و شیخ ابومحمد عبدالحق حریمی و شیخ ابوعمر الکهامی و شیخ ابوالفضل
 عمر بن ابی النضر الغزال و شیخ مظفر الحال محمد بن درماني القزونی و شیخ ابوالعباس
 احمد یانی و شیخ ابوالعباس احمد بن العزنی و شیخ ابوعبد اللہ حمید العزونی الخاض و شیخ
 ابو عمر و عثمان بن احمد شوی که از رجال الغیب بودند بسیار و شیخ سلطان بن احمد المزی
 و شیخ ابوبکر بن عبد الحمید شیبانی و شیخ ابوالعباس احمد بن الاستاذ و شیخ ابو محمد

بن عیسیٰ المعروف بالکلسنج و شیخ مبارک بن علی الحلی و شیخ ابوالبرکات بن عدنان العراسی
 و شیخ عبدالقادر بن حسن بغدادی و شیخ ابوالسعد و احمد بن ابی بکر عطار و شیخ ابوعبدالله بغدادی
 و شیخ ابویسلی و شیخ شهاب الدین سهروردی و شیخ ابوالقاسم عمر بن مسعود الزاد و شیخ
 ابوالمناد بن محمود بن عثمان البقال و شیخ عیاد البواب و شیخ عبدالرحیم قتادی مغربی و شیخ
 ابو عمر و عثمان بن مروزه و شیخ مکارم نرخالصی و شیخ خلیفه بن موسیٰ نرملکی و شیخ ابوالحسن
 جوسقی و شیخ عبداللہ قریشی و شیخ ابوالبرکات بن صحراموسی و شیخ ابوالفتح ابراهیم
 بن علی الغلب و شیخ غوث رضی اللہ عنہم اجمعین و غیر ایشان نیز جمیع از مشایخ کبار و بزرگان
 و آنحضرت بالامی منبر سخن میگفت و را نشان سخن فرمودند قدمی بده علی رقبه کل ولی اللہ شیخ
 علی سیدی بر منبر برآمده و قدم مبارک آنحضرت را گرفته گردان نهاد و بزرگواران آنحضرت
 و سایر اولیاء گرد نهاد پیش داشتند شیخ ابوسعید قیلوی گفته اند که چون حضرت شیخ عبدالقادر
 فرمود که قدمی بده علی رقبه کل ولی اللہ حضرت حق سبحانه و تعالیٰ بر دل آنحضرت تجلی کرد و
 صلعم بر دست طائفه از ملائکه تقریبین بحضرت اولیای متقدمین و متاخرین که در آنجا حاضر بودند
 احیا باجاء خود و اموات بارواح خود خلقی در آنحضرت پوشانیدند و ملائکه در حال الغیب
 بمجلس آنحضرت را در میان گرفته بودند و صفها در پهلوی استاده و بر روی زمین ایستاده
 ولی نمادگر که گردن خود را پشت کرد و گویند که یک کس از عجم تو اضع بگردن حال ویرا سلب
 نمودند و ظاهر است که این قسم دعوی از کمال عنایت بی نهایت اله و فرزندی و حمایت
 حضرت رسالت پناه صلعم که همه اولیاء اللہ تو اضع نمودند و فرمان ایشانرا قبول کردند
 و هیچ ولی با مقام نرسیده و آنک فضل اللہ یوتیه من یشاء و اللہ ذو الفضل العظیم
 و در او اتل حال آن غوث اعظم بعضی از مشایخ گفته اند که این جوان عجمی اقدمی است
 که بر گردن جمیع اولیاء اللہ خواهد بود و از مشایخ کبار اکثری صد سال پیش نیز از او
 آنحضرت خبر داده بودند چنانچه شیخ ابوبکر بن مرار الطائفی قدس الله سره که از کبار متقدمین
 مشایخ عراقند و صاحب کربیات ظاهره و مقامات فاضله بوده اند و در خواب مرید
 صدیق اکبر شده بواسطه فرقه از حضرت صدیق رضی الله عنه گرفت اند و فرمودند که

حق سبحانه تعالی عهد گرفته که جدی که در روضه من رأیتش آنرا ستود و قبر ایشان در بطایح
 و گورشت یا ماهی که از نزد یک قبر ایشان می بردند هرگز بخت نمی شد میگفته اند که او تا و عراق
 بهفت کس اند معروف کرخی و امام حنبل و بشیر حافی و منصور بن عمار و حنبل بغدادی و سیل
 بن عبد اللہ تبری و شیخ عبدالقادر جیلانی قدس اسرار هم از ایشان پرسیدند که شیخ عبدالقادر
 کیست فرمودند عجبی است شریف که در بغداد خواهد بود ظهور او در قرن پنجم است و شیخ ابو محمد
 که مرید شیخ ابوبکر لطایحی و از اعیان مشایخ عراق و صاحب خواجه بلند و مقامات ارحمند
 بوده اند و قبر ایشان در حدادیه است که از دیهای لطایح است می فرمودند که شیخ عبدالقادر
 کسی است که اقتدار کرده شود بافعال او و اقوال او و حق تعالی بیج و کثرت پیر کبیر است
 بر تبه های عالی رساند و میاهاست که در روز قیامت با متهای سابق و حضرت غوث الثقلین
 میفرمودند که هر و لے بر قدم منی میباشند و من بر قدم جد خودم صلعم و هر قدمی که جد من برداش
 و من بر انجا نهادم مگر در قدم نبوت که راه نیست در آن غیبی را و این اشارت بر کمال مرتبه
 ولایت و متابعت و پیروی آن سرور است صلعم نقلست از شیخ شریف بن خضر حسن
 موصلی که گفت شنیدم از پدر خود که می گفت سیزده سال خدمت حضرت شیخ عبدالقادر
 رضی اللہ عنه کردم هرگز ندیدم که ماس بر ایشان نشسته باشد یا خلط و خوی بیرون
 انداخته باشند جمیع مشایخ وقت را ردی ارادت با آن حضرت بوده و امام یا فعی گفته اند
 که اکثری از مشایخ بمن بحضرت غوث اعظم نسبت درست کرده اند خواجہ معین الدین
 و شیخ شهاب الدین سهروردی قدس سرها ملازمت آن حضرت رسیده فیض جمعیت
 باطن حاصل نموده اند نقل است که پیش شیخ عقیل ذکر کردند که جوان عجبی عبدالقادر نام
 در بغداد مشهور شده است فرمودند او در آسمان مشهور تر است از آنکه در زمین
 از شیخ ابولغزای مغربی که از اجله مشایخ مغرب بوده اند بعضی از اصحاب گفتند
 به بغداد و میرویم فرمودند چون بانیجا برسید زنها را که ترک ملازمت شیخ عبدالقادر
 نه نمایند بجز آنکه در تمام محکم مثل او آفریده شده و در عراق مثل او دیده شده
 و مشرق زمین میاهاست میکند با و بر مغرب علم و کمال او برتر است از علم و کمالات

اولیای دیگر و چون ایشانرا برپندید سلام من برسانید و بگوئید که مرا فراموش نکنند گویند
 که آنحضرت فرموده اند که بیست و پنج سال در بیابانهای بیدم تحریر و رسباحت بودم
 و چهل سال بوضوئی عشا نماز بامداد گذارده ام و پانزده سال بعد از ادای نماز عشا
 بیکپای ایستاده ختم قرآن میکردم تا سحر شبی نفس من آرزوی خواب کرد و گفتم
 چه شود اگر یک ساعتی بخسبی گفته او نشنیدم و همانجا بیکپای ایستاده ختم قرآن کردم
 و خواب بصورتی پیش من مشکل شده می آمد و من بغضب با تک بروی میزد و
 دفع میشد و میفرمودند چهل چهل روز روزه میداشتم در بیابان عراق یازده
 سال در برج عجمی اقامت میکردم و سبب اقامت من آنرا برج عجمی میگویند نفست
 از شیخ عید الرزاق فرزند آنحضرت که غوث اعظم میفرموده اند که مرا بدست
 کاغذی داده شد بمقدار درازی آنهاست نظر دیدم که نام اصحاب مریدان من که تا قیام قیامت
 نسبت خود من درست خواهند کرد در اینجا ثبت نموده اند و حکم شد که اینهمه را بتو بخشیدم نفست
 که آنحضرت میفرمودند که قسم بفرست و جلالت او که قدم بر ندارم از پیش پروردگار خود
 تا روان نکند مریدان مرا با من بسوی بهشت و آنحضرت فرموده اند که اگر مرید من
 در مشرق باشد و من در مغرب باشم و برهنه شود عورت او را بر آئینه بوشم از مغرب
 در مشرق او را التفت از شیخ عمران که وقتی با آنحضرت عرض کردم که اگر شخصی را
 مرید حضرت بگویند و دست بیعت بشان داده باشد و خرقه از شما پوشیده باشد
 ما و را از اصحاب حضرت شماریم پانه فرمودند بل هر که خود را بمن نسبت کند قبول کند
 او را حضرت حق سبحانه و تعالی و بیا مرزدگنان او را و او از جمله اصحاب من است
 نفست که شیخ عمر بن از که آنحضرت می فرمودند که لعزیز حسین بن منصور حلاج و شیخ
 در زمان او که دستگیری او کند اگر من می بودم دستگیری او میکردم هر کسی که
 از مریدان من باشد و بلغر و مرکب او را تا قیام قیامت دستگیری کنم بشارت
 برسانیکه بر ایشان شیخ عبدالقادر و امام ایشان ابو حلیفه و پیغمبر ایشان محمد رسول
 صلعم و غوث احوال آن سعادت مند ان و نیک بختانی که باین سعادت عظمی شرف رسیده اند

و درین درگاه نسبت ارادت و بندگی را درست کرده اند امید که این فقیر نیز از گمراهی بیدار
 و نیازمند آن این درگاه است بتوجه آنحضرت پیروستگیر و دنیا و آخرت بجات یابد و داخل
 مشربان آن درگاه و الاجاه باشد لافاست که آنحضرت میفرموده اند هر مسلمانی که بر سر
 گذشته است یا روی مرادیده است عذاب گور و قیامت از او تخفیف کرده شود و یا وی گوید
 که مردی از بهدان بر آنحضرت آمد و گفت پدر من وفات یافته است او را در خواب دیدم
 مراد گور عذاب میکنند بخدمت شیخ عبدالقادر بر و والتماس دعا کن شیخ گفت او وقتی
 بدرسته من گذشته است گفت آری شیخ ساکت شد روز دیگر آمد و بیاد و گفت پدر خود را
 در خواب دیدم بنهایت خوش و خورم و خلعت سپیدی در بر پوشیده میگفت که عذاب
 از من برداشته و این خلعت بیکت شیخ عبدالقادر بمن دادند بر تو با و که همیشه در خدمت
 حضرت شیخ باشی سعادتمند چشیکه آن جمال را دید و باشد و دو تنند آن گوش که آن آواز
 شنیده باشد و طالع مندر شخصی که بر آن مدرسه گذشته باشد شیخ علی بن یحیی گفته که هیچ خبر
 نیاور که ترا هیچ طالع را سر و از خرقه و طاقیه شیخ عبدالقادر ندیده ام و هیچ روز را
 مبارک ترا از آن روز که آن جمال را میدیدم ندیدم یکی از اهل بمن گوید که غریبت اسلام کرد
 و در خاطر و اشتیاق که پیش بهترین اهل بمن باین سعادت شرفت کردم و در خواب دیدم که
 حضرت عیسی علیه السلام می فرمودند به بغداد برو و بر دست شیخ عبدالقادر اسلام
 آر که بهترین اهل زمین است و شیخ ابو عمر دین مرزوق رح گفته اند شیخ عبدالقادر شیخ
 و امام ماست هر که درین زمان براه الهی میرود و حالی با مقامی با و میدهند پس شیخ عبدالقادر
 امام اوست و حق تعالی عهد گرفته است از اولیای وقت که امر او را قبول کنند هر فیضی
 که از رسول صلعم با صاحب میرسد و درین زمان از شیخ عبدالقادر با و لیای وقت میرسد
 و میراث جمیع اولیای الله اطلاع دارد و بیکس را بر مرتبه شیخ اطلاع نیست و در طریق
 هیچ کس را بجز خدا و رسول بر دست نیست و آنحضرت میفرمودند که منیو استم در صحرا با تنهایی
 لیکن حق سبحانه تعالی نفع خلق را بمن باز بسته است و تا حال صد هزار کس بر دست من
 تو بد کرده و نقلست از شیخ ابو محمد محلی که گفته اند روزی در بغداد و بیارت حضرت شیخ عبدالقادر

رضی اللہ عنہم و مدتی در خدمت ایشان ماندم چون غزیت مراجعت مصر کردم از آنجست
دستوری خواستم مرا وصیت کردند که از هیچ کس چیزی نخواهی و انگشت مبارک خود را
در دهن من انداختند و فرمودند که این را بکوب و باز گرد بچنان کردم از بغداد تا مصر بآب طعام
اعتیاج نشد و قوت در زیادتی بود و نقلست که از شیخ ابوالنظر اسمعیل که وقتی شیخ علی بن یحیی
بیمار شد و حضرت غوث اعظم بعبادت شیخ رفتند و در آن موضع دو درخت خرمای خشک شده بود
و از مدت چهار سال اصلاً بارور نمی شد پس غوث الثقلین در زیر یک درخت و صنوبر ساختند
و در زیر درخت دیگر دو کعبه نماز گذاروند و بعد از آن هفته هر دو درخت سبز شدند و بار گرفتند
نقلست که وقتی شخصی بخدمت آن بقیله حاجات آمد و گفت که عورت من حامله است و مرا
آرزوی پسراست فرمودند خواهد شد چون وضع حمل شد زن آن مرد را دختر نرود و آنرا
برداشته بخدمت آنحضرت آورد و گفت که این دختر است فرمودند و در خانه در آغوش و این
به هیچ وجه بدین که چه میشود و چون بموجب فرموده عمل کرد همان لحظه آن دختر پس از نقلست از شیخ
ابوالسعود که حضرت غوث صدرا فی میفرمودند که افتاب مایتاب بر نمی آید تا بر من سلام
و سال و ماه و هفته و روز بر من آمده سلام میگویند و آنچه از خیر و شر در ایشان مقدر شده
خیر میدهند و شیخ سیف الدین عبدالوهاب ولد غوث اعظم فرموده اند که هیچ ماهی از آنما
نگردد پیش از آن که نوشتمی بیلدے پیش و الدمن اگر چنانچه در آن ماه بدی و سختی
مقدر شده بود و در صورتی ناخوش آمدی و اگر نعمت و خیر مقدر شده بودی بصورت
نیکو بیامدی آخر روز جمعه سلج حادسی الاخرای سال پالصد و شصت جمعی از مشایخ
و صحبت آنحضرت نشسته بودند که جوانی خوب روئے درآمد و گفت السلام علیکم
یا ولی اللہ من ماه رحیم آمده ام تا ترا تنبیه گویم و در من هیچ بدی و سختی مقدر نشده
در آن ماه رجب هیچ ندیدم مردم مگر خیر و نیکوئی چون روز یکشنبه سلج رجب شخصی از المنظر آمد
و گفت السلام علیکم یا ولی اللہ من شهر شعبانم آمده ام که ترا تنبیه گویم مقدر شده است
در من موت و قتل و خلق و بغداد و گران فی در حجاز و قتل و شش و غراسان و چنانچه ماه
شعبان آمد هر چه بر ما گفته بود و واقع شد و آنحضرت در ماه رمضان چند روز بیمار شدند

روز دوشنبه بیست و نهم رمضان جمعی از مشایخ پیش آنحضرت حاضر بودند چون شیخ علی بن ابی طالب و شیخ زید الدین
 سهروردی و غیره بمحض بیاید و قارن نام درآمد و گفت السلام علیک یا ولی اللہ من ماه رمضان آمدم
 که عتدار کنم از آنچه بر تو مقدر شده بود و من وداع کنم ترا که این آخر اجتماع منست با تو پس بگذشت
 و آنحضرت در ربیع الآخر سال دوم هجرت حق پیوستند و رمضان دیگر دنیا فتنه و فتنه آنحضرت
 بعد از نماز عشاء شب شنبه ششم یا نهم ماه ربیع الآخر سال پانصد و شصت و یک هجری روی داده و بعضی
 یازدهم ربیع الآخر گفته اند و بقول سیزدهم و بقول هفدهم ماه مذکور بوده اما صحیح قول نهم ماه است
 و مدت عمر شریف آنحضرت بقول اول سال ولادت نو و سال هفت ماه و نه روز است
 و بقول ثانی ششاد و نه سال و هفت ماه و نه روز بوده و عرس آنحضرت در هندوستان
 یازدهم و بعضی هفدهم میکنند اما در بغداد هفدهم است و این فقیر عرس را شب نهم میکند
 که صحیح ترین اقوال قول نهم است آورده اند روز وفات آنحضرت اکثر از مشایخ حاضر بودند
 شیخ عبدالوہاب لد آنحضرت طلب وصیت نمودند فرمودند که علیک بتقوی اللہ و طاعتہ
 یعنی لازم گیر بر پیروی را که خالص از براسے خداست تعالی باشد و لازم گیر طاعت او را
 و لا تخف احد او لا ترج یعنی بیم و امید بغیر از حق تعالی از هیچ کس مدار و کل الخواج اللہ
 و اطلب منه و بسیار همه حاجت بآرا بحق تعالی و طلب حاجت با ما از او لا تمق باحد سوی اللہ
 و اعتماد کن بیکس مگر بخدا سے خدا التوحید التوحید التوحید اجماع الكل یعنی لازم گیر توحید
 و تکرار براسے تاکید است که بر توحید اجتماع کل است و جمیع مشایخ و سادات این قوم
 بر توحید اتفاق است و بعد از آن با ولاد امجاد خود که در گرد آنحضرت نشسته بودند فرمودند
 برخیزید و جای دہید و ادب ایشان بجا آرید که اینجا رحمت عظیم در شمار است و جای تنگ
 مدارید بر ایشان و میفرمودند علیک السلام و رحمہ اللہ و یک شبانه روز این کلمات
 بسیار میفرمودند انا لا ابالی بشی و لا یملک الموت یعنی من از هیچ چیز باک ندارم و از ملک الموت
 هم باک ندارم قبر آنحضرت در مدینہ باب الانج واقع شدہ کہ در شهر بغداد است و شیخ
 ابو سعید مخرومی در حیات خود آنحضرت داده بودند بر او و تبرک حق سبحانہ و تعالی چنانچہ
 آنحضرت را در ایام حیات بر تمام عالم تصرف داده بود و بعد از وفات در قبر نیز چنان تصرف

تغیب اولیایم و این را شناسم ندانی شنیدم که ای ابو العباس تو تغیب اولیای هستی لیکن
 کسانیکه ایشان مراد و دست میدارند و این از ان طائفه است که من ایشان را دوست میدارم
 آنم در روی من کرد و گفت ای ابو العباس شنیدی گفتم آری مراد عاکن گفت از تو دعا
 میخواهم گفتم چاره نیست گفت و فرک الله نصیب منته گفتم زیاده کن در حال از نظر من
 غائب شد و هیچ ولی ممکن نبود که از نظر من غائب شود و از اینجا پیش رفتم بر توده رگلی
 که بقایت بلند بود بالای آن نور کس دیدم که چشم را خیره میکرد دیدم آنجا عورتی گلیمی
 نو مجیده خفته است مثابه کلیم آنم و خواستم که بپای بیدار سازم ندانیدم که باد ب
 باش یا آنکسانیکه ایشان را دوست میداریم پس ساعتی شستم تا بیدار شد گفت الحمد لله

احبابی بعد از ماتنی و الیه النشور و الحمد لله الذی انستی و اوحشی عن خلقه بعد از ان
 بمن گفت یا ابو العباس اگر پیش از منع باد می بودی بهتر میبود گفتم یا الله علیک
 تو زوجه آنم و یاشی گفت بلی در اینجا عورتی از ابدال نقل کرده بود حق تعالی محبت
 غسل و تکفین امر را اینجا آورده چون از ان فارغ شدم او را برداشتند و بسوی آسمان
 بردند گفتم مراد عاکن گفت ای ابو العباس دعا از دست گفتم چاره نیست گفت و فرک الله
 نصیب منته گفتم زیاده کن گفت ملاست نکنی اگر از نظر تو غایب شوم در حال نگاه کردم
 او را ندیدم را و کسی گوید از خضر علیه السلام پرسیدم مثل این طائفه احباب را سر قومی باشد
 که رجوع ایشان بدو بود و گفت آری گفتم در عهد ما کیست گفت شیخ عبدالقادر
 رضی الله عنه و او از افراد است در بنیاب این فقیر گفته است عاشق یا خوش حمله
 جهان به ای خوش آنکس که یار عاشق اوست به و صاحب فتوحات میگویی که
 مقدان جماعتی اند که از دایره قطب خارج اند و خضر علیه السلام از ایشان است
 و رسول مصلح پیش از بعثت از ایشان بودند و این احوال و کرامات حضرت غوث اعظم
 که مرقوم گشته از هزار یکی و از بسیار اند کیست که حضرت مولانا عبدالرحمن جامی از تاریخ
 امام عبداللہ یا فعی در تفحات الانس نوشته اند که کرامات شیخ عبدالقادر
 بیرون از حد و نهایت است و خبر کرده اند مرا بزرگان ائمه که کرامات حضرت ایشان

مراد عاکن گفت از تو دعا
 میخواهم گفتم چاره نیست
 گفت و فرک الله نصیب منته
 گفتم زیاده کن در حال از
 نظر من غائب شد و هیچ ولی
 ممکن نبود که از نظر من
 غائب شود و از اینجا پیش
 رفتم بر توده رگلی که بقایت
 بلند بود بالای آن نور کس
 دیدم که چشم را خیره
 میکرد دیدم آنجا عورتی
 گلیمی نو مجیده خفته
 است مثابه کلیم آنم و
 خواستم که بپای بیدار
 سازم ندانیدم که باد ب
 باش یا آنکسانیکه ایشان
 را دوست میداریم پس
 ساعتی شستم تا بیدار
 شد گفت الحمد لله
 احبابی بعد از ماتنی و
 الیه النشور و الحمد لله
 الذی انستی و اوحشی عن
 خلقه بعد از ان بمن
 گفت یا ابو العباس اگر
 پیش از منع باد می بودی
 بهتر میبود گفتم یا الله
 علیک تو زوجه آنم و
 یاشی گفت بلی در اینجا
 عورتی از ابدال نقل
 کرده بود حق تعالی محبت
 غسل و تکفین امر را
 اینجا آورده چون از ان
 فارغ شدم او را برداشتند
 و بسوی آسمان بردند
 گفتم مراد عاکن گفت
 ای ابو العباس دعا از
 دست گفتم چاره نیست
 گفت و فرک الله نصیب
 منته گفتم زیاده کن
 گفت ملاست نکنی اگر
 از نظر تو غایب شوم
 در حال نگاه کردم
 او را ندیدم را و کسی
 گوید از خضر علیه
 السلام پرسیدم مثل
 این طائفه احباب را
 سر قومی باشد که
 رجوع ایشان بدو
 بود و گفت آری
 گفتم در عهد ما
 کیست گفت شیخ
 عبدالقادر رضی
 الله عنه و او از
 افراد است در بنیاب
 این فقیر گفته
 است عاشق یا خوش
 حمله جهان به ای
 خوش آنکس که
 یار عاشق اوست
 به و صاحب
 فتوحات میگویی
 که مقدان
 جماعتی اند که
 از دایره قطب
 خارج اند و
 خضر علیه
 السلام از
 ایشان است و
 رسول مصلح
 پیش از بعثت
 از ایشان
 بودند و این
 احوال و کرامات
 حضرت غوث
 اعظم که
 مرقوم گشته
 از هزار یکی
 و از بسیار
 اند کیست که
 حضرت مولانا
 عبدالرحمن
 جامی از تاریخ
 امام عبداللہ
 یا فعی در
 تفحات الانس
 نوشته اند که
 کرامات شیخ
 عبدالقادر
 بیرون از حد
 و نهایت است
 و خبر کرده
 اند مرا بزرگان
 ائمه که کرامات
 حضرت ایشان

بتواتر مانده و یک بتواتر رسیده و با اتفاق ثابت شده که کرامات که از ایشان بظهور رسیده از دیگر مشایخ
 ظاهر نشده و اگر آنچه از آنحضرت در ایام حیات بظهور رسیده و آنچه الحال نیز مشاهده نموده میشود
 و جمع کند کتاب کلامی میشد از بیعت بهمین قدر اختصار نموده و خواندنی که از آنحضرت ظاهر گردیده
 و میگردد و در حقیقت معجزه رسول است صلعم چنانچه حضرت ملا عبدالرحمن جامی قدس سره فرمود
 بیست از ولی خارق که سموع است معجزه آن نبی مبعوع است به اول شبی که این کمترین
 مریدان شروع در نوشتن ذکر حضرت پیر دستگیر غوث اعظم نموده در واقع خود را سزاوار
 یافت در کیند مبارک آنحضرت و بطواف حضرت امام موسی کاظم و حضرت غوث اعظم رضی الله
 عنهما مشغول و از سعادتمندی خود باین شرف عظمی شرف گشت و یقین این فقیر شد که تحریر
 این کتاب مقبول گشت الحمد لله علی ذلک

حضرت غوث الثقلین را در ۵۰۰ پسر است اول شیخ سیف الدین عبدالوہاب

ایشان بزرگترین فرزندان حضرت غوث اعظم اند و علوم ظاهری و باطنی از او آید
 خود کسب نموده اند و از جمیع علوم بهره تمام داشتند و بعد از غوث اعظم در رتبه آنحضرت
 و عظم میفرمودند و از فیض صحبت ایشان خلق بهره مند میگشتند نقلست از شیخ عبدالوہاب
 که می گفتند وقتی در بلاد عجم مسافر شدم و از انواع علوم و فنون حکم حاصل کرده میخدا و آمد
 و از والد بزرگوار اذن خواستم که در حضور ایشان و عظم گویم نصرت دادند بالامی بمنبر برآمد
 انواع علوم و مواظبیاں کردم بهیچکس را در دل اثر نکرد و آب از دیده نیامد اهل مجلس
 از والد درخواست کردند که عظم فرمایند من فرود آمدم و حضرت ایشان بمنبر برآمده
 فرمودند که شعیبت صبر یک ساعت است بجز استماع این کلمه از اهل مجلس فریاد و فغان
 برخاست من از نمیانی پرسیدم فرمودند تو مشکلم هستی بخود و من مشکلم هستم بغیر ولادت
 ایشان در ماه شعبان سال یا تصد و دوازده بود و اوقات شب بیست و پنجم ماه
 شوال سال شصت و سه هجری بود و قبر ایشان در بغداد است و ایشانرا
 دو پسر بوده شیخ ابومنصور عبدالسلام و شیخ ابوالفتح سیار از علما و عاملان
 و کامل بوده اند رحمهما الله

حضرت شیخ شرف الدین عیسیٰ رحمہ اللہ

کنیت ایشان ابو عبد الرحمن است فرزند حضرت غوث اعظم اند و جمیع علوم را در خدمت والد ماجد خود کسب نموده بعد از آن حضرت درس حدیث و فقه و وعظ میفرمودند و کتاب جامع اہل البکر در علم صوفیہ کہ مشتمل بر حقائق و معارف است تصنیف ایشان است و حضرت غوث صمدی کتاب فتح الغیب را بحجتہ ایشان تصنیف کرده اند و فات ایشان در ہر سال پانصد و ہفتاد و شصت ہجری

شیخ شمس الدین عبد الغنی رحمہ اللہ

کنیت ایشان ابوبکر است فرزند حضرت غوث اعظم اند و ایشان نیز کسب علوم ظاہری و باطنی از والد بزرگوار خود نموده اند و بسیارے از یرکیت صحبت ایشان فیض حاصل کرده اند و ایشان جانب ستیاری عزیمت نموده ہما نجا متوطن گشتہ

حضرت شیخ تاج الدین ابوبکر عبد الرزاق قدس سرہ

کنیت ایشان عبد الرحمن و ابو الفرج است فرزند غوث اعظم اند و ایشان نیز تحصیل علوم از خدمت والد شریف خود نموده اند و مفتی عراق بوده اند و ایشان را در علوم قدرت تمام بوده و رسالہ جلاء الخاطر کہ ملفوظ والد بزرگوار ایشان است بخط ایشان اینجہ با اخلاص دارد و در آن نوشتہ اند کہ حضرت غوث اعظم میفرمودند کہ طامع خالی است چون حروف طبع قبر ایشان در بغداد است

حضرت شیخ ابوالاسحق ابراہیم قدس اللہ تبارک و تعالی

فرزند غوث اعظم اند قدوہ اولیاء و اکمل القیاء بوده اند علوم ظاہری و باطنی را از آنحضرت بروحہ کمال کسب نموده و خلق بسیاری از فیض و صحبت ایشان بدرجہ کمال رسیدہ اند تفکر و سکونت بر ایشان غالب بوده و زید و ورع را بر مرتبہ کمال داشتند و از حیاسے پروردگار خود سہی سال سر بالا نکردند و ولادت ایشان در سال پانصد و بیست و ہشت ہجری و فات در ششم ماہ شوال سال ششصد و بیست و سد بود و قبر ایشان نزد یک قبر والد بزرگوار است و از ایشان منقول است کہ روزی والد من برای نماز جمعہ بیرون آمدند و من با و ہر اور در خدمت ایشان بودم ناگاہ دیدم کہ سہ بار خمر بر آید

سلطان می برند و از ایشان بومی بدی آید و سرهنگان همراه اند حضرت غوث اعظم فرمودند
 که بایستید آنها ایستادند و دواب را بتجیل میرانند آنحضرت فرمودند که بایستید و رجال
 همه فریاد بر آورده و بر جای بایزند هر چند آن سرهنگان میزدند و دواب از جای حرکت
 نمیکردند و رجال سرهنگان را قولنج گرفت و بر زمین افتادند و می طبلیدند پس همه فریاد
 بر آورده و ندکه مالتوبه کردیم فی الحال قولنج بر طرف شد و خبر سیر که میدل گشت آنحضرت
 بسی رفتند و این خیر سلطان رسید و بخدمت آنحضرت آمده از جمیع محرمات
 توبه کرد گویند که روزی شیخ عبدالرزاق مردان غیب را در مجلس والد ماجد
 خود در هوا دیده بنرسیدند حضرت غوث اعظم فرمودند مردان غیب اند ترس که توبه
 از پنجاه ایشان را پنج پسر بوده شیخ ابوصالح لفر شیخ ابوالقاسم عبدالرحیم شیخ ابو محمد
 شیخ ابوالحسن فضل الله و شیخ جمال الله که ایشان در صورت باغوث صمدانی
 بسیار مشاهیر بودند و همگی در خدمت عم بزرگوار خود شیخ عبدالوهاب کسب علوم
 صوری و معنوی نموده هر یک مل مکمل گشته اند

حضرت شیخ ابوالفضل محمد قدس سره

ولد حضرت غوث اعظم اند و علوم ظاهری و باطن را در خدمت والد بزرگوار خود کسب نمودند
 و کامل گشته اند و وفات ایشان در بغداد بیست و پنجم ذی قعدة سال شصده هجری بود

حضرت شیخ ابوعبدالرحمن عبداللہ

فرزند حضرت غوث الثقلین اند و کتاب علوم صوری و معنوی از خدمت والد بزرگوار
 خود کرده اند محدث و فقیه گشته اند و وفات ایشان بیست و هفتم ماه صفر سال پانصد
 و هشتاد و هفت هجری بوده و قبر در بغداد است ایشان را دو پسر بود شیخ ابو محمد
 عبدالرحمن و شیخ ابو محمد عبدالقادر که کنیت و نام ایشان موافق جد بزرگوار است
 جمیع علوم را از والد ماجد و عم خود شیخ عبدالرزاق کسب نموده عالم و کامل گشته بودند

حضرت شیخ ابوزکریا یحیی رحمه الله

ولد حضرت قطب ربانی اند و کتاب علوم فقه و حدیث از والد بزرگوار خود نموده

و فاضل و کامل گشته اند و اوقات ایشان در ششمین سال بانصد و پنجاه هجری بوده و در وقت
و شب برات سال شصدهجری است و قبر ایشان در بغداد متصل قبر بابا و در ایشان شیخ عبد الوهاب

حضرت شیخ ابو نصر موسی مقدس سره

آخرین فرزند حضرت غوث اعظم ایشانند و تحصیل علوم در خدمت والد شریف نمود و فقیه و محدث
و عارف و کامل گشته بودند و اوقات ایشان در سلخ بیع الاول سال بانصد و بی و نه بوده و در وقت
رفته و متوطن شده و در پانجاه شب غره جادی از آن سال شصدهجری هجری بوده و قاضی
نموده اند و قبر ایشان نیز در دمشق است و اگر مردان فی واسطه و یا واسطه فی واسطه اگر چه در این
آنحضرت زیاده از آنند که در شمار آیند و در ولایت هندوستان که مسلمانان اکثرند
این سلسله علما اند و کافران نیز معتقدند و متعارفند و که مسلمانان و کافران شب جمعه نذر آنحضرت
ز فقرا بخش میکنند

حضرت شیخ سلیمان طینی

از کبار مشایخ لطایح اند و مرید شیخ تاج العارفین ابو القوا و ایشان مرید شیخ ابو محمد بن علی و
ایشان مرید شیخ ابوبکر بن مرار و ایشان اولی صلیق اکبر رضی الله عنه بوده و در خدمت
حضرت غوث اعظم می بودند و قاضی بامیگرفتند و قاضی آنحضرت فرمودند قدیمی بنده علی بن قیصر
اول کسی بالامی میرفت و قدیم آنحضرت را برگردان خویش نهاد و بر دامن مبارک و آمده است
مصادقت شدت شد ایشان بودند که بید روزی غوث اعظم غیاب فرمودند و شیخ طینی
در برابر آنحضرت شسته بودند شیخ را خواب گرفت غوث اعظم و بیدار شد و گفت ای شیخ
ایشان میرفته و آمده در پیش شیخ با دلبسته اند و جانب دینی بکنایت چون شیخ علی
بسیار شد آنحضرت گفتند که رسول صلعم را در خواب دیدی گفت آری غوث اعظم
فرمودند من برای او بادب ایستاده بودم که چیزی صحبت کردی ترا گفت بجز است تو بعد از
از شیخ علی رسیدند یعنی آنحضرت غوث اعظم فرمودند که من از برای آن بادب ایستاده بودم

شیخ گفت آنچه من بخواب میدیدم آن حضرت به بیداری میدید و حضرت غوث الثقلین ایشان را بسیار ستایش میکرد و میفرمودند که هر کس از اولیای الکی از عالم غیب و شهادت داخل بغداد شود او همان منست و من همان شیخ علی بن هبیبی و چون شیخ از دیر آن که محل اقامت ایشان بود بلازمیت حضرت غوث اعظم میرفتند بریدان خود می گفتند که غسل میکنید و خود نیز غسل میکرد و بانه می گفتند که خبردار باشید و خاطرهای خود را نکاهدارید که پیش سلطان میرویم و چون بخدمت حضرت غوث اعظم میرسیدند آنحضرت میفرمودند برای چه ملاحظه میکنید شما از اکابر عراقید شیخ میگفتند که با دوشاه عراق توفی از تو ملاحظه میکنیم و هرگاه امان بوی ایمین میشویم حضرت غوث اعظم میفرمودند لا خوف علیکم منقولست که روزی شیخ به نهر ملک میرفتند دیدند که میان اهل دودیه بر سر مرده نزاع است ایشان بر سر آن ایستاده گفتند ای بنده خدای آنمزد پر خاست و چشم کشاده شیخ گفت چنانچه حاضران شنیدند که فلان بن فلان مرا کشته و میقتاد و میرد و از کرامات شیخ علی هبیبی نقل کرده اند که اگر شیر و ببر شخصی بیاید و او نام ایشان را بگیرد او برگردد و وفات ایشان در سال پانصد و شصت هجری بوده و مدت عمر صد و بیست سال و قبر در زیر پیران است

حضرت شیخ ابو عمر و صریفی قدس سره

نام ایشان عثمان است و مرید حضرت غوث الثقلین است گفته اند که بدایت کار من آن بود که شبی در صریفین روی در آسمان کرده به پست افتاده بودم دیدم که در هوا پنج کبوتر میگذرد یکی میگفت سبحان من عنده خزائن کل شئی و ما ننزل الا بقدر معلوم و دیگری میگفت سبحان من اعطی کل شئی خلقه ثم هدی و دیگری میگفت سبحان من احب الایمان حبه علی خلقه و فضل علیهم محمد صلی الله علیه و سلم و دیگری می گفت کل مافی الدنیا باطل الا ما کان الله و رسوله و دیگری می گفت یا اهل العقلاء عن مولایم قوموا الی ربکم رب کریم لعن الیمن و لعن الذنب العظیم چون آنرا شنیدم بچو و شدم و قتی که بچو و آمدم دوستی دنیا و آنچه در دنیا است از دل من رفته بود چون با خدا شد با خدا بیعت کردم که خود را تسلیم کنی که مرا بخدا بیاوردی منی که روان شدم و نمی دانستم که گنجایرم و ناگاه پیری نمیکویدیدار با منیت و وفا پیش آنکه خدا السلام

یا عثمان جواب سلام گفتم و سوگند بوسه دادم که تو لیتی که نام مراد الهی گفتم من خضر مثنی
شیخ عبدالقادر بودم گفتم یا ابوالعباس دوش مردی را در صوفین جذب رسیده و قبولی یافته
و از بالای هفت آسمان ویراندا آمده که مرحبا بک عبدی یا خدای خود عهد کرده است که خود را
تسلیم شخص کند بروی رایش من از پس مرا گفتم یا عثمان عبدالقادر سید العارفین و قبله التوکل
درین وقت پس لازم بگیر ملازمت و خدمت و تعظیم و احترام را من خود حاضر نشدم مگر که خود را
در بغداد دیدم و خضر علیه السلام غایب شد پیش شیخ عبدالقادر و آمدم گفتم مرحبا ای عثمان
تو دانی که خدایتعالی ترا مریدی دید نام وی عبدالغنی بن نقطه که مرتبه وی بلند تر باشد
از اولیای بسیار و خدایتعالی بوی مفاخرت کند به آنکه بعد از ان طایفه بر سر من نهاد
خوشی و خنکی آن بدماغ من رسید و از دماغ بدل و ملکوت بر من کشف گشت شنیدم
که عالم و آنچه در عالم است تسبیح حق سبحانه و تعالی میگوبند باختلاف لغات نزدیک بود که عقل
من زایل گردد و در دست حضرت شیخ پاره پنبه بود بر من زد و عقل برقرار ماند بعد از آن چند ماه
در خلوت نشاند و اندک که مرا هیچ امر ظاهری و باطنی واقع نشد پیش از آنکه من بگویم با من
بگفت و مرا از چیز باخبر و او که بعد از سی سال واقع شد و میان خرقه پوشیدن من از وی
و خرقه پوشیدن ابن نقطه از من بیست و پنج سال شد و ابن نقطه چنان بود که شیخ فرموده بودند

حضرت شیخ ابوسعید قیلوی قدس سره

از سادات سنی و کبار مشایخ عراق بودند کرامات و مقامات عالیه داشتند و خرقه اراوت
از حضرت غوث الثقلین شاه عبدالقادر جیلانی رضی الله عنه پوشیده آمد و می فرمودند که شیخ
عبدالقادر نزد یکترین اهل زمین است بحق تعالی درین عصر و زمی بحبت طهارت می فرستد
و ابریقی پرازد آب بدست یکی از مریدان ایشان بود ابریق بیفتاد و شکست شیخ بدست خود
بر آن ابریق کشید تا در حال چنان بود در دست شد و پراک شد و از آن آب طهارت کردند
وفات ایشان در سال یاضد و پنجاه و هفت هجری بوده و قبر ایشان در قیلویه است

حضرت شیخ قصبی البیان موصلی

کنیت ایشان ابو عبداللہ است از مریدان کامل حضرت غوث الثقلین اند و خوارق و کرامات بسیار

از ایشان بسیار ظاهر شده قاضی موصول را نسبت بایشان انکار تمام بود و روزی دیگر
از کوچه های موصول از قاضی وی می آیند با خود گفت این را می باید گرفت و بجا کم کرد
تا بسیار است برساند ناگاه دید که بصورت گروی برآمدند چون مقداری پیش آمد بصورت
اعتراف برآمدند چون نزد یکتر شد بصورت یکی از فقها ظاهر شدند چون لقائی رسیدند
گفتند ای قاضی کدام قضیب البان را بجا کم می ببری و سیاست میکنی از انکار
تو و تو بگو و مراد پیش حضرت غوث اعظم گفتند که قضیب البان نماز نمی گذارد و فرمودند
بگوئید که همیشه سر او بر در خانه کعبه در سجود است وفات ایشان در سال پانصد و هفتاد
هجری بوده و قبر و موصول است

حضرت شیخ احمد بن مبارک رحمه الله

صاحب کشف و کرامات بود و خادم حضرت قطب بانی غوث صمدانی سید محی الدین شاه
عبد القادر گیلانی رضی الله عنه دلیل بزرگی ایشان همین است که سعادت خدمت
آنحضرت را دریافتند اندک و نیز چون حضرت غوث اعظم بحجت و غط بر کرسی جلوس میفرمودند
ایشان مرقع خود را برای آنحضرت بر آن کرسی فرش میکردند و وفات ایشان در سال
پانصد و هفتاد و هجری بوده است

حضرت شیخ صدوق بغدادی قدس سره

کنیت ایشان ابو الفرج و نام پدر ایشان حسین است مقیم بغداد بود و همیشه در مجلس
غوث اعظم حاضر میشدند و استفادی نمودند و زنی شیخ صدوق به باط حضرت
غوث اعظم درآمدند و آنحضرت بالای پهن رفتند و شیخ سخن گفتند و قاری را هم فرمودند
که چیزی بخواند اما مردم را و جدی عظیم و حالتی قوی فرو گرفت شیخ صدوق با خود گفتند
که غوث اعظم چیزی نگفتند و قاری هیچ نخوانده این و جد از حیت حضرت غوث اعظم رو
شیخ صدوق کرده فرمودند باید ای که از مریدان من از بیت المقدس با نیجا بیک گام آمده
و بر دست من توبه کرده امروز حاضریان در تهانی اویند شیخ صدوق با خود گفتند
که من از بیت المقدس بیک گام نیامده و بر از جد توبه باید کرد و شیخ

چه حالت دارد آنحضرت رومی با ایشان کرده فرمودند یا پادوی تو به میان از آنکه دیگر در موهو اند و جاست
او بمن آنست که او را بجهت حق سبحانه تعالی راه نمایم وفات ایشان در سال پانصد و هشتاد
و سه هجری بوده

حضرت شیخ بقای بن بطور رحمه الله

صاحب کرامات و مقامات عالیه و در زهد و ورع کامل بوده اند و مرید شیخ تاج العارفین ابو الوفا
و دایم در مجلس حضرت غوث الثقلین حاضر می بودند و فیض می ربودند ایشان گفته اند که روز
در مجلس غوث اعظم حضرت شیخ عبدالقادر حاضر بودم و در اثنای آنکه در پای اول منبر و عظم
میفرمودند ناگاه قطع سخن کردند ساعت خاموشی بود و بزین فرود آمدند و بعد از آن
بمنبر بالا رفتند و بر پایه دو منبر نشستند پس من مشاهده کردم که پای اول کشته شده شد چنانکه
چشم کار میکرد و فرشتگان از آسمانشان اخضر انداختند و رسول صلعم باصحاب بر آنجا نشستند
و حضرت حق سبحانه و تعالی بر دل شیخ عبدالقادر تجلی کرد چنانکه شیخ میل کردند که بیفتند
رسول صلعم ایشانرا بگرفتند و ناگاه بداشتند بعد از آن خورد و لاغر شدند چون گنجشک بعد از آن
بیالیند و بزرگ شدند بر صورتی پائیل که همگین بعد از آن آنهم از من پوشیده شد حاضران
از شیخ بقا کیفیت رویت آنحضرت رسول صلعم و اصحاب را پرسیدند گفتند خدای ایشانرا
تائید کرده است بقوتی که ارواح مطهره ایشان شکل میشود بصور احیاء و صفات اعیان
و می بیند ایشانرا که آنانیکه خدا تعالی آنها را قوت رویت آن ارواح در صور احیاء و صفات
اعیان داده است و بعد از آن از سبب میل کردن و خوردن و بزرگ
شدن حضرت شیخ پرسید گفتند تجله اول بصفتی بود که بشدرا قوت آن
نیست مگر بتائید نبوی و پسند از دیک بود که شیخ بیفتد اگر رسول صلعم ایشانرا
نمیگرفتند و تجلی ثانی بصفت جلال بود از تمجیت بود که شیخ بگذاختند و خوردند
و تجلی ثالث بصفت جلال بود از تمجیت بود که شیخ بیالیند و بزرگ شدند و کاک فضل الله
یونیه من ایشانرا و الله و الفضل العظیم وفات ایشان قریب بسال پانصد و هشتاد و
هجری بوده و قبر در پایاب نوس که از دیهانی نهر ملک است واقع شده

شیخ محمد الاءانی المعروف بابن القادر قدس سره

از اهل مریدان مشایخ ربانی محبوب سبحانی حضرت شاه عبدالقادر جیلانی اندک کرامات و مقامات عالی
 و از بزرگان صوفیه بوده اند و فتوحات بلی مذکور است که غوث اعظم رضی الله عنه ایشان را
 معربا حضرت می گفتند و می فرمودند که محمد بن قاید از مشایخ است این قاید فرموده اند که همه چیز را با پس
 گذاشته ام و روی بحضرت آوردم ناگاه پیش روی خود نشان باری خود دیدم مرا غیرت
 گرفت گفتم این نشان قدم کیست زیرا که اعتقاد داشتم که هیچکس بر من سابق نیست گفتند
 این نشان قدم نبی است صلعم خاطر من تسکین یافت

حضرت شیخ ابوالسعود بن الشبل قدس سره

از کبار مشایخ و مقتدای زمان و صاحب کرامات جللیه و مقامات عالییه بوده اند و مرید حضرت
 غوث الثقلین شیخ عبدالقادر جیلانی اند رضی الله عنه در خصوص مذکور است که شیخ ابوالسعود
 با مریدان خود گفت که پانزده سال است که خدا تعالی مرا در مملکت تصرف داده است اما من
 تصرف نکردم این قاید روزی از وی پرسیدند که چرا تصرف نمیکنی گفت من تصرف را بحضرت
 حق سبحانه گذاشته ام چنانکه خواهد تصرف کند

حضرت شیخ ابوعمرو قرشی قدس سره

نام ایشان عثمان بن مزروق بن حمید بن سلامه است خلیلی المذهب بوده اند مرید و شاگرد
 حضرت غوث صمدانی محبوب ربانی سید عبدالقادر جیلانی رضی الله عنه و از کبار مشایخ مصر و حجاز
 خوارق و جامع علوم ظاهری و باطن بودند سالی روز نیل طغیان نمود و اهل مصر بخدمت ایشان رفتند
 کمی آب التماس کردند شیخ برکنار رود نیل آمده از آب آن طهارت نمودند فی الحال آب کم شد
 و در سال دیگر کمی کرده باز بخدمت ایشان آمده خواستش زیادتى آب نمودند شیخ آنجا رفته
 بآب ابریقی که همراه داشتند و خود ساختند در حال آب زیاد شد و بیکت ایشان زد آنها بعد از وفات
 شیخ در سال با صد شخص و چهارموی بوده و مدت عمر زیاده بر هفتاد سال و قبر در مصر است نزدیک قبر امام شافعی رحمه الله

حضرت شیخ موفق الدین المقدسی رحمه الله

نام ایشان عیدالدین محمد بن احمد بن قدانه الخبلی است صاحب تقاضات و مقامات ارجمند

و جامع علوم ظاهر و باطن مرید و شاگرد بادشاه مشایخ حضرت غوث اعظم صمدانی سید عبدالقادر
جیلانی اندر ضمنی اصدعنه وفات ایشان در سال ششصد و بیست و هجری بود ۴۴

حضرت شیخ محمد بن احمد الجوینی قدس سره

مرید شیخ عبداللطیف الجی اند و شیخ عبداللہ مرید حضرت غوث الثقلین اند در بحیث الاسرار
نوشته که ایشان بقایت خوشش روئے و خوش خوی بودند بیست و سی خوش
و خوی نکو چون دوست میدادند خدا سے بہتر کسی کو را بود خوی خوش و روی نیکو و وفات
ایشان در سال ششصد و پنجاه و بیست و هجری بود ۴۵

حضرت شیخ ابو مدین مغربی قدس سره

نام ایشان شعیب بن حسین یا حسن است مرید شیخ ابو بکر اسلم مغربی و مرید شیخ محی الدین
ابن العربی اند و از بزرگان مشایخ زمین مغرب و صاحب کشف و خوارق بوده اند و در
شیخ ابو مدین در بعضی از دیار مغرب کردن خود را بیست کردند و گفتند اللهم انی اشهدک
و اشهد ملائکتک انی سمعت و اطعت اصحاب ایشان پسندند که سبب این چه بود فرمودند
حضرت شیخ عبدالقادر در بغداد گفت قدمی بزد علی رقبه کل ولی اللہ بعد از آن بعضی از
اعظم بغداد آمدند و خبر دادند که حضرت غوث الثقلین بہا نوقت آنرا فرموده بودند وفات
ایشان در سال پانصد و نو و ہجری بود ۴۶

حضرت شیخ محی الدین عربی قدس سره

نام ایشان محمد و ملو بن علی بن عربی است و نسبت خرقہ ایشان بیک واسطہ بحضرت غوث الثقلین
میرسد و این نسبت از شیخ ابو محمد یونس القصار الدمشقی است و بعضی گفته اند کہ بی واسطہ
مرید حضرت غوث اعظم اند اما قول اول اصح است و نسبت دیگر ایشان در خرقہ بحضرت
خضر علیہ السلام میرسد بیک واسطہ و نسبت دیگر بحضرت خضر میرسد بیک واسطہ
و در اصطلاحات کاشی نوشته اند کہ شیخ محی الدین عربی در کتاب الملایس خود
ذکر کرده اند کہ خرقہ تصوف را از دست ابو الحسن علی بن عبداللہ بن جامع پوشیدیم و او از خضر السلام
در نقی الاثر مذکور است کہ تصانیف شیخ از پانصد و پانزادہ است گفته اند کہ شیخ محی الدین را پانصد

شیخ شهاب الدین سهروردی قدس القادر و اتها اتفاق ملاقات اجتماع افتاده هر یک از ایشان
 در دیگری نظر کرده پس آنکه در میان کلانی واقع شود از یکدیگر مفارقت نمودند ایشان را از اول
 شیخ شهاب الدین سهروردی پیر سید بن شریف و بنده وی دریای حقایق است و لاوت
 ایشان در مرسیه از بلاد اندلس شب و دو شب به مقدم رمضان سال پانصد و شصت
 هجری وفات در شب جمعه بیست و دوم جمیع الاخر سال شصت و سی و هشت در دمشق بود
 و قبر ایشان در جبل فاسون است که الحال اصبالحیه شهرت دارد

حضرت شیخ صدر الدین محمد بن اسحق قونی رح

کنیت ایشان ابوالعالی است و بهترین مریدان شیخ محی الدین عربی اند مولانا قطب الدین علامه
 در حدیث شاکر و ایشان است و مرتبه تصوف و تشرع هر دو بدرجه کمال داشتند و میان
 مولانا جلال الدین رومی و ایشان اختصاص و محبت و محبت بسیار بوده و مولانا جلال الدین
 پیشتر از ایشان وفات نموده اند و صحبت نماز خود با ایشان کرده اند

حضرت امام عبد الله یافعی بن سعد یافعی قدس الله سره

کنیت ایشان ابوالسعادات است و لقب عقیق الدین اصل ایشان از زمین است و پیشتر
 در حرمین شریفین بوده اند شافعی مذہب و صاحب خوارق و تصانیف و جامع علوم ظاهر و باطن
 و از کبار مشایخ وقت بوده اند نسبت ارادت ایشان بچند واسطه کبریت غوث الثقلین
 شیخ عبدالقادر جیلانی رضی الله عنه میرسد در اکثر تصانیف خود مثل تاج یافعی و کلمه
 روضه الیایین و نشر الیاسی و احوال و خوارق حضرت غوث الثقلین را نوشته اند و کمال اخلاص
 و اعتقاد و ارادت بخدمت آنحضرت داشته اند وفات ایشان در شب یکشنبه بیست و یکم
 جمادی الاخر سال مئید و شصت هجری بوده و قبر ایشان در مزار معلوم در جوار
 قبر حضرت فاضل عیاض واقع است

حضرت مخدوم شیخ عبدالقادر قدس سره

ایشان را شیخ عبدالقادر ثانی می گفتند نسبت ایشان بمقت واسطه حضرت غوث افاق سید
 محی الدین شیخ عبدالقادر جیلانی رضی الله عنه میرسد بطریق که والدین بر کوار ایشان

که شیخ محمد بن سید شاه میر بن سید علی بن سید محمود بن سید احمد بن سید منی الدین بن سید یحیی الدین
عبدالوهاب بن سید الشادات سید عبدالقادر جیلانی رضی الله عنه باشد صاحب کرامات
و خوارق علیه و جامع علوم معقول و منقول بوده اند و از بغداد بخراسان و از آنجا بایران
تشریف آورده و در وطن گشتند و سیاحت اکثر معروفه عالم را بقدری بجزیده بودند و قبر
ایشان در ایلام است و شیخ عبدالقادر ثانی از اکمل مشایخ هندوستان بوده اند و جمیع کثری
از افکار و عصاات بروست ایشان بشرف اسلام و توبه بشرف شدند شیخ عبدالحق دهلوی
قادر می در اینجا بالا خیار بنو شتاند که شیخ عبدالقادر در ولایت و ارث حقیقه حضرت
غوث الثقلین بودند و وفات ایشان هجری و هم بیج الاول سال نهصد و چهل و هجری بوده
و مدت عمر شریف هفتاد و هشت سال و ایشان را دو پسر بود یکی شیخ زمان
شیخ عبدالرزاق که عارف و کامل بوده اند و وفات ایشان در پنجم جمادی الآخر سال
نهصد و چهل و دوم هجری بوده و دوم سید زین العابدین که در حضور والد ماجد خود عالم
رفته بودند و از سید زین العابدین پسری ماند سید محمد نام که اولاد ایشان تا حال است
و شیخ عبدالرزاق را پسری بود شیخ حامد نام که جانشین پدر بزرگوار خود بودند و ایشان
پسری بود شیخ جمال الدین ابوالحسن که باذن والد ماجد خود در حیات ایشان بر سر پاوه
نشستند و وفات شیخ جمال الدین بیست و نهم ذی قعدة سال نهصد و هشتاد و هشت
هجری روی داده

حضرت شیخ عبداللہ بہتہ قدس سرہ

نام پدر ایشان سید عمر بن سید حسن جلی است و بدو از دہ واسطہ نسبت ایشان بحضرت
غوث الثقلین سید محی الدین عبدالقادر جیلانی رضی اللہ عنہ میرسد و خرقہ را دست
از پدران خود پوشیده اند پانزدہ سالہ بودند کہ طلب الہی از بغداد برآمدہ بہند و ستان
آمدند و اکثر مشائخ کبار این دیار را دریافتند و در علوم ظاہری و باطنی کمال رسیدہ اند
و در وضع تہ کہ از توابع دہلی است مکنوت و زریہ اند و جمیع کثری مرید ایشان گشتند گویند کہ ہمیشہ با خود توبہ
مراقبہ می بودند کرامات و خوارق بسیار از ایشان بظہور رسیدہ چنانکہ گویند ہر گاہ در وی بخوابد در زمان بیداری

و برآید و را بیرون آن موضع نابینا و مزده می یافتند بلکه در آن وسیع که ایشان ساکن بودند
 در روز قدرت نبود که آنجا درآید و قات ایشان روز جمعه دهم ربیع الاول سال سی
 و هفت هجری بوده و مدت عمر از صد سال زیاده بود و غیر در موضع تنه است

حضرت شیخ محمد المشهور میان میر قدس سره

نام والد حضرت ایشان قاضی مساندند است از اولاد حضرت امیر المومنین عمر فاروق
 اندر رضی الله عنه و حضرت میان میر پیشوای اهل زمان قطب جهان شرف خواطر مقتدا
 طریقت و اقیانوس اسرار حقیقت تارک کامل عارف و اصل و یگانه در عالم ظاهر و باطن بوده
 و فضیلت ظاهری و باطنی بمرتبه داشتند که هیچ یکی از فضلا را قدرت آن نبود که
 در حضور ایشان سخن تواند کرد و ولادت ایشان بقول برادرزاده ایشان که از خویشا
 حضرت شیخ نویسانیده آورده بود در شهر سوستان سال هشتاد و پنجاه و هفت هجری
 واقع شده و والدین و همیشه ایشان نیز صاحب حال و کشف و کرامات بودند چنانچه
 از والده ماجده خود نقل میفرمودند که چون برادر کلان من متولد شده والده از کشف
 دریافته که این پسر عارف خواهد شد مناجات کردند که الهی پسر منخواهم که عارف کامل
 و تارک و در یاد تو همیشه مستغرق باشد ما تقی آواز داد که پسر من و دختری حق تعالی
 موصوف با بیضی صفات عطا خواهد فرمود و بعد از آن ایشان متولد شدند و خواهر ایشان
 نیز که درین ایام در قید حیات اند و صاحب حال و استغراق عظیم تولد نموده اند حضرت
 ایشان زیاده از شصت سال در بلده فاخره لاهور اقامت و رزیدند و خواص علما
 روی ارادت با ایشان داشتند و در سلسله علییه قادریه بودند و مرید شیخ حضرت که در
 تقرید و تجرید و ترک یگانه و با اصل از سوستان بوده اند و کشف عالم ملکوت پیش
 والده ماجده معظمه خود حاصل کرده بودند و اولیسی نیز بودند از روحانیت حضرت غوث الثقلین
 میر دستگیر شاه محی الدین عبدالقادر جیلانی رضی الله عنه گویند هرگز نام شریف غوث اعظم را
 نمی شنیدند و زبان نیاوردند و ترک و تجرید و فقر و فنا و توکل و قناعت بر همه اهل زمان خود متمایز داشته و در شیب
 مستغرق می بودند و میفرمودند صوفی آن بود که بود و یکی از درایت ایشان عرض کردند که اگر حضرت شیخ را می

خوش بشود و مراد در دل یار و آویند و دعا کنند فرمودند خاک باد بر آنوقت که غیر او در دل بگذرد
 همیشه طریق ایشان مطابق سنت و شرع بوده و در خلا و ملا هرگز ایشان سخنی که منافی ظاهر
 شرع باشد واقع نشود و در طریقت جلید وقت خود بودند و مرید کم میکردند و هر کسی را مرید کرد
 بمراد رسانیدند و خلق بمرتبه داشتند که هرگز لفظ مرید از زبان ایشان بر نیامده میفرمودند
 یاران ما را بطلبید و فتوح از اینامی ملوک قبول نمیکردند سخنان ایشان همه نصیحت و بوعظ بود
 اشعار مناسب بسیار میخواندند و عاشق ترک بودند و میفرمودند تارک آنست که هیچ مرادی
 نداشته باشد چنانچه اگر یکموی جنب تر نشده باشد حبابت با قلیست همچنین اگر خطره از خطرات
 در دل مانده باشد همان حال دارد و این بیت میخواندند **بیت** شرط اول در طریق عاشقی و آن
 که حبیت ترک کردن هر دو عالم را و پشت پا زدن به و این طریقه خاصه ایشان است
 که از نماز فجر بامریدان خود از شهر هر روز بجانب صحرا و باغات میرفتند و در زیر درختها جدا جدا
 می نشستند و چون وقت نماز میرسید همه یکجا شده نماز بجاعت میکردار و ندو باز متفرق می شدند
 و شب بجزه خود آمده در راهی بستند گاهی دو سه از مریدان میماندند و اکثری تنها تمام شب
 مشغول می بودند بعضی از اصحاب ایشان گفتند که روزی حضرت ایشان با ملا خواجه کلان
 که از اکل یاران حضرت ایشان بودند بجانب قبرستان رفتند و مشغول گشتند ملا خواجه
 کلانرا کشف قبور بود گفت حضرت شیخ میفرمودند که صاحب این قبر چه میگوید فرمودند چه میگوید
 گفت می گوید من در آوان جوانی از دنیا رفته ام و بسبب علمای بد بختی که قیام
 امسال شما عزیزان بر سر قبر من آمدید عجب که من معذب باشم فرمودند که بهرین از صاحب
 که عذاب تو از چه رفع شود ملا خواجه توجیه نموده گفت که میگوید اگر من قنایا و هزار بار کلمه طیبه
 لا اله الا الله بخونده ثواب آنرا بمن بخشید عذاب رفع شود حضرت ایشان بهر کدام از اصحاب
 گفتند که بخوانید و خود نیز خواندند چون با تمام رسید ملا خواجه گفت که صاحب قبر میگوید کیت
 کلمه طیبه و انقاس شما را عذاب از من برداشتند کرامات و خوارق عادات از ایشان
 و از مریدان ایشان نچندان واقع شده که آنرا در تحریر بخوان آورده ام آنحضرت نقل کرد
 که حضرت شیخ در راه با سه گرم شبها بر پشت بام حجره خود میگذرا و شبها در آنجا

شبی مرا فرمودند که کوزه آب و مرو و حد پیش من نهاده تحسب راوی گوید که مرو چه را بخت
 ایشان نهادم کوزه آب مرا فراموش شد نیم شب بیاوم آمد که کوزه نگذاشته ام برخاستم
 و کوزه را بالا بردم دیدم که جامه خواب خالی است در تفحص و تحسس شدم که ببادا بجزیره
 باشند چراغ روشن نمودم بجزیره رفتم آنجا نیز نیافتم متحیر و متفکر شستم چون وقت نماز فجر شد
 حضرت ایشان از بالا آواز دادند که آب طهارت بیار فی الحال کوزه آب بخت ایشان
 بردم و گفتم که حضرت امشب کجا بودند اول فرمودند که خواب دیده گفتم اگر حضرت نفرمایند
 تا زنده ام این خطر از خاطر من بیرون نخواهد رفت فرمودند میگویم اما این سرباز بیگانه
 اگر گفتی ترا زبان رسانند فرمودند امشب تا حال در غار خواب بودم پرسیدم غار چرا کجاست
 فرمودند غار نیست که پیغمبر صلعم پیش از بعثت در آنجا خدای عز و جل را عبادت میکردند
 عجب دارم از حج کنندگان که حج گزارند و ساعتی در آنجا بربندند که اگر کسی را جای ببرد
 در دوازده سال کشایش نشده باشد یک شب شستن در آنجا فتوحات روی دهد
 این فقیر و بار بکازمت ایشان رسیده بود و حضرت ایشان کمال تربانی و عنایت خاص
 بمن داشتند چنانچه در سن بیست سالگی مرا بیماری روی داد که اطباء از معالجه او درماندند چون
 بادشاه بخانه ایشان دست مرا گرفته گفتند که این پسر کلان ماست و اطباء از علاج این
 مانده اند توجه فرمایند که حق تعالی این را به بخت ایشان کاسه آب را طلب داشته و دعا
 بر آن خوانده و میدند و بفقیر دادند چون آنرا آشامیدم در آن مهفته صحت کامل یافتم
 و بالکل آن آزار دفع شد چون پیش ازین رساله اسمی بسکینه الاولیا در احوال
 و اوضاع آنحضرت و پیرو مریدان ایشان مفصل نوشته بود درین کتاب همین قدر اکتفا
 نموده شد و قاتل ایشان روز سه شنبه بعد از نماز ظهر هفتم ماه ربیع الاول سال کبر
 و چهل و پنج هجری بمحیره که لاهور در محله خانی پوره واقع شده و جمع کثیری بر جنازه ایشان
 گذارده اند شریف مشتاد و بیست سال و قبر ایشان در موضع هاشم پور که متصل شهر لاهور است
 واقع شده و نزدیک و از مریدان ایشان که از عارفان کامل و اصل و مشهور بودند و حجت
 حق بودند حضرت حاجی نعمت الله که هندی است و شیخ بهاء و شیخ اسماعیل و ملا خواج

و میان خاندان حضرت ملا عبد العزیز و دانشمند و حاجی صالح و جماعه دیگر و قید حیات اند و آن
اکمل مریدان ایشان اند حضرت ملا شاه است و حضرت ملا خواجہ بیاری و شیخ محمد لاہوری
و شیخ احمد سنائی و شیخ احمد دہلوی ختم نمودم احوال شاخ کبار سلسلہ مؤظفہ معتبره قادریہ را
به بہترین شاخ متاخرین قدس اللہ اسرارہم و این فقیر هیچکس مثل ایشان ندیده و در هیچ
و الحال نپزود و اقوال از دست ایشان شرف میشود و بیت تا ابد این سلسلہ انکسسته باد و اگر در ایام بدین
سلسلہ شریفه خواجہای بزرگوار قدس اسرارہم حضرت شیخ ابو زید بسطامی

لقب ایشان سلطان العارفین و نام طیفور بن عیسی بن آدم بن مردشان است و جدا ایشان
کبر بوده و بسعادت اسلام شرف شده و اصل ایشان از بسطام است صاحب شجاعت و
که ایشان اولی حضرت امام جعفر صادق اند رضی اللہ عنہ و صاحب تذکرۃ الادلایا گوید
که حدود سیزده پیر را خدمت کرده بودند یکی از آنها امام جعفر صادق بوده اند و ابو حفص
و یکی معاذ و شفیق بلخی را نیز دیده بودند و از مادر ایشان نقل کنند که چون لقمه در دهان
می انداختم که در آن شبه بودی یا نرید در شکم من طبعیدی تا آن لقمه دفع کردی سید الطائف
حضرت جنید فرمودند که با نرید در میان ما چون جبرئیل است در ملائکہ و از سخنان بلند
که از ایشان نقل میکنند شیخ السلام در آن باب میفرماید که بر یار نرید فراوان
در غمناک است اند و از حضرت شیخ با نرید پرسیدند که سنت کدام است و فرض کدام
فرموده سنت ترک دنیا و فرض صحبت مولانا گویند روزی بارجلبه رسیدند و جلوس کردند
بهم آورد و فرمودند بدین غره نشوم که مرا بدینم دانک بکنند انند و من سی سال عمر نوش به نیک
بنیان نیارم مرا کریم می باید که است فرمودند عارف هیچ چیز نشا و نشو و خیر وصال و فرموده
صحبت نیکان به از کار نیک و صحبت بدان بدتر از کار با نیک است که ایشان از بعد از فوت بخوابند
پرسیدند حال تو چیست فرمودند مرا گفتند ای پیر چه آوردی گفتم درویشی که بدگاه ملک
از و پرسند که چه آوردی گویند چه خواهی و طریق طیفور بن عیسی بایشان است و بنای این
بر سکر و غلبه است و فاته ایشان پانزدهم شعبان سال و صد و شصت و یک و پنجاه
و سی و سی و چهار بوده و این دو قول تاریخ وفات اگر کتب معتبره که در زمان قریه نوشته اند

تقل کرده شد و آنچه حضرت مولانا عبدالرحمن جامی دو صد و سی و چهار نوشته اند احوال دارد
از طبقاتیکه این تاریخ را نقل کرده اند خالی از سقمی نباشد و قبر ایشان در سیطام است

حضرت شیخ ابوالحسن خرقانی قدس سره

نام ایشان علی بن جعفر است و خرقان موضعى است نزدیک بقزوین که ایشان از آنجا اند
غوث روزگار خود بوده اند انتساب ایشان در تصوف شیخ بایزید سیطامی است و ترتیب
ایشان نیز در سلوک از روحانیت شیخ بایزید سیطامی است اما ولادت ایشان بعد از وفات
شیخ بایزید بدینى است وفات ایشان شب سه شنبه عاشوره سال چهارصد و بیست و پنج هجرى
بوده فرموده اند که هرگز با کسی صحبت ندارید که شما گوئید خدا او را گوید چیز دیگر شیخ شمس قدس
سره فرموده اند که آن خواهم که نخواهم ایشان گفتند اینم خواستی است روزی با صحاب
خود گفتند که چه چیز بهتر بود گفتند شیخا بهم تو بگوئى فرمودند دلی که در وی همه یاد او بود

حضرت شیخ ابوالعلی رودباری قدس سره

نام پدر ایشان محمد بن قاسم بن منصور است و از انبای ملوک بوده اند و نسبت ایشان به
میر سعد و خال ابوعبداللہ رودباری اند و مرید سید الطائفه حضرت شیخ جنید بغدادی
اند وفات ایشان در سال سه صد و بیست و دو هجرى بوده و قبر ایشان در مصر است ۴۴

حضرت شیخ ابوعلى کاتب

اصل ایشان از مصر است و با اکثرى از مشایخ صحبت داشتند و مرید شیخ ابوالعلی رودباری اند
ایشان فرموده اند که هرگاه مرا مشکلی پیش میاید صلعم را بخواب میدیدم و آنرا می پرسیدم
و وفات ایشان در سال سه صد و چهل و شش و ثبوتی سه صد و پنجاه و شش هجرى بوده

و قبر ایشان در مصر است

حضرت شیخ ابوعثمان مغربی قدس سره

نام ایشان سعید بن سلام است و اصل ایشان از مغرب شاکر ابوالحسن صلح و نبوی
مرید شیخ علی کاتب بوده اند و بالعقوب بن خوری و حبیب مغربی و ابوعمر و زین العابدین صحبت
داشتند و سالها مجاور ملک معطر بوده اند شیخ الاسلام گویند که وی سی سال در ملک معطر

بود و در حرم بول نکرده جهت حرمت حرم و فوات ایشان در نیشاپور است و آن غرض
در سال سه صد و هفتاد و سه هجری و قبر ایشان نیز در نیشاپور است بمکه ابو عثمان

و ابو عثمان

حضرت شیخ ابوالقاسم کرگانی رح

نام ایشان علی است و ایشانرا نسبت ارادت باطن از دو جانب است یکی از شیخ
عثمان مغربی بدو واسطه سید الطائفة شیخ مجید بغدادی میرسد نسبت دیگر از شیخ حسن
خرقانی بواسطه شیخ بایزید بطامی می پیوندد و صاحب کشف المحجوب در اوایل صحبت
ایشان رسیده و ایشان در اقطیہ درار علیہ وقت نوشته اند بایشیخ
ابو سعید ابو النخیر قدس سره صحبت داشته اند و فوات ایشان در سال چهار صد و پناه

شیخ ابو علی فارندی قدس سره

نام ایشان فضیل بن محمد است و فارند قریه است از مضافات طوس شیخ الشیوخ خراسانی
بوده اند و شاکر استاد امام شیری و مرید شیخ ابوالقاسم کرگانی اند و بایشیخ ابوسعید
ابوالنخیر ملاقات نموده اند و فوات ایشان در سال چهار صد و هفتاد و هفت هجری بوده
و قبر در طوس است

حضرت خواجه یوسف بن ابوبهیدانی رح

کنیت ایشان ابویقوب و اصل ایشان از بهدان است و مرید شیخ ابوعلی قازند
اند و از شیخ ابوالسحاق شیرازی گرد نیز استفاده نموده اند و شیخ عبداللہ جوینی و شیخ حسن
سمنانی صحبت داشته اند و چون بمقداد رفتند حضرت غوث الثقلین یاسم دریافتند
و در مجلس حضرت غوث اعظم اکثر حاضرین مذہبی و سلسله خواجہای بزرگوار
بوده اند و ولادت ایشان در سال چهار صد و چهل هجری بوده و فوات در راه مردمان
بالهند و سه و پنج ہجری زوے داده و قبر ایشان در مرود است ایشانرا
چهار خلیفہ بودند خواجہ عبداللہ برقی و خواجہ حسن انداقی و خواجہ ابوالحسن
و خواجہ عبدالخالق غمزدانی رحمہم اللہ تعالی

حضرت خواجہ حسن اندانی رح

کمیت ایشان ابو محمد است و نام حسن بن حسین و انداق موضع است و در نواحی بخارا و بلاد ایشان در سال چهارصد و شصت و چند هجری وفات در سال پانصد و پنجاه و دو و قبر ایشان در بخارا بیرون دروازه کلاباد در مزار شیخ ابوبکر اسحاق کلابادی است

حضرت خواجہ احمد سیومی رح

مولد ایشان سیومی است و آن شهریت مشهور از بلاد ترکستان صاحب آیات و کرامات بلید و مقامات رفیعہ بوده اند در طفلی منتظر نظم باب ارسال شده اند کہ از عظمی مشایخ ترک بوده اند و بشارت و بشارت حضرت سید ابنبا علی النور علیہ السلام باب ارسال ایشان را ترتیب دہد و بعضی ترقیات و خدمت باب ارسال کرده اند و کار را در خدمت خواجہ یوسف بغدادی با تمام سیانہ اند و از کتب خلفای ایشان گشتند و هر حلقہ مشایخ ترک ایشان را بنصرت و اکرام سراب ارسال نمودند و سیدان و سلیمان آقا و حکیم آقا از خلفای ایشانند و وفات خواجہ احمد سیومی در سال پانصد و شصت و دو و هجری و دہ و قبر در سیست

حضرت خواجہ عبدالخالق غمدانی رح

نام والد ایشان امام عبدالجلیل است و والدہ ایشان از اولاد ملوک روم بوده و سر حلقہ سلسلہ خواجہای بزرگان بزرگوار ایشان اند و انتساب خواجہ بہاد الدین الفشینی قدس سرہ بایشان است عالم بوده اند اعلیٰ مظلومی و باطنی و طریقہ ایشان تمام متابعت شریع شریف و سنت آن سرور صلعم بوده حضرت ایشان را در جوانی بفرزند می قبول نموده فرمودند بچو ض آب در آبی و غوطہ خورد و بدل بگو لا اله الا اللہ محمد رسول اللہ و ذکر دار ایشان آموخت و چون خواجہ یوسف غمدانی بخارا آمدند صحبت ایشان را در یافتند و خرقہ از خواجہ یوسف پوشیدند و مرتبہ ولایت ایشان چنان شد کہ یک وقت نماز یکجا میرفتند و میخواندند و میآمدند و لذت ایشان در عبادت و نیست و آن قصیدہ البیت در شش فرسنگی بخارا و لشونهای ایشان و نیز را بنماست و این کلمات از ایشان است اموش در دم و نظر بمقدم سفر در وطن خلوت در محراب و وفات ایشان در سال پانصد و شصت و پنج واقع شد و قبر ایشان در

حضرت خواجہ عارف کوکری قدس سرہ

مرید و خلیفہ خواجہ عبدالخالق اند مولد و مدفن در موضع کوکری است و آندہ است از خواجہ بخارا

وفات ایشان در سال هفتصد و یازده هجری بوده است

حضرت خواجه محمود الخیر قنوی رحمه الله

ایشان مرید و خلیفه خواجه عارف رپوکری اند و ولادت ایشان در موضع اخیر قنون است و آندهی است از مصافات بنجارا و وفات ایشان در سال هفتصد و یازده هجری بوده و قبر ایشان نیز در بنجارا است

حضرت خواجه علی رایشی قدس الله سره

لقب ایشان در سلسله خواجهای بزرگوار قدس است اسرار بهم حضرت عزیر است مرید و خلیفه خواجه محمود الخیر قنوی اند ایشانرا مقامات علیه و کرامات ظاهری بسیار بوده از ایشان منقول است که میفرمودند اگر در روی زمین یکی از فرزندان عبدالحق محمد وانی بودی حسین بن منصور بهرگز برسد و از نرفتنی و اینجاست مراد از فرزندان مریدان ولادت ایشان در راسین که قصد است از بنجارا و وفات در سال هفتصد و بیست و یک هجری بوده و مدت عمر یکصد و سی سال و قبر در خوازم است

حضرت خواجه محمد بابا ساسی قدس سره

مرید و خلیفه حضرت عزیر اند و حضرت خواجه بهاء الدین لقتبند را بفرزندی قبول کرده و باصحاب می گفتند که این مرید است که بومی این بار سیده بود و و با شد که مقتدرای روز شود پس روی باب سید میر کلال که مرید و خلیفه ایشان بود و کردند و فرمودند که در حق فرزندک بهاء الدین شفق و رنج ندارد و ترا بکل ممکن اگر تقصیر کنی و امیر بیایم خاستند و بیست بر سینه نهاده گفتند که مرد نباشم اگر تقصیر کنم ولادت ایشان در قریه ساسی بوده است که از جمله دیهائی رامین است و قبر ایشان نیز در اینجا است

حضرت سید امیر کلال قدس سره

ایشان از مریدان و خلفای خواجه محمد بابا ساسی اند و ولادت ایشان در موضع سوخار است وفات ایشان در وقت نماز با دعا و روز نهمین ششم جماد الاول سال هفتصد و هفتاد و دو هجری بوده و قبر ایشان در موضع سوخار است

حضرت بهاء الدین نقشبند قدس سره

نام ایشان محمد بن محمد التجاری است و وجه تسمیه نقشبند در رساله بهائیه که در مقامات خواجسته
می نویسند که حضرت میفرمودند من و پدر بصنعت کیمیایی و نقشبندی مشغول میبودیم و همین نقل را
بخط حضرت مولانا عبدالرحمن جامی قدس سره نیز نوشته یافتیم سلسله حضرت خواجهای
نقشبندی اند ایشانرا نظر قبول از فرزند می خواجسته محمد بابا سماعی است و مرید سید امیر کلال اند
داوایی نیز بوده اند از روحانیت خواجسته عبدالخالق غجد و اسفند قدس سره و از خدمت مسم
شیخ و خلیل انا که از مشایخ ترکستان بوده اند فائده ها گرفته اند خود وقت و قبله اولیای زمان
خویش بوده اند و خاص و عام روی بایشان داشته اند طریقه ایشان تمام مطابق شرع شریعت
بوده و مذہب امام اعظم رضی اللہ عنہ داشتند و اکثر مشایخ این سلسله حقیقی بوده اند از خواجسته
بزرگ پرسیدند که در طریقه شما چه خلوت و سماع میباشند فرمودند که نمی باشد پس گفتند که نهایی
طریقه شما بر چیست فرمودند که بظاہر با خلق و باطن با حق سبحانه و تعالی بیست از درون شوشانه
وزیر و ن بیکانه باش + همچنین زیبار و شش کم می بود و اندر جهان + و دایم همه جا و با همه
در کار + میدار نفقه چشم و دل جانب یار + گویند که حضرت خواجسته را هرگز غلام و کینرک
نمی بوده است ایشانرا از نیمه سوال کردند فرمودند که بنده کی با خواجگی راست نیاید از ایشان
پرسیدند که سلسله شما کی می رسد فرمودند که از سلسله کسی بجای نمی رسد و پرسیدند
که در باب سماع چه میفرمایند فرمودند که انکار نمیکنم و این کار میکنم و خواجسته بزرگ را خوارق و کراوات
از آن بیشتر است که شمه از آن بیان توان نمود و از والد ماجده ایشان منقولست که میفرمودند
فرزندم خواجسته بهاء الدین چهار ساله بود که گفت این گاو ما گوساله سفید پیشانی خواهد آورد
بعد از چند ماه بهمان صفت گوساله بزرگ گویند چون حضرت خواجسته مکه معظمه رفتند و راهرو که حاج
قربان میکردند فرمودند ما هم یک پسر داریم او را در راه خوارقربان کردیم در ویشانی
که در آن سفر همراه ایشان بودند آن تارنج را نوشتم چون به بخارا رسیدند
و تحقیق نمودند پسر خواجسته همان بروت فوت شده بود و چنانچه ایشان را در ایام
حیات خود تصرف بوده است الحال نیز بهمان تصرف است و لاوت ایشان در عزم

سال هفتصد و هشتاد و هجری در قصر عارفان بوده وفات در شب دوشنبه سوم ماه بیع الاول
 سال هفتصد و نود و یک هجری رویداده و مدت عمر شریف ایشان هفتاد و سه سال بوده
 و قبر ایشان متصل شهر بخارا است در قصر عارفان خواجه بزرگوار علیه الرحمه وصیت کرده بودند
 که پیش جنازه ما این بیت بخوانند فلسا نعلم آمده در کوتیو شنی نشاند از جمال رویتو ملا حضرت خواجه
 را اصحاب بسیار اندا مل ما در اینرا کثری مرید ایشانند اما شهر و بهتر و همه خواجه محمد
 یار سا و خواجه علاء الدین عطار و ملا یعقوب چرخ و خواجه علاء الدین عید و انی روح

حضرت خواجه محمد یار سا قدس سره

نام ایشان محمد بن محمد بن محمود الحاقصی النجاری است و لقب ایشان یار سا و این لقب را
 خواجه بزرگ عنایت فرموده اند از کبار اصحاب خواجه بزرگ اند در مرض اخیر خواجه بزرگ
 در غیبت ایشان با اصحاب و احباب در حق ایشان فرمودند مقصود از ظهور ما وجود است
 او را بهر و طریق جذب و سلوک تربیت کرده ایم اگر مشغول بشود جهانی از نور میگردد
 و چون در محرم سال هشتصد و بیست و دو هجری بطواف بیت الحرام زیارت بنی صلح
 سفر کردند همه جاساوات و مشایخ و علمای با کرام و اعزاز تمام پیش می آمدند چون بکعبه
 رسیدند ارکان حج را تمام کردند ایشانرا مرضی عارض شد و از آنجا متوجه مدینه شریف شدند
 و روز چهارشنبه بیست و سوم ذی الحجه مدینه رسیدند و روز پنجشنبه بیست و چهارم ماه
 یکجوار رحمت حق میوستند و شب جمعه ایشانرا دفن نمودند و قبر ایشان در بقیع بجوار قبر
 امیر المومنین عباس رضی الله عنه واقع است و سن شریف ایشان هفتاد و سه سال بوده

حضرت خواجه ابوالضر یار سا رحمه الله

لقب ایشان برهان الدین و حافظ الدین است فرزند خواجه محمد یار سا اند و مرید ایشان
 فاضل و عارف و کامل بوده اند در لغات آورده اند که پایه علوم شریف و رسوم طریقت
 را ابوالد بزرگوار خود رسانیده بودند و در لغتی وجود و بذل موجود کار را از ایشان
 گذرانیده در سفر حجاز با والد خود بودند فرمودند که وقتی که والدین فوت می شدند
 بر سر بالین ایشان حاضر نبودم چون حاضر شدم روی مبارک ایشانرا کشادم باز بگریه می پریشان

و ثبت نمودند اضطراب من زیاده شد روی خود را بر کف پای ایشان نهادم پای خود را
بالا کشیدند و فات خواجا ابوالفضل را سال هشتصد و شصت و پنج هجری بوده و قبر ایشان
در خط بلخ است

حضرت خواجه علاء الدین عطار رح

نام ایشان محمد بن محمد النجاری است و اصل ایشان از خوارزم بوده از کبار مریدان
خلفه های خواجه بزرگ اند و در ایام حیات خود ترتیب بسیاری از مریدان خوااله بایشان
کرده اند و میفرمودند که علاء الدین خیلکی بر ما سبک کرده است و صبیحه خواجه بزرگ در خانه
خواجه حسن عطار فرزند خلف ایشان بوده چنانچه خدمت مولانا می شنید در جمیع خود
از حضرت خواجه احرار قدس سره نقل کرده اند که خدمت خواجه حسن و امان حضرت خواجه
بزرگ بوده اند قدس الله سرهما و فات ایشان بعد از نماز فتن شب چهارشنبه بیستم
ربیع سال هشتصد و دو بوده و قبر ایشان در ده توغمانیان است و فات خواجه حسن
علاء الدین و شب عید قربان سال هشتصد و بیست و شش هجری واقع شده و قبر و توغمانیان

مولانا یعقوب چرمی رح

اصل ایشان از موضع چرخ است و چرخ دینی است از نه لهر که از توابع عزمین واقع
شده و قبر در آنجا رسیده و قبور اجداد ایشان در آنجا است و ایشان مرید بواسطه
خواجه بزرگ اند و اول بار که بخدمت شریف ایشان رسیدند فرمودند که ما از خود کاری
نمیکنیم مشبیه بهیم اگر ترا قبول کنند ما نیز قبول کنیم مولانا یعقوب چرمی فرمودند که هرگز
شبی سخت تر از آن بر من نگذشته است که ایام چه شود چون باید ادا بخدمت
ایشان ریتهم فرمودند قبول کردند و ایشان را خواجه علاء الدین عطار سپردند بعد از وفات
خواجه بزرگ در محبت علاء الدین عطار بحر ته کمال رسیدند و جامع گشتند در علوم ظاهری
و باطنی و لاوت ایشان در عزمین است و قبر ایشان در موضع مرقوم کبیری واقع شده است و واقع شده

حضرت خواجه عبد الله قدس سره

لقب ایشان ناصر الدین احرار است و نام پدر ایشان خواجه محمد بن محمد الدین است

و جدا ایشان بسیار بزرگ بوده اند و حضرت خواجه بهترین و کاملترین مریدان مولانا یعقوب
 اند و سلسله خواجه احراری اند و مقتدای طریقت و مبنای حقیقت بوده اند و اهل
 مادر النهر و خراسان ایشان را بجای بزرگ میدانسته اند و کرامات و خوارق عادات
 به نهایت از ایشان ظهور رسیده حضرت مولانا عبدالرحمن جامی قدس سره اخلاص
 و اعتقاد بسیار داشته اند چنانچه بعضی کتابها بنام ایشان تصنیف کرده اند و ایشان را بجای
 پیر خود میدانسته اند حضرت خواجه را هم کمال محبت و یگانگی با ایشان بوده است و بهت
 حضرت مولانا با ایشان ملاقات کرده اند چون بار آخر حضرت خواجه مولانا عبدالرحمن جامی را
 دیدند فرمودند محاسن سفید کردید ایشان در بدیهه این بیت را گفتند بیت پیرانه کشیدم
 سرور و یگانگی با موی سفید کردم جار و بآستانت که گویند که حضرت خواجه احرار
 را مال و زراعت بی نهایت بوده همه را در راه الهی صرف می نمودند و چون سال باخر
 رسیده انبارهای ری بوده و این از کرامات حضرت خواجه است و در بیتاب حضرت
 مولانا فرموده اند ایات هزاران مرزعه در زیر گشت است که از او فتن را و گشت
 درین مرزعه فشانند تخم دانه در آن عالم نهند انبارخانه و ولادت ایشان در ماه
 رمضان سال هشتصد و شش هجری در قریه باغستان که از توابع تاشکند است
 بوده و فات ایشان شب شنبه بیست و نهم سلخ بیع الاول سال هشتصد و نود و
 پنج واقع شده مدت عمر شریف نود سال است چند ماه کم و قبر ایشان در حرم قندهار

حضرت مولانا نظام خاموش رح

ایشان قاضی و کاملترین مریدان و خلفای مولانا نظام الدین خاموش اند و از
 ظاهری و باطنی بهره تمام داشته اند ویرجاده شرع و سنت مستقیم بوده اند چون
 بحر اسان شریف بوده اند بید قاسم تبریزی و مولانا ابونیر بدبوراسنی و شیخ
 زین الدین خانی و شیخ بهاء الدین عمر صحبت داشته اند حضرت مولانا عبدالرحمن
 جامی قدس سره السامی در نفحات مذکور ساخته اند که روزی می گفتند که من از
 درویشان شرق میان خواب و بیداری مجربان نمیتوانم که در خود حقیقتی که بیدار است یا نباشد

میایند و الا کیفیت مشغولی ایشان در خواب و بیداری بر یک طریق است بلکه در حالت خواب که بعضی موانع مرتفع میشود و مراگان چنانست که آنچه میگفتند اشارت بحال خود میکردند و فات ایشان در اثنای نماز پیشین روز چهارشنبه هفتم جمادی الآخر سال هشتصد و شصت هجری بوده و قبر ایشان در خیابان هرات است

مولانا عبد الرحمن جامی قدس سره

لقب اصلی ایشان عماد الدین است و لقب مشهور نور الدین و تخلص جامی و نام والد ایشان احمد بن محمد و شتی بوده و دشت محله الیست از محلات صفایان حنفی مذهب بوده اند و آنچه در میان عوام است که ایشان بذهب امام شافعی نقل کرده اند خلاف است چنانچه شخصی از خدمت مولانا زین الدین قواس ازین معنی پرسید فرمودند که غیر واقع مردم فرارفته اند کتاب چهار مذهب حضرت شیخ سعید خرقانی را که از مکه معظمه همراه آورده بودند بسایل احوط عمل نموده اند مثل و خصوصاً خلق بعد از مس مراة و مس اندام تنانی و غیره و حضرت مولانا عالم عامل عارف کامل و در فنون علم ظاهری و باطنی جامع و مقبول عالم و معتد به اهل باور النهر و خراسان و پیشوای زمان بوده اند و سلطان حسین مرزا را کمال عقیدت و نیاز مندی بخدمت ایشان بوده و از اکل و افضل مریدان سعد الدین کاشغری اندر همه الله تعالی چون بخدمت مولانا سعد الدین رسیدند فرمودند که شایبازی بچنگ ما افتاده و بسط واسطه بخواه بزرگ میرسند و خواجه محمد یار سارا در خراسان ایام طفولیت ملازمت کرده بودند و حضرت خواجه یار بنیاتی بایشان عنایت نمودند و خواجه احرار قدس الله بایشان را کمال تعظیم و احترام می نمود چنانچه از نهایت محبت در مکاتیب خود لفظ عرض داشت می نوشتند و میفرمودند که افتاب در خراسان است مردم چو ابرو شنائی چراغ باور النهری با وجود این بزرگ حضرت مولانا را حال برهنه و ال بود که هرگز اظهار رویی و کرامات نمیفرمودند و میگفتند بگشفت و کرامات اعتمادی نیست و خود را گاه در لباس عالم ظاهری و گاه در صورت شاعری پنهان میداشتند و میفرمودند که ستر حال شرط این طریقه است اما خواهش که اندیشه و خیال ایشان پیشه شرب باشد هرگز و هیچ نفس از شغل باطنی خالی نمی بودند و در فضیلت هجری بخواه

هواج کجائیت ایشان گم کسی گذشته نفس قدسی حق تعالی بایشان داده بود و اشعار ایشان که بهترین شعرها
 تمام شتم بر حقایق و معانی و بر حضرت مولانا از ابتدا ای حال تا مرتبه کمال شش عشق و جذبه محبت
 غالب بوده چنانچه فرموده اند بهیت لذت عشق فرو رفته مراد رگ بی به عشق میگویی و جان میدهم
 از لذت وی به گفته اند سه غم عشق از دل کس کم میآید به دلی بی عشق در عالم مبادا به متاس
 از عشق روگردانم و مجاز نیست به که آن به حقیقت کار ساز نیست اگر چه بظاہر جمال تعلق خاطر می
 اما از طعن این باکی نداشته اند در باطنی کارهای عشق خوب نیست هر سو عالمی به در پی انکار
 او و همچنان در کار خویش و این محبت آن بود که میفرمودند هر چند عارف کامل و اصل
 بعد از تحقیق محبت ازلی و اتصال محبوب لم نیلی در هر چه یک جزئی بنمید و در هر چه آفرین
 جزئی یک چیز بخوبی اما در اواخر از جمیع تعلقات ترک و احیای نموده میفرمودند که محبت نیست
 که از همه چیز قطع تعلق کند و خواست او خواست محبوب گردد و بهیست با عشق تو ام مواند است
 و بهوس به با آتش سوزانه چنان ماند خس به خواهد ز تو مقصود دل خود همه
 جامی از تو ترا همین خواهد و بس به هیچ خواهش و مرادی بغیر از طلب الهی نداشتند
 و میفرمودند بهیست هست مراد هر کسی چیز دیگر از نهمان به نیست مراد غیر تو جامی نامراد
 و همیشه در وجه فوق می بوده اند چنانچه چند نوبت سماع میفرمودند و در اواخر حال
 که بکمال رسید می گفتند در باطنی خوشوقت کسی که می درین نهمان به از خم بسو کشنده از
 پیانه به صد بار اگر نیست شود و عالم هست به واقف نشود که هست عالم یانه به و حضرت
 مولانا را فهم و طبعی بود بالا تر از آن نباشد و بسیار خوش خلاق و خوش نظم و شکفته بودند
 و مطایبهات لطیف می فرمودند و تصانیف ایشان چهل و چهار است بعد از قطب جام و هر دو عالم
 مشهور و معروف به یکس را بران سخن نیست و شواهد البیوة و نفحات الانس که سخنان لطیف
 و کلماتی دقیق در آن مندرج است و در تصانیف ایشان است دو مثنوی یوسف زلیخا
 و در غزلیات دیوان اول که بهترین اشعار است مثل ندارد و این فقیر همیشه تصانیف نظم
 و نثر ایشان را تا لعمری نماید و از برکت آن کلام حقیقت انتظام فایده میراید و این کتاب
 را می نویسد هم از بقع و شاکر روی ایشان است فصاحت و بلاغت در سوز حال حضرت مولانا

از کلام ایشان است و یکی از علمای این زمان در باب حضرت مولانا طعن و انگاری نموده و میگوید
 تا شاید بنگفت فقیر او را منع میکرد بعد از فوت آن مرد یکی از فضلای عالم و عامل است بشی او را
 بخواب دید با اضطراب تمام بر رسید سبب اضطراب چیست گفت بدبختی رفتن به دهم و من خواهم
 در آیم که مولانا عبد الرحمن جانمی آمد و دامن مرا گرفت و گفت داشت و چون است اخلاص
 فقیر را بخدمت ایشان دانسته بود نام فقیر را گرفت که بالیشان بگوئید که مولانا عبد الرحمن جان
 بگویند مرا بگذارند و از تقییم و گذرند و لاوت ایشان در حجر و جاسم و رعیت و دوم شعبان
 سال هشتصد و هفده هجری بوده و مدت عمر شریف ایشان و یکسال و فوات ایشان بعد از
 حضرت خواجہ احرار است سال است و هشتصد و نو و هشت هجری نهم و دهم ماه محرم رور جمعه
 در وقت اذان صفت و قبر ایشان در خیابان بهرات است متصل قبر پیر خود و برداشت
 جنازه ایشان را سلطان حسین میرزا با جمیع اہالی موالی خراسان نموده است

حضرت مولانا عبد الغفور لاری قدس سرہ

لقب ایشان رضی الدین است و اصل ایشان از لاریان اعیان آن دیار بوده از اولاد
 عباده اند رضی اللہ عنہ کہ از کبار انصار و از قبیلہ انصار و از قبیلہ خزرج است مرید کامل و
 شاکر و رشید حضرت مولانا عبد الرحمن جانمی اند و حضرت مولانا در باب ایشان فرموده است
 آنجا کہ فهم و دانش مرغی بود شکاری و باز نیست تیز رفتار عبد الغفور لاری و حضرت مولانا
 مرید کم میگرفتند و می فرمودند کہ یک مرید کامل کہ باشد کافیت و این اشاره بلاء عبد الغفور است
 کہ کامل بوده اند و ایشان را در علوم ظاہری و باطنی قدرت تمام بوده و عاقل و شایع بر شرح ملاقات ایشان
 نوشته اند و حل مشکلات و نجات آنرا نموده اند و کمال محبت و اخلاص بخدمت پیر خود داشتند
 و روز وفات حضرت مولانا قدس سرہ در خدمت بوده اند وفات ایشان بعد از طلوع آفتاب
 روز یکشنبہ نهم شعبان سال نهصد و از دہ ہجری بوده و قبر ایشان متصل قبر حضرت مولانا در خیابان
 بہرات است سعادت مند مرید کہ بعد از مردن ہم در خدمت پیر خود باشد

حضرت خواجہ عبد الشہید قدس سرہ

نام پدر ایشان خواجہ کاخا جہ بن حضرت خواجہ عبد اللہ احرار است و چون متولد شدند اللہ خواجہ

بخدمت حضرت خواجہ احرار قدس سره بردند و حضرت خواجہ ایشان را در کنار گرفته فرمودند که
این پس عارف خواهد شد و ببرکت نفس حضرت خواجہ بکمالات ظاهری و باطنی و مقامات عالی رسیده
و کرامات و خوارق حلیه بسیار از ایشان بظهور میوستند و بهندستان شریف آورده بودند و اهل
هند کمال اغراز و احترام بجای آورده اکثری مریدانشند و طریق ایشان در سلوک بطریق حضرت خواجہ
بزرگ بوده و هر ده سال در هندستان بوده در سال نهصد و هشتاد و دو هجری و فرمودند که وقت
رحلت مانزدیک رسیده مانوریم بآنکه شته استخوان خود را در سمرقند بکورخانه آبا می خود رسانیم و شو
سمرقند شدند و بعد از رسیدن سمرقند بدو سه روز رحلت نمودند و قبر ایشان در حواله حضرت خواجہ احرار

حضرت خواجہ باقی رحمه الله

اولی حضرت خواجہ بهاء الدین نقشبند و بظاهر مرید مولانا خواجہ علی الیکنی اند یکی از مریدان خواجہ
گفت که در وقت رحلت خواجہ فرزندان ایشان را حاضر ساخته پرسیدند که در باب این کودکان
چه میفرمایند گفتند مصرع فرزند بنده است خدا را غمش مخور و وفات ایشان در سال
هزار و دوازده هجری بوده و مدت عمر شریف ایشان چهل سال و قبر در دهلی است

هاشم خواجہ و صالح خواجہ و بهید می قدس اسرارهم

و بهید از مضافات سمرقند است و هر دو برادرانند و درین زمان بمقتدای مادرانکه بودند مردم
آنجا را روی ارادت بخدمت ایشان بوده هاشم خواجہ برادر کلان و پسر خور و صالح خواجہ
بودند و در سمرقند میبوده اند و مرید پذیر خود اند و خواجہ کلان خواجہ و ایشان مرید خواجہ
کلان جو بیاری و ایشان مرید خواجہ محمد کاشانی و ایشان مرید مولانا محمد قاضی و ایشان مرید
حضرت خواجہ احرار قدس اسرارهم وفات هاشم خواجہ روز دوشنبه بیع الاول سال هزار و چهل
و شش هجری بوده و قبر در دهلی است و صالح خواجہ در پنج بوده اند کرامات و خوارق از
هر دو برادر بسیار ظاهر شده وفات ایشان در ماه محرم سال هزار و چهل و هشت هجری بوده
و قبر ایشان در پنج است و مدت عمر هفتاد و هشت سال تمام شد احوال مشایخ سلسله نقشبندیه قدس اسرارهم
بیان احوال مشایخ سلسله شریفه چشتیه قدس اسرارهم و سلسله ایشان از حضرت
خواجہ حسن بصری بحضرت امیر المومنین علی کرم الله وجهه و همیشه مرید

حضرت خواجہ عبدالواحد زید قدس سره

اصل ایشان از بصره است مرید حسن بصری است و شاگرد حضرت امام اعظم اندلسی ^{عنه} و خرقه اراکات از ایشان پوشیده اند چون ذکر حضرت حسن بصری بعد از مصباح رضی الله عنہم مذکور شده از پنجست اول درین سلسله نوشته نشده ایشان پس بزرگ بودند خوارق و کرامات بسیار از ایشان بظهور رسیده نقل است که روزی جماعه از درویشان که در خاریت ایشان بودند کسکی بر آنها غلبه کرد و آرزوی حلو کردند چیزی حاضر نمود و خواجہ روی بآسمان کردند و از حق سبحانه و تعالی بجهت آن جماعه درخواست فی الحال دینارهای نسی از آسمان باید خواجہ فرمود که همان مقدار که بجای اکتفاست کند پدید آید و بدان چنان کردند و حلو آوردند و خواجہ از آن تناول نفرمود سبب تناول نفرمودن آنست که چون بآیدین دینارها از کرامات ایشان بود و خواستند که از کرامات خود و خوراک خویش سازند که خوراک ای جماعه از کسب و مشقت ایشان بیاید چنانچه در رویشی در یادیه شده شد و پیرا از آسمان قدیمی تر و بزرگتر پیر از آب مرد و رویش گفت بغزت لوتخو رم آب مکر از دست اعرابی که مرا سیل زند و شربت دهد و گرنه بکراماتم آب نیاید قادی که آب در جوف من پدید آری یعنی کرامات ظاهری ایمن از مکر نبود و وفات ایشان در سال یکصد و هشتاد و هفت هجری بوده

حضرت فضیل بن عیاض رحمه الله

کنیت ایشان ابو علی است و اصل کوفه و بعضی گفته اند از خراسان از ناحیه مرو و بعضی گفته اند تولد ایشان در سمرقند بوده و نشو و نما دو با در و نیز گفته اند که بخاری الاصل بوده اند و مرید خواجہ عبدالواحد زید و شاگرد امام اعظم اندلسی الله و براهیم او هم و شرحانی و سفیان صوری و داود طائی معاصر بودند و حقائق و معارف گاهه نقل است که روزی فرزند خورشید را در کنار گرفته می پسیدند چنانچه عادت پدر است که او را گفت ای پدر مراد دست میداری گفت بلی گفت خدا را دست میداری گفتند بلی کوک گفت بیکدل و دوست توان داشت ایشان دانستند که این سخن از کجاست دست بر سرزند و ندکود که را بیدار کنند و بحق مشغول گشتند و فرموده اند هر کس که از خدا بترسد

از همه چیز تر سرد و تیز فرموده اند که چون حق تعالی بنده را دوست دارد اندوه بسیارش در
چون دشمن دارد دنیا را بروی فراخ گرداند فرموده اند که هر که خود را قیمتی نهاد و از تواضع
نصیبی نیست و فرموده اند اگر تو ایند بجای ساکن بشوی یکس شماراته بنیدونه فلماکس را که
عظیم نیکو بود فرموده اند چنانکه محب بود که در بهشت گردید محب تر از آنکه در دنیا خندد و فرموده
در دنیا در آمدن آسان است اما بیرون آمدن و خلاص شدن دشوار فرموده اند چون ترا گویند
خدا را دوست داری خاموش باش اگر گویی نه کافر گویی و اگر گویی دارم فعل تو بفعل دوست
نماند وفات ایشان در ماه محرم سال یکصد و هشتاد و هفت هجری بوده و قبر ایشان در مکه
منظمه در مزار است

حضرت سلطان ابراهیم اوهم رحمه الله

کنیت ایشان ابو اسحاق و نام پدر اوهم بن سلیمان بن منصور بلخی است و ایشان از انبای ملوک
و در اوائل حال بادشاه بلخ بوده اند و در جوانی توبه کرده اند گویند شبی بر تخت خفته بودند
نیم شب بخت خانه جند گفتند کبیتی گفت اشتنا شتر کم کرده ام میجویم گفتند شتر بر بام چگونه
گفت ای قافل تو خدا را در جامه اطلس بر تخت زین طلبی این از اشترا بر بام چیستن محب تر است
ازین سخن پستی در دل سلطان افتاد و تفکر و متبکر شد و روز دیگر بار عام دادند و ارکان دولت
همه بر جای خود ایستادند ناگاه مروی با هیبت از در در آمد چنانکه هیچکس مانع او نتوانست
تا پیش تخت سلطان گفتند چه میخواهی گفت درین رباط فردمی آیم گفتند رباط نیست
سر اسب نیست گفت این برای پیش از تو از که بود گفتند از پدر من گفت پیش از وی از که بود گفتند
از پدر من گفت پیش از وی از که بود گفتند از فلان همچنین چند کس را شمرده اند او گفت پس این
رباط بود که یکی میرو و دیگری می آید ناپدید شد سلطان تنها با اضطراب تمام از عقب او روان
شدند گفتند کبیتی گفت من خشمم در دل ایشان خونی عظیم بیدار شد و در لجه انداختند
که با تفسی میگوید بیدار شو پیش از آنکه بگریخت بیدار کنند و اینچنین چند نوبت بگفت ناگاه آمدند
و خود را بدوش غول کردند و آهوی سخن آمد و گفت مرا الصید تو فرستاده اند تو مرا صید توانی که در حال
بر سلطان متغیر گشت و از جامهای که داشتند بیرون آمدند و ترک سلطنت نموده دست و پیر

زود و بکمال مظهر کفایت با امام اعظم و سفیان ثوری و ابو یوسف غسولی صحبت داشتند و کسب علوم
 از حضرت امام اعظم رضی الله عنه نمودند و حضرت امام ایشانرا سید نامی فرمودند سید الطائفة
 جلیند قدس الله سره فرمودند که اینها هم او هم کلید علمهای این طائفة است و صحبت و ارغض
 علیه السلام بوده اند و خرقة ارادت از فضیل عیاض پوشیده اند و در همه عمر بجز کسب خود وقت
 نموده اند بگانه زمان و بادشاه بر دو جهان و سید اقران بود خوارق و کرامات و بزرگی
 حضرت سلطان زیاده از آنست که در تحریر و بیان در آید گویند چون داروی از غیب و دوا
 گشتی که بجا اند ملک دنیا که به بیند که این چه کار و یار است تا از ملک خودشان ننگ عار آید
 نقلست که وقتی که در کشتی خواستند که بشیند و سیمنداشتند و آنها را میخواستند
 دور کشت نماز کردند و گفتند الهی از من چیزی میخواهند در حال یک لب دریا تمام زرشند
 مشتی برواشیند و بایشان دادند نقلست که روزی بر لب دجله نشسته پاره پاره
 خرقة مید و خلت نموزن ایشان در دجله افتاد اشارت بدجله کردند هزاران ماهی مهر بر آوردند
 هر یکی را سوزنی زرین در دهان سلطان فرمودند سوزن خود خواهم ماهی ضعیف این
 سوزن را در دهان گرفته آورد و پیش حضرت سلطان نهاد فرمودند که ترین چیزی که یافتم
 بکذاشتن ملک بلخ این بود وفات ایشان شانزدهم جمادی الاول در سال یکصد
 و شصت و دو و یا شصت یک هجری بوده و قبر ایشان در جبله شام است و بروایتی
 بغداد و قول اول اصح است

حضرت خواجه خلیفه مرعشی رحمه الله

مرعش شهر است از توابع شام از کبار شیخ متقدم و از مریدان سلطان ابزا هم
 او هم قدس الله سره فرمودند که اخلاص آنست که افعال او و ظاهر و باطن یکسان
 باشد وفات ایشان در چهاردهم ماه شوال بوده است

حضرت خواجه میرزا میرزا محمد رحمه الله

اصل ایشان از میرزا است از اکابر وقت و مرید خواجه خلیفه مرعشی رحمه صاحب
 خوارق عالی و مقامات ارجمند بودند وفات ایشان بیستم ماه شوال است

مرعش

حضرت شیخ علوی دینوری رحمه الله

مرید خاص خواجہ میرہ بصری از اجلہ مشایخ وقت و صاحب علوم ظاہری و باطنی بودند
خوارق و کرامات عجیبہ از ایشان سرزده چنانچہ گویند از روزیکہ توبہ نموده اند تمام عمر ^{الهم}
بودند و در ایام طفولیت روز شیرین خوردند آنچہ در تذکرۃ الاصفیاء بعضی ریشمات مشایخ
چشت نوشته اند این است کہ شیخ علی دینوری و شیخ ممشا دینوری یکی است و شیخ ممشا
علو دینوری می نویسند اما از تفحات الانس و بعضی کتب چندین مفهوم میشود کہ شیخ علو دینوری
غیر شیخ ممشا دینوری اند و ذکر شیخ ممشا دینوری در سلسلہ سہروردیہ نوشته خواهد شد

حضرت شیخ ابواسحاق شامی قدس اللہ سرہ

از اقطاب وقت بوده اند و مرید شیخ علو دینوری اند و جمہا اللہ و وفات ایشان چہارم
شہر ربیع الآخر است و قبر در مکہ واقع است کہ از توابع شام است

حضرت خواجہ احمد ابدال چشتی رح

سریقہ سلسلہ چشتیانند و پسر سلطان فرسنا فہ اند از مشرفا چشتی است و امیران
ولایت بوده اند و مرید شیخ ابواسحاق شامی اند گویند چون شیخ ابواسحاق بقیمہ میرہ
چشت رسیدہ اند خواجہ دست ارادت بدامن شیخ زدند لقل است کہ روزی خواجہ ابو احمد
در سن بیست سالگی ہمراہ پدر خود سلطان فرسنا فہ بقصد شکار جانب کوه رفتند و آنجا
شکار از پدر و اتباع جدا افتادند بکوی رسیدند کہ چیل از رجال اللہ بر سنگی ایستاده بودند
و شیخ ابواسحاق شامی نیز در میان آنجا آمد و بدحال بر ایشان بگشت از اسب فرود آمد
در پاسے شیخ ابواسحاق افتادند اسب سلاح ہرچہ داشتند بگذاشتند کہ شہینہ پوشیدہ با ایشان
روان شدند ہر چند پادشہ مردم طلب کردند ایشانرا نیافتند بعد از چند روز خبر آوردند کہ با شیخ
ابواسحاق اند در فلان موضع پدر ایشان جمیع را فرستاد تا بیاورند ہر چند پیدا نکردند و ہنوز
باز نتوانستند آورد سو و مند یافتند گویند پدر ایشان را نمی دانند روزی فرصت یافت با آنجا
در آمدند و در البست خمارا شکستن گرفت پدر ایشانرا خبر کردند پیام برآمدند و از آنجا بچہ
سنگ بزرگ برداشت کہ از دوزخ بالائی بام برایشان پدید روزنہ فرستاد آمد و سنگ را گرفت

با سنگ در میان معلق بایستاد چون آنکالت باشد نموده بردست ایشان توبه کرد و این کرامات و خوارق عادات از ایشان نه چندان ظاهر شده که به تفصیل بیان توان کرد و ایشان در سال دویست و شصت هجری بوده وفات در ویم جادی الاخر سال صد و پنجاه و پنج رویداده و قبر ایشان در حثیت است

حضرت خواجه محمد حشمتی قدس سره

ایشان پسر و مرید خواجه ابوالاحمد ابدال حشمتی اند و تحصیل علوم دینی و معارف لغوی کرده اند و در زهد و ورع کامل بوده اند گویند در غزوة سومنات همراه محمود و سبکتگین در سن هفتاد سالگی بعد گاری محمود با شارت و بشارت یافته بودند و بکرت اقدام ایشان فتح سومنات شده وفات ایشان در غزوة حثیت سال چهار صد و یازده هجری بوده و قبر ایشان در حثیت است +

حضرت خواجه یوسف بن سیمان رح

لقب ایشان ناصر الدین است و خواهرزاده و مرید و تربیت یافته خواجه محمد بن خواجه ابوالاحمد حشمتی اند گویند که خواجه محمد همیشه داشتند که سن او بچهل رسیده بود و بحسب خدمت برادر ارادت تزوج نداشتند و بطاعت و عبادت خدا تعالی مشغول بودند شبی خواجه محمد بزرگوار خود خواجه ابوالاحمد را در خواب دیدند که فرمودند در ولایت شام فلان مریست محمد سیمان نام تحصیل علوم کرده و صالح است خواهر خود را با و عقد کن خواجه او را طلب داشته همیشه را با و عقد کرد و خواجه یوسف در حثیت از ایشان متولد شدند و بر ایشان در آخر عمر سکر و حیرت حیات چنان غلبه کرده بود که گاه بودی که خادم آب وضو بختی در آثمای وضو از خود غائب می شدند و ساعتی در آن غیبت میماندند و باز حاضر می شدند و وضو را با تمام میرسانیدند وفات ایشان در چهارم ربیع الاخر در سال چهار صد و پنجاه و نه رویداده و در عمر شصت و چهار سال بوده و در وقت رحلت خواجه قطب الدین مودودی پسر کلان خود را قائم مقام خود ساختند و قبر ایشان در حثیت است

حضرت خواجه مودود حشمتی رح

لقب ایشان قطب الدین است و در سن هفت سالگی تمام قرآن را با قره آن حفظ کرده

بمحصل علوم مشغول می بودند چون بسین بیت و شش سالگی رسیدند والدین بکار ایشان خوابه چون وفات یافتند و بموجب وصیت پدر قانم مقام ایشان گشتند و بخصال حمیده و افعال پسندیده موصوف و معروف بودند مردم آن ولایت همه در مقام ارادت و اعتقاد ایشان اگر چه مرید خود بودند لیکن بعد از وفات پدید وقتی که حضرت شیخ الاسلام احمد جام به هرات رسیدند و قنیه که در میان خوابه نمود و در حضرت شیخ جام گذشته در نفقات الانس مذکور است و چون خوابه نمود و التماس تربیت و اخلاص خویش بخدمت ایشان نمودند حضرت شیخ احمد جام نسبت ایشان را گرفتند و برکنار چار بابالش خود میثاق نمود و سه بار فرمودند بشرط علم بشرط علم و سه بار بخدمت حضرت شیخ جام بودند و فائده حاصل نموده و سلسله شتیاز خوابه نمود و در حضرت شیخ جام نیز میرسد و وفات ایشان در غرة رجب در سال پانصد و بیست و هفت هجری بوده و قبر ایشان نیز در مزار متبرکه که ثبت است

حضرت خواجه احمد بن محمد دوحیشتی رح

بسیار بزرگ و مصلحت وقت بودند و مرید پر خویش در علوم ظاهری و باطنی قدرت تمام داشته اند حضرت رسالت پناه صلعم را و واقعه دیدند که فرمودند ای احمد اگر تو مشتاق مانیستی ما مشتاق تو ایم چون بامداد شد سه بار موافق اختیار کرده بودشی که کسی ایشان را شناسد زیارت حرمین الشریفین متوجه شدند و چون از شرائط حج فارغ شدند بکعبه منوره رسیدند و شش ماه محاورت کردند و گویند که ملاقات ایشان بر محاوران آن حرم گران آمد و خواستند که ایشان را به پنجاه تدر از روضه شریفه آواز آمد که مرغیانید این را که یکی از مشتاقان ماست چنانچه همه حاضران شنیدند و بعد از مراجعت میعاد آمده در خانقاه شیخ شهاب الدین سهروردی فرود آمدند و شیخ ایشان را التئیم و احترام بسیار کردند و لادش ایشان در سال پانصد و بیست و هجری بوده وفات در سال پانصد و هفتاد و هفت رویداده و قبر ایشان در بیست است

حضرت شاه سنجان رحمه الله

الطلب ایشان رکن الدین است و نام محمود و اصل ایشان از ده سنجان خوان بوده و در ده خواجه محمود دوحیشتی اند و شاه لقبی است که خواجه محمود و دعائیت فرموده اند گویند و مدعی که بخت اقا

ورزیدند لقص طهارت در اینجا نکردند چون احتیاج می شد از چشت بیرون رفته طهارت می نمودند
و میفرمودند که اینجا جای ادب است و قات ایشان در سال پانصد و نود و هفت هجری بوده

حضرت خواجه حاجی شریف زندنی رح

مرید خواجه بود و دشتی اند و سلسله خواجه معین الدین چشتی از جانب ایشان بخواجه نمود و
میرسد نقل است که شخصی سلطان سحر را بعد از وفات بخواب دید پرسید که خدا تعالی
باتوجه گرفت که مرافقان شده بود که فرشتگان عذاب بدوزخ برند و در بین اثنا قرآن رسید که فلان روز
در شوق سعادت ملازمت حاجی شریف زندنی را دریافته بود از برکت آن بیا مرزیدم و قات ایشان ششم چشت

حضرت شیخ عثمان بارونی قدس سره

ایشان مرید حاجی شریف زندنی اند و قطب وقت و یگانه عصر بوده آمد و بصحبت بسیاری از اکابر بزرگان
رسیده اند و از حضرت خواجه معین الدین چشتی متفق است که روزی شیخ عثمان بارونی در ایام
سیاحت بجای رسیدند که مسکن معان بود و در اینجا التکده بود که روزی بیت ابراهیم
در اینجا می انداختند و آتش آن هرگز نمی مرد از نمیشی پرسیدند که پرسیدن این آتش چه فائده
دارد چرا خدا ترا نمی پستی که آتش مخلوق اوست جواب داد که در کیش ما آتش را بسیار بزرگ داشتند
شیخ فرمودند که توانی دست و پا بخواهی خود را در آتش اندازی جواب داد که خامیت آن بخون
که اقدرت باشد که نزدیک آن تواند رفت حضرت شیخ طفلی که در کنار مغ بود گرفتند
و بسم الله الرحمن الرحیم قلنا یا ناکونی بردا و سلام علی ابراهیم گفته و آتش را خام کردند
و چهار ساعت در میان مانده برآمدند چنانچه بخرقه ایشان و جامه آن طفل آسیبی نرسیده بود
از مشاهده این کرامات جمیع معان بر قدم شیخ سر نهادند و همه شرف اسلام شرف شدند
و آن پدر و پسر از جمله اولیای گشتند و هم حضرت خواجه معین الدین فرموده اند که شیخ عثمان
بارونی میفرمودند که حق سبحانه تعالی را دوستانند که اگر یک ساعت در دنیا از محبوب مانند
نابود کردند و هم شیخ فرموده اند که در هر که این سه خصلت باشد تحقیق بدانکه حقیقاً
او را دوست دارد سخاوت چون سخاوت در باب شفقت چون شفقت آفتاب تو را میبخشد
چون تو اضع زمین و قات ایشان در شانزدهم ماه شوال است و قبر در کربلا است

حضرت خواجہ معین الدین چشتی رحمہ اللہ

مولد و اصل ایشان سجستان است و نشو و نما در دیار خراسان نام پذیرگوار ایشان
خواجہ غیاث الدین حسن است که از سادات حسینی بوده اند مرید شیخ عثمان بارونی بوده اند
و در هندوستان سرسلسلہ شریفہ حضرت چشتیہ ایشانند قدس اللہ تعالیٰ و شیخ عثمان
بارونی میفرمودند کہ معین الدین ما محبوب خداست و مرا فخر است بر مریدے او و قدر و کثرت
و صاحب تقویٰ و نیز انوار معرفت و شرف القلوب و زیدہ مشایخ اجل و قدوة اولیای
اکمل بوده اند اہل ہند را روی ارادت بخدمت ایشان بوده و در جمیع علوم ظاہری و باطنی
یگانہ زمان بوده اند کرامات و خوارق عادات عجیب و غریب کہ از ایشان بطہور آمدہ زیاد
از حد و بیانت گویند کہ چون حقتعالی ایشان را توفیق توبہ کرامت فرمود املاک و اسباب
خود را صرف در ایشان نموده متوجہ تعمیر و بنیاد شدند و در انجا حفظ قرآن مجید و علوم
نمودہ اند و انجا بطرف عراق عرب غریبت کردند چون بقصد بارون کہ از لواحق پشاپور
رسیدند حضرت شیخ عثمان بارونی را ملازمت نمودہ اند و بیت سال و خدمت شیخ نمودہ
و حضرت خواجہ در سیاحی اکثری از مشایخ کبار دریافتہ اند چنانچہ بصحبت حضرت غوث القلندر
رضی اللہ عنہ و جیلان رسیدہ پنج ماہ و ہفت روز با ایشان بودہ انواع توانا ہر بودہ اند
و شیخ الدین کبری را در سنجا رو خواجہ یوسف ہمدانی را در ہمدان و شیخ ابوسعید تبریزی
در تبریز و شیخ حسین زنجانی را در لاپور و پدہ اند و از بلخ بلا ہور آمدند و از انجا بہ بلخ
باجمیر رفتہ متوطن شدہ اند و جمیع کثری از کفار بیکت قدوم ایشان بشرف اسلام
مشرف شدند و جماعہ کہ مسلمان بشدہ بودند و فتوح دیناری بخدمت ایشان پیوستہ
و ہنوز کفار یکہ و ران نواحی اند بزبانت ایشان می آیند و مبلغا بجا و ران
روغنہ منورہ میگذرانند و ولادت حضرت خواجہ در سال پانصد و سی و ہفت و ثانی
ایشان روز دوشنبہ ششم ماہ رجب سال ششصد و سی و شہ ہجری بودہ
و بروایتی سیم ذی الحجہ سال مذکور و قول اول اصح است و بعد از رحلت
بر پشیا نے حضرت خواجہ نوشتہ یافتند کہ حبیب الہدایات فی حسب اللہ و غیر ذلک

مشایخ هندوستان در ششم رجب میگذشت و در همین ماه از اطراف و جوانب مسلمان و کافر خواهر و برادر
از راه پائے و جمع و کثرتی که عدد آن از هزاران بیش است هر سال بروضه متبرکه که ایشان
رفته حاضر میشوند مدت عمر شریف یکصد و چهار سال و قبر حضرت خواجه در دارالاسلام اجمیر
و این فقیر چندین مرتبه زیارت آن روضه منوره مشرف گشته و اجمیر شهر نسبت پر فیض و پر نور و خوش
و هوا متصل تالابی عظیم که همجو دریای محیط است و نام آن ساگر تال نهاده اند واقع شده و ولادت
این فقیر در خطه اجمیر بالای ساگر تال رویداده در سلج صفر نصف شب و در شبیه سال یک هزار
و بیست و چهار هجری چون در خانه والد ماجد فقیر سه صبیحه شده بود و پسری شد و سن مبارک
آنحضرت به نسبت و چهار سالگی رسیده بود و از روی عقیده و اخلاص که آنحضرت نسبت به حضرت
داشتند هزاران نذر و نیاز درخواست پس نمودند و بمرتکب ایشان حق تعالی این گمترین بنده
خود را بوجو آورد امید که توفیق نیکوکاری و رضامندی خود و دوستان خود نصیب گرداند آمین یا رب

حضرت شیخ حمید الدین الصوفی السعدی الناکوری رح

کنیت ایشان ابوالاحمد است و لقب سلطان التارکین است و ناکور شهر است از شهرهای
هندستان و سلطان التارکین از خلفای حضرت خواجه معین الدین چشتی اند و تجرید
و تقرید و یگانه عصر و امتقدمان مشایخ هندو جامع میان علوم ظاهری و باطنی و صاحب کرامات
و مقامات علیه بوده اند ایشان را با شیخ بهاء الدین زکریای ملتانی در باب فقر و غنا مراسلات
بسیار واقع شده در ناکور و طناب زمین احمیای داشتند و آنرا بدست مبارک خود در اعت
میکردند و قوت عیال میآختند و وفات ایشان در بیست و نهم ربیع الآخر سال ششصد
و هفتاد و سه هجری بوده و قبر در قصبه ناکور است

حضرت خواجه قطب الدین اوشی کالی رح

نام ایشان نجیب الدین احمد بن موسی و مولد و اصل ایشان از ادش فرغانه است
و آن قصبه است از توابع اندجان و کالی از آن حبت گویند که چون در دهلی متوطن شده اند
و فتوح از کس قبول نمیفرمودند و خود همیشه مستغرق میبودند و بر فرزندمان ایشان
بسیار میگذاشت و آنها از زن بقالی که در پهای ایشان بود بعد از فاقهها چیزی نمیفرمودند

اوقات گزاری خودی نمودند روزی زن آن بقال گفت اگر من در میان یکی شما نمی بودم کار شما
 بهلا گزیر سید این سخن طبیعت ایشان گران آمد و بعد که از و قرص نگیرند و زی این قضیه را
 عرض خواهم رسانند فرمودند که هرگز من از کسی قرض نمیگیرم و در وقت حاجت بطاقتی
 که در حجره ماست دست انداخته بقدر حاجت نان بخته بردارند و صرف خود کنند و بهر که خواهند
 بدهند بعد از آن هرگاه که میخواهند از آن طاق نان بگیرند و این نان را کاک میگویی بقلست
 که حضرت قطب الدین یکینم ساله بودند که پدر ایشان وفات یافت و خضر علیه السلام ایشان را
 بشیخ ابو جعفر سپردند که تعلیم علوم ظاهری و باطنی نماید چون حضرت خواجه معین الدین شیخی
 با و شش رسیدند در آنجا بخدمت خواجه معین الدین مریدان حضرت خواجه را کمال شفقت
 و عنایت در باره ایشان بود و صحبت دار خضر علیه السلام بودند قطب زمان و یگانه دوران
 و جامع فضل و فضائل صوری و معنوی و صاحب خوارق و کرامت عالیه بوده اند گویند
 که در سن است سالگی پیش از آنکه مرید شوند بخدمت خواجه بریاضت و عبادات اشتغال
 و سیاحی بسیار کرده اند نقل است که چون به بغداد رسیدند صحبت شیخ شهاب الدین سهروردی
 را و ریافتند و چون کمال اشتیاق و اخلاص بخدمت شیخ که پدر ایشان باشند داشتند از آنجا
 معاودت نموده بطرف هندوستان آمدند و چون بملتان رسیدند با شیخ بهاء الدین که بکو
 ملتانی قدس سره ملاقات نمودند و در ملتان حضرت شیخ فرید شکر گنج رحمه الله
 بخدمت ایشان رسیده مرید شد و چون بدلی رسیدند عریضه بخدمت پیر خود که
 در اجیر تشریف داشتند نوشتند که اگر حکم شود بکلازمت بر رسم خواجه معین الدین
 در جواب نوشتند که اگر چه در ظاهر بعد است اما در باطن قرب است همانی بانی بود
 و بعد از چند روزی در دلی توقف نموده باز با جمیع معاودت کردند چون خواجه
 قطب الدین سر راه گشتند که با جمیع مردم دلی از قراق و جدائی ایشان
 بفریاد آمدند چون حضرت خواجه ایمنی را مشاهده نموده خواجه قطب الدین را فرمودند
 که شهر را دریاده تو گذاشتم در دلی باش که دلهای مردم از جدائی تو آزرده میشوند
 ایشان بفرموده حضرت خواجه بشهر مراجعت نمودند حضرت خواجه قطب الدین اکثر

سماع می فرمودند و در سلسله چشمت سماع متعارف است و در بعضی ممنوع مثل سلسله تبر که قادیان
 و سید الطائفة نیز سماع نمی فرمودند و بعضی از اکابر کرده چنانچه شیخ الاسلام گفته اند که
 ذوالنون مصری و شیخ شبلی و خراز و لوزانی و راج همه در سماع رخصت نموده انقل است
 از سلطان المشایخ که در خالقاہ شیخ سمجستانی مجلس سماع بود و در ایشان صاحب مال
 و اہل کمال حاضر بودند درین اتقاد قوال این بیت را کہ از حضرت شیخ احمد جام است
 خواند بیت کشتگان خنجر تسلیم را بد هر زمان از غیب جانی دیگر است ^{الین} ^{الین} ^{الین}
 تا حال متغیر شد و از بهوش رفتند تا یحانی کہ در آن مجلس حاضر بودند از آنجمله قاضی حمید الدین
 ناگوری و شیخ بدرالدین غزنوی ایشانرا بجانہ آورده و قوالان بہان بیت را تکرار میکردند
 و حضرت خواجہ سماع میفرمودند چنانچہ شبانہ و زمین حال داشتند تا حال برایشان دگرگون
 گشت روز دوشنبہ چهار دهم ربیع الاول سال شصت و سی و سه رحلت نمودند

حضرت شیخ فرید کنج شکر قدس سرہ

تمام ایشان مسعود بن عزالدین محمد است و از اولاد حضرت امیر المومنین عمر خطاب است
 رضی اللہ عنہ از جانب پدر و مادر ایشان دختر مولانا و حمید الدین محمدی است در کمال
 عصمت و عفت و صاحب کرامت اند و حضرت شیخ ضائم الدین ہر نوہ اند در صحت و مرض
 افطار نمی نمودند و مرید و خلیفہ حضرت خواجہ قطب الدین بختیار اند و کنج شکر از ان گویند
 کہ حضرت شیخ را ہفت روز گذشتہ بود کہ افطار نکرده بودند و ضعف پیرایشان غالب شد
 بخدمت پیر خود روانہ شدند در اثنا از راه از ضعف پائے ایشان با خرید چنانچہ بر زمین افتاد
 و در دہن مبارک ایشان پارہ گل در آمد و تمام شکر شد از آنجا برخاستہ بخدمت پیر خود
 رفتند و خواجہ فرمودند فرید گلی کہ بدینست رسید حق تعالی وجود ترا کنج شکر گردانیدہ است
 ہموارہ شیرین خواہی بود چون از خدمت پیر خود پیرون آمدند ہر کس کہ ایشانرا میدید
 کنج شکر می گفت ایشان بخدمت حضرت خواجہ معین الدین چشتی نیز رسیدہ بودند حضرت
 خواجہ معین الدین در باب ایشان فرمودہ اند کہ بختیار شہ پازے عظیم القیاد و زہاد
 کہ سید المومنین ایشان کہ در دہن شکر است کہ اما خانہ در ایشانرا منور و نور و قطب

و غوث وقت بوده اند و خوارق عالیه از ایشان بسیار بوده و بظهور رسیده و آنقدر کرامات
 از ایشان بظهور آمده که درین سلسله از کسی کم آمده باشد و حضرت خواجه قطب الدین
 کمال عنایت و مهربانی با ایشان بود و چنانچه گویند وفات حضرت خواجه نزدیک رسید ایشان
 از پاشی که در نواحی حصار است طلب داشتند و وصیت نمودند که جانشین ایشان باشند
 بعد از وفات پیر خود در قصبه اجودین که نزدیک دیالپور و از توابع ملتانست اقامت
 ورزیدند و جمیع کثری از بزرگت مقدم شریف ایشان بقبض رسیدند و حضرت شیخ فرید
 بصحبت بسیاری از مشایخ رسیده اند یک از ان جمله شیخ بهاء الدین زکریای ملتانی اند
 و مشهور است بعد از آنکه حضرت شیخ ریاضت و مجاهدت را بکمال رسانیدند اندر روزی
 فرموده اند که هر چه خدا کند میشود و ملقی آواز داد که هر چه فرید میگویی میشود و فقره وفات
 بر ایشان و اهل ایشان را چنان غالب بود که روزی یکی از حرهای ایشان بخدمت
 آمده گفت که فلان پسر شما بسبب کسنگی مبرض هلاکت رسیده است شیخ فرموده
 که بنده سحر و جادو کند اگر تقدیر حق در رسید و از جهان سفر کند سنی دریای او به بندید
 و بیرون افکند و هم شیخ فرمودند که چون فقیر جامه پوشد چنان پندارد که کفن می پوشد
 ولادت ایشان در قصبه که و ال که از توابع ملتانست بوده وفات ایشان روز سه شنبه
 پنجم ماه محرم سال شصت و شصت و چهار هجری رویداده و مدت عمر نو و پنج سال
 و قبر در ملین است تا مین ملتان و لا یهودنار و ترک

حضرت شیخ نظام الدین اولیاء رحمۃ اللہ

نام ایشان محمد بن احمد بن دانیال بدائونی است و بدائون قصبه ایست
 از ضافات سمنل و لقب ایشان سلطان المشایخ از جانب الهی است و مرید
 و خلیفه شیخ فرید الدین گنج شکر اند و حضرت سلطان المشایخ کامل و عامل بوده اند
 و جمیع علوم را بکمال داشتند از مشایخ کبار در هند و ستان نامدار و عالیقدر
 بوده اند و سلاطین وقت را با خواص و عوام روسے ارادت کجاء و ایشان
 بوده و همه کس اغراز و اکرام ایشان را واجب و لازم میدانند و از ایشان

دہلی اقامت فرمودہ بتعلیم مریدان و ترتیب ایشان اشتغال داشتند و خوارق و کرامات
 زیادہ از شمار خلق از ایشان مشاہدہ می نمودند گویند وقتی تجرید و منوکرہ بودند خواستند
 کہ محاسن مبارک ایشان کندشانہ در طاق بود کسی نبود کہ شانہ را بدست ایشان
 رساندشانہ از طاق بحبت و خود را بدست ایشان رسانید و حضرت سلطان الشاہ
 ہمہ مجلس و غلط و وجد و سماع می نهادند و قوالان می خواندند و خود بر خاصہ
 سماع می نمودند و اگر کسی را میدیدند کہ بتقلید سماع میکنند بحبت ادب سماع
 می ایستادند و تعلیم می نموده اند نقل است کہ شخصی را برات او کم شدہ بود
 نزد سلطان پہو آمدہ عرض نمود فرمودند حلوا بروح پاک حضرت گنج شکر فاتحہ بدہ آن
 شخص نزد حلوا پروا ز رفتہ قدری حلوا آورد و در کاغذ پیچیدہ چون کاغذ کشودہ
 برات او پیش بود نقل است کہ پیش از وصال بھل روز چہتری خوردن ترک کردند
 و بہ اقبال فرمودند آنچه در اینبار است ہمہ را ایتیار کن کہ حبیہ مانند ولادت ایشان در
 بدادن است سال سسی و شش ہجری و فوات چاشت روز چہار شنبہ ہجری ماہ ربیع
 سال ہفتصد و بیست و پنج رویدادہ و مدت عمر شریف ایشان نو و چہار سال و غار بجا
 ایشان را شیخ رکن الدین ابو الفتح بن صدر الدین عارف گذارودہ و فرمود کہ این بھتان
 بر اسے ہمین نماز آمدہ بود دم و قبر ایشان در دہلی نو بموضع می است کہ در آن سکونت
 داشتند و این فقیر چندین بار زیارت آن روضہ منورہ رسیدہ و ہر روز چہار شنبہ
 خلق ابنوہ زیارت ایشان جمع میشوند و آثار فیض ازان مکان متبرکہ ظاہر است
 و الحال نذر و نیاز بسیار بروضہ شریف ایشان میرسد و رسال یکبار عرس ایشان میشود
 و قوالان میخوانند صحبت و مجاہد سخی عظیم رہا است اکثری از مشایخ سلسلہ ایشان جمع میشوند
 و ایشان سماع و وجد میکنند و حضرت سلطان المشایخ را اگر چه مریدان بسیار اند اما چہار مرید
 فاضل و کامل مشہور و معروف اند امیر شریعہ شیخ نصیر الدین چراغ دہلی و شیخ برہان الدین غریب و شیخ حسن

حضرت امیر خسرو دہلوی رح

از امر ازاد دہلی ہزارہ لاطین اند و ترک بوده اند از ترکان نواحی پنج مولد ایشان مورخین آباد

که مشهور به بیابالی است از توابع کهنبل است جامع انواع علوم و اقسام صنایع بوده اند
 مرید و معشوق و نفس ناطقه و منظور نظر سلطان المشایخ اند گویند که میرا از پیر خود و التماس نمودند
 که خسر و نام بادشاهان است و من در ویشتم مرا نام دیگر باید شیخ فرمودند که امر و زار برای
 تو نامی التماس خواهم نمود و روز دیگر چون میر بخد مت ایشان آمدند فرمودند که با چنین نمودند
 که روز قیامت ترا میکارم پس خواهند گفت سلطان المشایخ را کمال عنایت و مهر بانی
 نسبت بخیر بوده و از جمع مریدان خود زیاده میخواستند و میفرمودند که روز قیامت از پیر
 خواهند پرسید که چه آوردی از من پیر شدند خواهم گفت که سوز سینه این ترک الله
 و میرا سوز سینه بر تپه بود که پیرا من مبارک ایشان نزدیک سینه همیشه سوخته بود گویند
 میر چهل سال صائم الدهر بوده اند و همراه سلطان المشایخ بطریق طری ارض حج گذار
 بودند و سلطان المشایخ در باب میر فرموده اند بیت این خسر و است ناصر خسر و نیست
 زیرا که خدای ناصر خسر و است گویند که تصانیف میر از نظم و نثر نود و نه است و اشعار
 میر آنچه مشهور است از پنج لک کم و از چهار لک زیاده است سوای تصانیف هندی
 و از برکت آب دهن مبارک سلطان المشایخ این قدرت طبیعت و شیرین سخن محققا
 بالیشان داده بود و در شعر چنان قادر بودند که مطلع الفوار را که در جواب مخزن اسرار است
 در دو هفته تمام کرده اند و در اشعار ایشان یک بیت است که کسی بآن خوبی گفته باشد
 و این بیت از یک بیت های ایشانست بیت زلفت زیر دو جانب خونریز عاشقان است
 چیزی نمیتوان گفت و میگوید میان است و مضمونهای تازه عالی در اشعار میر تقدیر
 است که اگر همه را جمع کنند از تصانیف بعضی زیاده میشود و همین طور در اقسام زبان
 و فنون علم هندی بمثل بوده اند و بجامعیت ایشان کم کسی گذشته چون پیر ایشان را
 بسامع و لغت کمال ذوق بوده و روش قوالی که الحال در هندستان مشهور است و پیش از آن
 نبود اختراع نموده و خود میخواندند و سلطان المشایخ بسامع میفرمودند نقل است که چون شیخ سعدی
 به هندوستان آمدند در دلی میر ملاقات نمودند و کیشب با میر بودند میر یکدم بخد مت ایشان آمدند گفتند
 آنچه از مال دنیا داریم اینست هر چه فرمایند جمیعاً سازیم شیخ فرمودند و غن چراغ بخیر که اشب با تو

داریم گویند که میرزا بخت پیر خود را خلاص و محبت بمرتبه بود که بالاتر از ان نباشد چنانچه لعل است
 که در ویشی بخت سلطان المشایخ بخت گدائی رفت فرمودند که باش خبری حاضرند از یک امر و آنچه
 فتوح آید بگویند و او هم داد چون در آن روز تیغ فتوح رسید فرمودند فردا اینچنین چند روز گذشته فتوح
 از بجائی نرسید کفش مبارک خود را بان در ویش دادند و نیز با عتقا و کام گرفته از شهر دهللی روان
 در افتاد راه حضرت امیر خسرو که بابا و شاه عصر بجائی رفته بودند و از آنجا دهللی می آمدند
 و چهار شدند میرزا ان در ویش رسیدند که از سلطان المشایخ خبر داری گفت بخت و عا
 انفرمودند که نشانی از ایشان دارم گفت کفش مبارک خود را بمن داده اند
 گفتند میفرودش گفت بله کج رو پیله قصیده که سلطان محمد بابا
 داده بود همه را بدان در ویش دادند و کفش پیر خود را گرفته بر سر نهاده بخت
 سلطان المشایخ رسیدند سلطان فرمودند ای خسرو از ان خریدی چون
 سلطان المشایخ بخت حق پیوستند میر در دله حاضر نبودند و مردم از ایشان
 اینقصه را پوشیده میداشتند چون بدیده رسیدند و این قضیه ناگزیر را
 شنیدند و هر خود را تراشیدند و روی خود را سیاه نمودند و مقابل قبر پیر خود آمده
 ایستادند و گفتند سبحان الله آفتابی در زیر زمین و خسرو زنده بدوی آن این را گفته
 سید امیر ایشان زدند و بهیوش افتادند تا شش ماه بعد از ایشان همیشه در غم و اندوه
 بودند تا چهارشنبه ششم شوال در سال هفت صد و بیست و پنج هجری رحلت نمودند
 و قبر ایشان بایان قبر پیر ایشان است *

حضرت شیخ نصیر الدین چراغ دهللی رح

نام ایشان محمود و اصل ایشان از شهر اوده است و از اکل خلفای و مریدان سلطان المشایخ
 نظام الدین اولیا اند و در سن بیست و پنج سالگی ترک و تجرید اختیار نموده ریاضتی عظیم میکشیدند
 و در سیل سالکی بخت سلطان المشایخ رسیدند و حضرت شیخ رکنال محبت و اتحاد با ایشان بوده و آنقدر
 خوار و کرامتیکه از ایشان بطور رسیده از هیچ یک از مریدان سلطان المشایخ ظاهر نشد و با وجود آنکه
 درین سلسله سماع و وجد میکردند اما شیخ نصیر الدین سماع نمیفرمودند و می گفتند که خلاف سنت است

و حضرت شیخ نظام الدین اولیاء را این سخن بدین آیتی فرمودند است میگویی بدین نقل است که قلند
 یازده نغمه بود مبارک ایشان زود ایشان در استغراق که بود نماز این باز نیامدند و خون مبارک ایشان
 از نواودان روان شد چون مریدان را از نجال خیر شد آمدند قلند را اگر قلند خواستند که ایندا کنند
 فرمودند که هیچکس مزاحم او نگردد و مبلغ با و النعام دادند که مبادا در وقت کار دزدان آزاری
 بدو رسیده باشد و بعد از آن این قضیه سه سال و فوات ایشان در شهر دهم رمضان وقت
 چاشت سال هفتصد پنجاه و هفت هجری بود و دیده و قبر ایشان در بیرون دلی نواست و این
 فقیر انجا رسیدیم کجای بود و از نلفای ایشان اند

حضرت شیخ برهان الدین غریب رح

از مریدان سلطان المشایخ اند و حضرت شیخ ایشان را بطرف برهان پوز دولت آباد و بحبت رواج
 و ارشاد ساکنان آنجا و فرستادند و شیخ حسن دیلوی را با بعضی از مریدان خود با ایشان
 همراه کردند و از برکت قدوم ایشان اکثری از آن جماعه مشرف اسلام گشته مرید و متفقا
 گشتند و اخلاص و ادب ایشان به پیروی و بدرجه بود که تا بوقت وفات هرگز لیست بجانب موضع
 نجات بود که توطن سلطان المشایخ بود و ندیده وفات و قبر ایشان در دولت آباد و کن است
 و این فقیر آنجا رسیده

حضرت شیخ عبد القدوس کنگوی رح

از مریدان حضرت امام اعظم اند و فی الله تعالی عنه مرید شیخ محمد بن شیخ عارف بن شیخ احمد عبد الحق صاحب علم طاهر
 و وجد جماع بودند و از روحانیت شیخ احمد عبد الحق نیز تربیت یافته اند و شیخ با اولاد بسیار شد همه پیران عالم و علم
 گشتند و خصوصاً شیخ رین که در روشنی قدم بر قدم و الدخومی نهادند کرامات زیاده از حد و نهایت ایشان
 بطور پیوسته وفات ایشان در سال هفتصد و چهل و پنج هجری بوده و قبر در کنگوی است که از توابع دلی است

حضرت شیخ جلال تنای شری قدس سره

از جانب پدر و مادر فاروقی بوده اند و اصل ایشان از بلخ است و نام پدر ایشان قاضی محمود و
 هفت سالگی قرآن حفظ کرده و در هفده سالگی اکثر علوم را تحصیل نموده و در بیست و یک سالگی
 و فتوی می نوشتند و مرید شیخ عبد القدوس کنگوی اند و ایشان مرید شیخ محمد عارف و ایشان مرید شیخ محمد عارف

احمد بنده الحق وایشان مرید پر خوش آمدید الحق ایشان مرید شیخ جلال پانی پتی وایشان مرید شیخ شمس الدین
 ترک پانی پتی وایشان مرید علی صابره ایشان مرید شیخ فرید الدین گنج شکر قدس الشاد واهم گویند در او ائیل
 حال روزی شخصی غریبی با او از خوش بختی چون آواز بگوش شیخ جلال رسید بیوش شده از بام افتاد و مانند
 نیم سحر میلیدند و میطلبیدند بعد از مدتی بحال آمده درین طریق در آمدند ایشانرا کرامات
 و خوارق عادات علیهم و سلمه نموده و استغراق ایشان بمرتبه بود که چون وقت نماز میرسد
 مریدان الله اکبر میگفتند تا استغراق بحال آمده بنماز مشغول میشدند اکثر و جود سماع
 میفرمودند و در قصبه تمانیسر متوطن بوده اند و از مشایخ متاخرین در سلسله حشیه از ایشان
 بزرگتری نبوده گویند که یکی از مریدان شیخ جلال چندین سال خدمت ایشان کرد و هیچ وار
 بره ظاهراً نشد روزی شیخ سخن میگفت در خاطر او گذشت که در زمان سابق شیخ نجم الدین
 کبروسی چنان بود که میر بهر که نظر میکرد و ندید بمرتبه ولایت میرسید و امر و زنا چنین کس نیست
 شیخ پرسید و مطلع شد و بجانب او نیز دیدند فرمودند که امروز هم چنین مردم هستند که بیک نگاه
 ایشان مرتبه ولایت حاصل شود درین اثنا او آمرید بخود افتاد و بمرتبه اعلی رسید و در اندک
 مدتی رحلت نمود و شیخ فرمودند که هر کسی را تاب برداشت این کاریست و فات شیخ در روز
 بیست و پنجم ذی الحجه سال نصد و هشتاد و نه هجری بوده و مدت عمر شریف نود و شش
 سال و قبر ایشان در تمانیسر است تمام شد ذکر مشایخ سلسله شریفیه حشیه قدس سرار هم
 بیان سلسله متبرکه که بر وی که منسوب است بحضرت شیخ نجم الدین کبری قدس الله تعالی
 حضرت شیخ ابوبکر بن عبد الله شجاع رحمه الله

اصل ایشان از طوس است و مرید عبد القاسم کرکائی اند و ذکر نسبت ارادت شیخ ابوالقاسم
 کرکائی در ذکر خواجهای بزرگوار نوشته شده و سلسله کبرویه با سلسله خواجهای بزرگوار
 بشیخ ابوالقاسم یکی میشود و شیخ ابوبکر ناج با ابوبکر دینوری صحبت داشته اند و از شیخ ابوبکر
 پرسیدند که دیدار مطلوب را یکم توان دید گفتند بیدیه صدق در آینه طلب + + +

حضرت شیخ احمد غزالی رحمه الله

اصل ایشان از طوس است و مرید شیخ ابوبکر ناج اند و برادر حجه الاسلام امام محمد غزالی رحمه الله

عالم بوده اند در علم ظاهری و باطنی و فوات ایشان در سال پانصد و هفتاد و هجری
واقع شده و قبر ایشان در قبرستان است

حضرت شیخ ابوالنجیب رحمة الله

نام ایشان عبدالقاهر است و لقب ضیاء الدین و نسب ایشان بدو ازده واسطه بحفرت
امیر المومنین ابوبکر صدیق رضی الله عنه میرسد و نسبت ارادت ایشان بدو جانب است
یکی شیخ احمد غزالی چنانچه درین سلسله مذکور شد و دیگر شیخ و حمیه الدین عم ایشان که در سلسله
سهروردیه مذکور خواهد شد ایشان در جمیع علوم کامل بوده اند و تصنیفات بسیار دارند
و بصحبت حضرت قطب ربانی محبوب سبحانی شیخ عبدالقادر گیلانی رضی الله عنه مشرف
گشته بودند نقل است که روزی به بغداد میگذشتند بدو کان قصابی رسیدند که گوشت
آویخته بود ایستادند و گفتند این گوشت میگوید من مرده ام نه گشته قصاب بخود میگفتند
چون بخود باز آمد بصحبت قول شیخ اقرار کرد و تائب شد چنانچه بخاطر فقر میرسد این است
که اظهار کرامت شیخ را درین محل ضرور بود و در آن دو حکمت است یکی آنکه گوشت نیم حلال
جمعی از مسلمانان بخورند و دیگر اینکه ساعت توفیق توبه قصاب نیز رسیده بود و فوات ایشان
در شب شنبه دوازدهم ماه جمادی الثانی سال پانصد و شصت و سه هجری بوده و قبر در بغداد است

حضرت شیخ عمار یا سر قدس سره

مرید شیخ ابوالنجیب سهروردی اند و در ترتیب مریدان و کشف و قایع ایشان کمال تمام
داشتند در وقت خود بزرگ صاحب کرامات بوده اند

حضرت شیخ نجم الدین کبری قدس سره

کنیت ایشان ابوالجناح است و این کنیت را پیر صلح در واقع با ایشان عنایت فرمود
و نام احمد بن عمر الجبوقی و لقب نجم الدین و لقب دیگر کبری است و کبری از انجمن است
گویند که و ما دایل جوانی که تحصیل علوم مشغول بودند با هر که مناظره و مباحثه میکردند بروی
غالب آمدند بدین سبب طایفه الکبری می گفتند و لفظ طایفه بحسب کثرت استعمال حذو شد
و البیان را شیخ ولی تراش نیز گفتند سبب آنکه نظر مبارک ایشان در وجوب پیران افتاد و

بمرتبه ولایت میرسدی چنانچه روزی سوداگری بخانقاه ایشان درآمد و حضرت شیخ حالت قوی
 داشتند نظر مبارک تمام اثر بر او افتاد در حال بمرتبه ولایت رسید پس بدند از کلام مملکتی گفت
 از فلان مملکت او را اجازت ارشاد نوشتند تا در ولایت خود خلق را بحق ارشاد کند و روزی
 بازی در هوا دنبال کنجشکه کرده بود ناگاه نظر کیمیا اثر حضرت شیخ بران افتاد و کنجشک برگشت
 و باز اگر فته پیش ایشان از فرو د آورد و روزی بدر خانقاه ایستاده بودند ناگاه سکه آنجا رسید
 و نظر انور حضرت شیخ بر وی افتاد و در حال بخشش یافت متحیر و بیخود شد و از شهر بگورستان رفت
 و سر بر زمین میمالید و هر جا که می آمد و میرفت همه مکان شهر گرد او حلقه کرده میگشتند و دست بر
 نهادند پیش او می ایستادند چون در آن نزدیکی میرد و بفرموده حضرت شیخ او را دفن کردند
 و بر سر قبر او عمارتی ساختند و حضرت مولوی فرموده اند بیت کتیبه فرما که ستغنی شوم انجایی که
 سنگ که شد منظور نجم الدین سکانرا سرور است و حضرت شیخ در فصاحت
 و طریقت و تصوف یگانه و بی نظیر بوده اند و خوارق و کرامات ایشان در عالم مشهور است
 و نسبت اراوت ایشان بدو طریقت یکی از شیخ عمار با سربه تریبی که درین کتاب مذکور شد شیخ
 ابوالقاسم کرکاسی میرسد و طریق دیگر از شیخ اسمعیل فصری مجدد تکمیل و از ایشان مجید و او
 و از ایشان بابو العباس اوریس و از ایشان بابو القاسم بن رمضان و از ایشان بحفرت
 ابولعیقوب طبری و از ایشان بابو عبید الله بن عثمان و از ایشان بابو یعقوب نرجوری
 و از ایشان بابو یعقوب سوسی و از ایشان لعبد الواحد زید و از ایشان تکمیل بن زیاد
 و از ایشان بحفرت ابوالموئین علی کرم الله وجهه باین ترتیب پیغمبر صلعم میرسد و از شیخ روزبهان
 بهره یافته بودند و وفات ایشان و هم جمادی الاولی در سال ششم هجری واقع شده
 چون ملاکونخوازم رسید و در آنوقت عمر ایشان زیاده بر شصت بود شیخ اصحاب خود را
 مثل شیخ سعد الدین حموی و شیخ رضی الدین علی لالا و غیر ایشانرا طلبیداشته فرمودند و در نزد
 ویلا و خود روید که آتشی از مشرق بر افروخت تا مغرب خواهد سوخت و مرا اینجا شنید باید شد
 این بلا نیست میرم که علاج ندارد و نیزه بر دست مبارک خود گرفته و سنگ و پیل بر کرده با کفار
 مقاتله و مجاهده نموده بدرجه شهادت رسیدند گویند که در وقت شهادت کامل کافری نگزیده بودند

و هر کس متوجه است که آنرا از شیخ حلاصین سازند آخر آنرا بریدند و پیر کت را نظر مبارک حضرت شیخ جمیع
 مریدان ایشان کامل و عالم گشته بودند و اکثر معروفات و مشهورانند مثل شیخ محمدالدین
 بغدادی و شیخ سعدالدین حموی و بابا کمال چندی و شیخ رضی الدین علی لالا و شیخ
 سیف الدین ماخری و شیخ نجم الدین رازی و شیخ جمال الدین کیلی و بعضی گفته اند
 مولانا بهاء الدین ولد مولانا جلال الدین رومی نیز از ایشان است رحمهم الله

حضرت شیخ محمدالدین بغدادی رح

کنیت ایشان ابو سعید است و نام شریف بن المودین ابو الفتح و اصل ایشان
 از بغداد است و از اجل اصحاب و از اکمل مریدان حضرت شیخ نجم الدین کبری اند
 و حضرت شیخ را کمال عنایت و محبت با ایشان بوده بهر کت تو به حضرت شیخ بمقامات
 عالیہ رسیدہ بود و اندر اواخر مال بحسب تقدیر ازلی از شیخ محمدالدین قدوسی بنی آذربایجان
 نسبت به پیر ایشان واقع شد انهمی بحضرت شیخ رسید بر زبان گذشت که سرت
 و در دریا غرق شوی و میری بهانج خوارزم شاه بحر هم و گناه شیخ محمدالدین را غرق
 بحر قبا ساخته لشهادت رسانند و فات ایشان در سال شصت و هفت و برواتی
 شصت و شانزده هجری واقع شده و قبر در اسفراین است

حضرت شیخ سعدین حموی رح

نام ایشان محمد بن مودین ابی بکر بن ابی حسن است و از اکمل مریدان حضرت شیخ نجم الدین کبری اند
 و فاضل و کامل بوده اند و ایشان را تصانیف بسیار است و فات ایشان در عید الضحی سال
 شصت و نجاه هجری و دیده و مدت عمر ایشان شصت و سه سال و قبر ایشان در کربا خراسان است

حضرت شیخ سیف الدین ماخری رحمه الله

اکبار مریدان شیخ نجم الدین است چون حضرت شیخ در اوایل ایشان را در ربیعین
 در ربیعین دوم یا نجاه رسیده دست مبارک بر در خلوت ایشان زدند فرمودند بخیر و بیرون آمیست
 منم عاشق در انم سازد و راست تو عشوقی ترا با من بکار است و فات ایشان در سال شصت و نجاه هجری
 و دیده و مدت عمر هفتاد و سه سال و قبر در کربا است

حضرت شیخ نجم الدین رازی رح

المشهور بدایمه از کبار مریدان شیخ نجم الدین کبری اند و شیخ صدر الدین قونیوی و مولانا جلال الدین محمد رومی ملاقات نموده اند تفسیر کجرا الحالیق که مملو است از در و فایق در بیان اشارات در موز قرآنی ثانی ندارد از تصانیف ایشان است و بر کمال حضرت شیخ هیچ شاهد به ازان نیست وفات ایشان در سال ششصد و پنجاه و چهار و قبر ایشان در بغداد شریف است

حضرت شیخ رضی الدین علی لالا رح

لقب ایشان رضی الدین است و نام علی بن سعید بن عبد الجلیل لالا و اصل ایشان از غزنی است و پدر ایشان پسر حکیم سنائی نخلوی است و مرید حضرت شیخ نجم الدین کبری اند و صحبت شیخ احمد لوی و خواجه ابو یوسف همدانی رسیده اند و بسیاری از مشایخ را دریافته اند از صد و بیست و چهار شیخ کامل مکمل خرقة داشته اند و در علوم ظاهر و باطن جامع و از بزرگان وقت بوده اند و سفر هندوستان کرده صحبت ابو الرضا تنهیدی رضی الله عنه که قبر ایشان در قندهار است از توانج حصار فیروزه مشرف گشته امانت رسول صلعم را شانه محاسن مبارک ایشان گرفته اند وفات ایشان در سوم ربیع الاول سال ششصد و چهل و دو هجری بوده و قبر ایشان در غزنی است مابین روضه سلطان محمود و این فقیر با نجا رسیده و نماز عصر در آن روضه متبرکه که گذارده و در همان روز اکثر مزارات مشایخ غزنی را طواف نموده مثل ملک باریزنده و خواجه شمس العارفین و شیخ اجل سرزرس و حکیم سنائی و امام محمد جداد و ابی محمد اعرابی و خواجه محمد باغبان که در ربیع الاول سال چهارصد و چهل و هفت فوت کرده اند و خواجه علی فی ناز و خواجه احمد کی و شیخ بهلول و خواجه ابی بکر بلقاری که میگوبند از فرزندان صدیق اکبر اند و پرتیض ترین مزارات غزنین مزار ایشان است و شیخ عثمان ولد پیر علی هجویری و شیخ حاجی یبیدی ختم الاولیا و خواجه لقال و تاج الاولیا شاه میر فالنربان و غیر هم قدس اللہ ارحمهم

حضرت شیخ جمال الدین احمد جورقانی رح

مرید شیخ رضی الدین علی لالا اند بسیار بزرگ و مرتبه عالی داشتند شیخ رضی الدین علی لالا و مریدان او با خاوشی احمد ساز و آنچه از جنبه و شبلی یافته اند از وی نیز یاد وفات ایشان در پنج آذر سال ششصد و هشت و بیست و هجری

حضرت شیخ نورالدین عبدالرحمن اسفرانی کسرقی رح

اصل ایشان از کسرقی است و آن موضعیت از توابع اسفراین مرید شیخ احمد جوقانی اندازند که
و عارفان وقت بوده اند ولادت ایشان در ماه شوال ششصد و سی و هفت یا نه و فات شب
یکشنبه چهارم جمادی الاول سال مئصد و سی و هفت در بغداد است

حضرت شیخ رکن الدین علاءالدوله سمنانی

کنیت ایشان ابوالککارم است و نام احمد بن محمد بیابانکی و اصل ایشان از ملوک سمنان بوده
در سن پانزده سالگی با سلطان وقت می بوده اند و در سال ششصد و هفتاد و هفت در بغداد
مرید شیخ نورالدین عبدالرحمن کسرقی شدند صاحب ریاضت و مجاهدت و مقامات عالییه بوده اند
گویند که در مدت عمر با صد و سی و اربعین ششصد و هشتاد و دو سال ششصد و پنجاه
و نه و فات شرب جموعیت و دوم حبیب سال مئصد و سی و شش و سی و هفت و هشت و هشتاد و هشت
عمر ایشان مئصد و هفتاد و هفت سال است و قبر ایشان در مقبره عماد الدین عبدالوهاب است
درین ایام رساله بنظر در آمد که می گفتند تصنیف و خط شیخ علاءالدوله سمنانی است که در عقاید
خود نوشته و بعضی سخنان در آن رساله خلاف اهل سنت و جماعت بوده و با جهتها و خود نوشته
اگرچه الواقع آن رساله تصنیف و خط شیخ است پس بنیاه میبرم بخدا می غرض عمل از کسی
که مخالف باشد و اصول و فروع از ایمه اربعه رضی الله عنهم

شیخ نجم الدین محمد الاوکانی رحمه الله

مرید شیخ علاءالدوله سمنانی اند و صاحب کشف و کرامات اند و فات ایشان در سال مئصد
و مئصد و هشتاد و هشت واقع شده و مدت عمر مئصد و سال و قبر ایشان در حصاری از اعمال اسفراین است

حضرت شیخ محمود مزوره کانی رحمه الله

لقب ایشان شرف الدین است و نام پدر ایشان عبداللہ و از اکمل مریدان شیخ علاءالدوله سمنانی

حضرت امیر سید علی سیدانی قدس سره

امیر سید علی سیدانی رحمه الله تعالی نام پدر ایشان شهاب الدین بن محمد است و سید علی مرید
شیخ شرف الدین محمود مزرقانی اند و کسب طریقت از شیخ تقی الدین علی دوستی ایشان

مرید شیخ علاء الدوله بمنافى بوده نموده اند و بقبر نموده پیر خود حضرت شرف الدین محمود و سلم
نوبت رجب سکون را سیر کرده اند و صحبت هزار و چهار صد ولی را در یافته و چهار صد ولی را
در یک مجلس دیده اند و ابتدای اسلام در شمیم بیکت مقدم شریف ایشانست و امر و خانقا
ایشان در شمیم موجود است و فاته ایشان در ششم ذی حجه سال الفقه و فقاه و بحری و نموده و قبر و خزان

حضرت شیخ بهاء الدین ولد

بعضی گفته اند مرید شیخ نجم الدین کبری اند نام ایشان محمد بن حسین بن احمد الخطمی الکبری
است از فرزندان حضرت امیر المومنین ابوبکر صدیق رضی الله عنه اند و مادر ایشان دختر خطیب
محمد بن خوارزم شاه است که با اشاره حضرت رسالت پناه صلعم دختر خود را بحسین بن احمد
کرده بود و شیخ بهاء الدین ولد از ان متولد شد بسیار بزرگ و صاحب کشف و کرامات
بوده اند و شیخ شهاب الدین سهروردی ملاقات نموده بودند و فاته ایشان در سال
ششصد و بیست و ششت هجری بوده و قبر در قونییه است

حضرت مولانا جلال الدین رومی رح

مشهور بمولوی رومی اند نام ایشان محمد بن بهاء الدین محمد و مولود اصل ایشان بلخست
در روم بوده مرید پدر خود اند بسیار بزرگ و عالم و صاحب حال و دهر بوده اند گویند
که چهار صد طالب علم هر روز بدرس ایشان حاضر میشدند و اشعار ایشان سراسر معرفت و تصدیق
گویند که در سن شش سالگی بعد از سه چهار روز یکبار افطار میکردند و در همین سن روزی
با کودکان چند بر با همای خانها سپید میکردند یکی از کودکان گفت بیایا ازین بران با هم جیم مولانا
فرمودند این نوع حرکت از سگ و گریه می آید حیث باشد که آدمی با آنها مشغول شود اگر در جهان
قوتی هست بیایند تا سوی آسمان بریم درین اثنا از نظر کودکان غایب شدند کودکان فریاد
برآوردند بعد از لحظه رنگ دگرگون گشته و چشم متغیر شده باز آمدند گفتند زمانیکه با شما سخن
میکردم دیدم که جماعتی سبز قبا یان مرا از میان شما گرفتند و کرد آسمان با کرد اینند و عجایب
ملکوت را بمن نمودند چون فریاد دفعان شما شنیدند باز آوردند و مولوی فرمودند مرغی
که از زمین بر دگر چه آسمان نرسد اما اینقدر باشد که از دام دور تر باشد و برین همچنین

اگر کسی درویش شود بکمال آن نرسد اما اینقدر باشد که از زمره خاق و اهل بازار متاثر نگردد و در
از جمتهای دنیا برسد و بس که اگر در ولادت ایشان ششم ربیع الاول سال شصت و چهار وفات
وقت غروب آفتاب پنجم جمادی الاخر سال شصت و هفتاد و دو و هجری واقع شده و قبل ایشان در وقت غروب

حضرت شیخ حسام الدین حلبی رحمه الله

نام ایشان حسن بن محمد بن حسن بن اخی ترکست حضرت مولوی رومی را کمال عنایت و التفات
و تعلق با ایشان بوده از کبار خلفای مولوی بودند چون مولوی بکوار رحمت حق پوستاند و در مقام
حلبی حسام الدین با جمیع اصحاب پیش سلطان ولد رفتند و گفتند میخواهیم که بعد ازین بر جای پدر نشینیم
و محاصرا و مریدانرا ارشاد کنی و شیخ راستین ماباشی و من در رکاب تو قاشق شیم و در و ش نهاد
بندگی تو کنیم و این بیت بخوانند و بیت برخانه دل ای جان آن کیست ایستاده به بر تخت نشسته باشد
خیز شاه شاهزاده به سلطان ولد بسیار بگریستند و فرمودند که الصوفی اولی بحر قته و اینهم احری
بحر قته همچنانکه در زمان والد خلیفه و بزرگوار بودی همچنین خلیفه و بزرگوار مائی وفات ایشان در سال
ششصد و هشتاد و سه هجری بوده است

حضرت سلطان ولد رحمه الله

فرزند خلیف مولانا سی جلال الدین رومی اند و مرید و صاحب سجاده ایشان و علوم ظاهری و باطنی
از والد بزرگوار خود و از مولانا حسام الدین حلبی و شیخ شمس الدین تیریزی قدس الله ارحمهم
کسب نموده اند و حضرت مولوی در شان ایشان گفته اند که غرض از ظهور ما وجود است و این
سختان قول من است و تو فعل منی و گفته اند روزی والد من گفتند که ای بقاء الدین اگر خواهی
که دائم در بهشت برین باشی با همه کس دوست شو و کین کسی را در دل مدار و این رباعی را بخوان
رباعی پیشی طلبی نه یکپس میشی مباحث چون مرهم و موم باش و چون میشی مباحث به خواهی
که یکپس تو بدی نرسد یکپس و بد آموز و بد اندیش میشی به ولادت ایشان در سال
ششصد و بیست و نه وفات شب شنبه دهم رجب سال هفتصد و دو و از ده هجری
واقع شده گویند که در شب رحلت خود این بیت بخوانند و بیت اشب شیب از آنست که نیمه شاد
به دریا کم از خدای خود ازادی تمام شد و گریه شایع شد که بگوید قدس الله تعالی از سبب مرهم

ذکر مشایخ سلسله شریفه شهر و دیه که بنسب است بحضرت
شیخ شهاب الدین شهر و دیه رحمه الله قدس الله ابرو و احمر

حضرت ممشاد و دیووری رح

دیو و شهر است از شهر فاس حنبلی نزدیکی فرسین از بزرگان مشایخ عراق اند و در علم
ظاهر و باطنی و کرامات یگانه آفاق و از اکل مریدان سید الطایفه حضرت شیخ جنید بغداد
اند و از قرآن رویم و توری اند و رحمه الله ایشان فرمودند چهل سال است که بهشت را با هر چه
در دست بر من عرض میکنند و ششم عبارت بآن نداده ام وفات ایشان در سال ۷۰۰ و صد و نود و دو

حضرت شیخ احمد اسود و دیووری رحمه الله

نام پدر ایشان عطار است از کبار مشایخ و مرید ممشاد و دیووری بودند وفات ایشان در ماه
ذی حجه سال ۷۰۰ و صد و شصت و هفت هجری بوده

حضرت شیخ محمد عموی رحمه الله

نام پدر ایشان عبداللہ است از اجداد مشایخ زمان خویش بوده اند و مرید شیخ احمد اسود و دیووری اند

حضرت شیخ الشیوخ رویم

کنیت ایشان ابو محمد است و ابو بکر و ابو الحسن و ابو سیب و غیر گفته اند و نام پدر ایشان
احمد بن نیریدین رویم است و اصل ایشان از بغداد بوده عالم و فقیه و بسیار بزرگ و علوم ظاهر و باطن را
کسب نموده بودند و آثار او شنیده میشدند مرید کامل و شاکر رشید سید الطایفه حضرت شیخ جنید اند
خواجہ عبداللہ انصاری گفته اند اگر چه رویم خود را شاگرد جنید مینمود اما دیهتر است از حضرت
جنید و من موئی از وی دوست تر دارم از صد جنید حضرت شیخ ابو عبداللہ تحقیق
فرموده اند که هرگز دیده ام کسی ندیده است همچو رویم که در توحید سخن گفتی که گویند مدد آخر
عمر و میان دنیا داران خود را پنهان کردند اما بآن مشغول محو بیگشتند سید الطایفه
فرموده اند که ما فارغ نشویم رویم مشغول فارغ وفات ایشان در سال ۷۰۰ و صد و شصت و هفت هجری و در شهر بغداد

حضرت شیخ ابو عبداللہ بن حقیق رحمه الله

نام ایشان محمد است و اصل از شیراز و از انبای ملوک بوده اند و طبقت و قد است

اهل طریقت و در ریاضت و مجاہدت بمثل بوده اند و مرید و مومند و مصوح و علاج را در یافتن بودند و باطنی
 و ابوالحسنین غرین و ابوالحسنین دراج صحبت داشته اند و علوم ظاہر و باطن کامل و شافعی تدریس
 بوده اند در تصوف ایشان را القانین بسیار است و طریقه خفیه منسوب است بایشان و طراز
 شیخ حضور و غایت است لقل است که شیخ ابوعبدالله خفیت فرموده اند و را بتدا خواستم
 کنج روم بیا دید رسیدم بسنی و دولوی داشتم تشنگی بر من غلبه کرد چاهی دیدم آهوی از آن
 آب میخورد چون بسر چاه شدم آب بقدر چاه فرو شد گفتم خداوند اعبدا الله قدر کم ازین آهوی است
 آواز می شنیدم که این آهوی رس نداشت اعتماد بر ما داشت و در وقتی که درین آهوی وقت
 خوش گشت دل و در رس را بیدار ختم باز آوازی شنیدم که ما ترا تیر به کردیم اکنون باز کرد
 باز گشتم آب سر چاه آمده بود و خوردم و طهارت کردم و نیز فرموده اند که وقتی مرال نشان داد
 که در مصر جوانی و پیری همیشه مراقب میباشند آنجا رفتم دیدم هر دو لقبیده نشسته اند
 بر ایشان سلام گفتم جواب دادند گفتند خدا سو کند که سلام مرا جواب دهد آن جوان سر برد
 و گفت یا ابن خفیت دنیا اندک است و ازین اندک اندکی مانده ازین اندک نصیب بسیار است
 یا ابن خفیت مگر فارغی که سلام نامی بر و از من این گفت و سر فرو برد و من گریسم
 و نشسته بودم گریسم و تشنگی را فراموش کردم و دل مرا اثری عظیم شد توقف کرده
 بایشان نماز پیشین و نماز عصر گذاردم و گفتم مرا پیوسته و پیوسته گفتند یا ابن خفیت ما را
 از زبان پند بگو کسی باید که اصحاب مصیبت را پند دهد و از آنجا بودم در محبت
 خور و دل و خفتن در میان نبود با خود گفتم چه سود کند و هم تا مرا پند می دهند جوان سر برد
 و گفت صحبت کسی طلب کن که دیدن او ترا از خدای یار و پند و نصیحت بر دل آید
 و ترا زبان فعل بندد نه زبان گفتار و ناست ایشان و رسال سه صد و هفتاد و یک
 سحر بود و قیام ایشان در شب از مدتی عمر بقول نمود و پنج سال و یقین یکصد و چهار است

حضرت شیخ ابوالعباس تهاوندی رح

نام ایشان احمد بن محمد بن الفضل است و اصل ایشان تهاوندی است و در محبت
 و مرید شیخ ابوعبدالله خفیت اند شیخ ابوالعباس فرموده اند آنجا که در محبت

اگر دست چپ ایشانرا از دستنول دارد بدست راست دست چپ خود را بر بند و هم فرموده اند که در ابتدا که مراد در این کار گرفت و دوازده سال سر بگردان خود فرو بردم تا یک گیشه دل مرا بمن نمود و نیز گفته اند که هم عالم در آرزوی آنند که مقتضای یک ساعت ایشانرا بود و من در آرزوی آنم که حق تعالی بکشتن مرا بمن دهد تا بنده بشوم که خود چه چیزم و کجا می وفات ایشان که صد و هفتاد و هجری بوده است *

حضرت شیخ انخی فرخ زنجانی رحمه الله

مرید شیخ ابوالعباس نهاوندی اند و از کبار مشایخ وقت ایشان را کرامات و خوارق بسیار است وفات ایشان روز چهارشنبه غره حجب سال چهارصد و پنجاه و هفت هجری

حضرت شیخ وحید الدین رحمه الله

از اجله مشایخ اند و صاحب کشف و کرامات نسبت ارادت ایشان بدو طرف است و هر دو طریق را سید الطائفة میر سیدی از شیخ عموی میباش و دینورس و دیگر از انخی فرخ زنجانی برویم و ایشان پیر شیخ ابوالنجیب سهروردی اند و قبر ایشان در بغداد است *

حضرت شیخ شهاب الدین سهروردی قدس سره

کینست ایشان ابو حفص است و لقب شیخ الشیوخ و نام عمر بن محمد البکری سهروردی اند از اولاد ابوبکر صدیق اند رضی الله عنه شیخ الشیوخ و قطب غوث زمان عالم و عامل و فاضل و کامل و پیشوای وقت بوده اند و مذاهب امام شافعی داشتند طریقه ایشان تمام منابع شرع و سنت پیغمبر صلی الله علیه و آله و در بغداد مشهورترین متاخران بوده اند مرید عم خود اند شیخ ابوالنجیب سهروردی و ذکر شیخ ابوالنجیب در سلسله کبرویه مذکور شده و حضرت قطب ربانی غوث صمدانیه شیخ محی الدین عبدالقادر گیلانی رضی الله عنه را دریافته اند و میرکت ملازمت آنحضرت فرمودند و نیز تمام حاصل نموده اند و خواص و عوام بغداد را روی ارادت پیغمبر و ایشان

نقل است که شیخ شهاب الدین فرموده اند در جوانی بعلم کلام مشغول بودم و کتاب چند در آن یافتیم
 هم من مرا از آن منع میکرد و روزی عم من بزیارت حضرت شیخ عبدالقادر رضی الله عنه آمد و من با وی
 بودم مرا گفت حاضر باش که بر مردی میرودیم که دل وی از خدا بپاید و خیر میسر دهد و منتظر باش برکات
 دیدار و بر او چون نهمین شیخ ابوالنجیب گفت یا سید این برادر زاده من بعلم کلام مشغول است
 هر چند منع میکنم از آن باز نمی ایستد غوث الثقلین فرمودند ای عمر کدام کتاب حفظ کرده گفتیم فلان
 و فلان کتاب دست مبارک خود را بسینه من فرود آورد و الله که یک لفظ از آن کتب بر حفظ من
 نمانده بود و خداوندی همه سائل آنها بر خاطر من فراموش گردانید و از علم لدنی محروم ساخت و مرا فرمود
 که آنچه یافته ایم از برکت حضرت شیخ عبدالقادر کیلانی است نقل است از شیخ نجم الدین مرید
 شیخ شهاب الدین که وقتی نزد یک شیخ خود در خلوت نشستیم روز چهارم در واقع دیدیم که حضرت
 شیخ شهاب الدین بر کوهی بلند نشسته اند و جواب هر یک از پیش ایشان و خلق بسیار و روان من آن
 جمع آمده اند شیخ آن جواب را بر خاق می اندازند و آنها می چنند و همین که رو بکمی کرد باز زیاده میشود
 گو یا پیش شیخ چشمه البیت از جواب هر چون از خلوت بر آمده پیش شیخ رفته پیش از آنکه از بنوا قبه
 خبر کنم فرمودند آنچه تو در واقع دیدی حق است این و امثال این از برکت القاسم شیخ عبدالقادر
 رضی الله عنه ولادت شیخ الشیوخ در حبس سال با صدوسی و ته هجری بوده و قات در غره
 محرم سال ششصدوسی و دو رویداده و قبر ایشان درون شهر بغداد است و حضرت شیخ ابو
 رامیدان بسیار بوده اند همه فاضل و کامل و مشهور چون شیخ بهاء الدین نوکریای ملتانی و شیخ
 نجیب الدین علی برعش و شیخ حمید الدین ناگوری و حضرت شیخ الشیوخ را نیز تصانیف بسیار است

حضرت شیخ حمید الدین ناگوری رحمته الله

نام شیخ محمد بن غلام است و اصل و مولد ایشان بجا است و از اکل مریدان شیخ الشیوخ است
 در فضیلت و طریقت یکانه عرصه سبب ترک ایشان این است که در واقع دیدند که حضرت
 رسالت پناه صلوات الله علیه ایشان را بسوی خود طلب فرمودند و فرمای آن ترک تعلقات نموده سفر بغداد
 اختیار کرده بعد از رسیدن آنجا مرید شیخ شهاب الدین سهروردی گشتند و با شیخ ابوالنجیب الدین
 نجفیاراوشینی و کنج شکر صحبت داشته اند ناگوری از آن جهت که بپند که پیش از ترک و تحریر فاضلی شکر

بودند وفات ایشان در سال ششصد و چهل و سه هجری بوده و قبر ایشان بموجب وصیت پیا
خواجہ قطب الدین بختیار کا کے در وادی است و این فقیر زیارت ایشان رسیده و

حضرت شیخ نجیب الدین علی بخش رحمہ اللہ

مولد ایشان شیراز و اصل از شام گویند از ابتدای حال محبت فقر امی و زیدند و با ایشان
می بودند و پدر هر چند لباسهای قاتر می ساخت و طعامهای لذیذ میداد بان التفات نمیکردند
و می گفتند من جائز دنیا داران نمی پوشم و طعام نازکان نمی روم و پشمینه می پوشند
و مرید شیخ الشیوخ شیخ شهاب الدین سهروردی اند و عارف و کامل و عالم بوده اند ایشان
سختان لطیف و رسالهای شریف بسیار است وفات ایشان در سال ششصد و هفتاد
و هشت هجری بوده و قبر در شیراز است

حضرت شیخ عید الرحمن بن علی بخش رح

لقب ایشان ظہر الدین است مرید و خلیفہ رشید پدر خود بودند و صاحب تقوا و وفات بلند
و کرامات از حمید چون ایشان متولد شدند شیخ الشیوخ پاره از خرقة مبارک خود فرستادند
که آنرا بپوشانند اول خرقة که در دنیا پوشیده اند آن بود وفات ایشان در سال ششصد
و شانزده هجری بوده است

حضرت شیخ بہاء الدین زکریا می طنائی رح

کنیت ایشان ابو محمد است و ابو البرکات و نام پدر ایشان وحید الدین بن کمال الدین علی
و با اصل از ملتان در علوم ظاہر و باطن وفق و حدیث و اصول و فرع عالم و کامل و قطب
و غوث وقت و در عهد شیخ الاسلام و ادب نظیر آن روزگار و حنفی مذہب بوده اند از اکی
مریدان و اجل خلفا و مجالسین شیخ الشیوخ شیخ شهاب الدین سهروردی اند و صاحب کرامات
عالیہ و مقامات و خوارق ظاہرہ بودند گویند کہ چون از سفر حج مراجعت نموده میخدا رسیدند
شیخ الشیوخ را دریافته مرید شدند و طریق خرقة پوشیدن ایشان چنین است کہ بعد از آنکہ
بخدمت شیخ الشیوخ رسیدند منتظر می بودند کہ کی خرقة بپوشانند روزی در او می بینند
کہ سرور کائنات متخلصه موجودات پیغمبر صلوات خداوند بر او باد و شیخ الشیوخ در پیش ایشان

برپای ایستاده و در آنخانه طنابی بسته و خرقة چند بر آن طناب آویخته است و آن سرور مرا طلبیدند
 و شیخ الشیوخ دست مرا گرفته بقد بوس آنحضرت صلعم شرف کردند اینند آن سرور اشارت بخرقه
 از خرقة های که آویخته بود فرموده گفتند عمر این خرقة را به بهاء الدین بوستان و شیخ الشیوخ بپوشان
 کردند علی الصباح شیخ الشیوخ مرا اندرون طلبیدند چون بجزئیات ایشان رسیدم بهمانخانه
 همان خرقة طناب آویخته دیدم شیخ الشیوخ برخواست خرقة که حضرت رسالت پناه صلعم
 اشارت فرموده بود و دند مرا پوشانیده گفتند ای بهاء الدین این خرقة رسول است صلعم و مرجع دنیا
 و اسطه بیش نیم کسی را بی اجارت نتوانم داد و بر حضرت شیخ الشیوخ بلبان آن سرور موعظ
 شده بارشاد طالبان مشغول شدند و خلق بسیاری از برکت قدوم ایشان بهدایت رسیدند
 و اهل آن دیار تمام مرید و معتقد ایشان شدند و الحال نیز در اندیا ر همه مرید ایشانند و کرامات
 و خوارق ایشان ظاهر است و لاوت ایشان در سال پانصد و شصت و شش هجری
 در قلعه کوت گره روستا منوذه و فات روز پنجشنبه بعد از اذان عصر ماه شعبان
 و شصت و شش هجری بوده مدت عمر یکصد سال و قبر ایشان در شهر ملتان است در چهار قدم

حضرت شیخ فخر الدین عراقی رح

از اکل مریدان شیخ بهاء الدین ذکر یار اند و صبیحه حضرت شیخ بهاء الدین نیز در خانه ایشان بوده
 و اصل ایشان از سجدان است در صغر سن حفظ قرآن کردند و دیهفده سالگی تحصیل علوم
 منوذه در سن گفتند و دیوان ایشان شهید است لغات نیز از بقایای ایشان است
 صاحب کرامات و خوارق عادات بوده اند و فات ایشان دوی قنده سال و شصت و شش
 و شصت هجری بوده و مدت عمر شصت و دو سال و قبر ایشان در قنای قبر شیخ عمی الدین
 ابن العربی است در صالحیه دمشق

حضرت امیر حسینی سادات رح

نام ایشان حسین بن عالم بن ابی الحسین است و اصل ایشان از خور عالم بوده اند و علوم
 ظاهر و باطن و کتاب کثر الریوز و زاد المسافرین و نزهت الارواح و سبک الواسع و کافیه
 اند ایشان است و مرید حضرت شیخ بهاء الدین ذکر یار است ملتان و فات ایشان

در دهم شوال سال هفتصد و هشتاد و هجری بوده و قبر در مفرخ بهرات است

حضرت شیخ صدرالدین محمد رح

کینست ایشان ابوالمفانم است فرزند رشید و مرید کامل و خلیفه جانشین شیخ بهاءالدین
زکریا اندو در ملتان بمقام والد بزرگوار خود و هشتاد و سه سال بعد از ایشان بارشاد و تکمیل طایفه
و مریدان اشتغال داشتند ایشان را کرامات و خوارق بی نهایت است و وفات شیخ زکریا در
بست و سوم ذی حجه سال ششصد و هشتاد و چهار هجری بوده و قبر ایشان در ملتان است
نزد یک قبر دیگر بزرگوار ایشان رحمه الله

حضرت شیخ رکن الدین رحمه الله

کینست ایشان ابو الفتح است و لقب ایشان فضل الله فرزند خلف و مرید رشید و خلیفه پدر بزرگوار
خود شیخ صدرالدین محمد بن شیخ بهاءالدین زکریا اندنجه و دو سال بر سجاده پدر و جد بزرگوار
نشسته بارشاد و طالبان قیام داشتند و صاحب علوم ظاهر و باطن و کشف و کرامات و حسن
عظیم القدر و جلیل الشان بوده اند نقل است که وقتی والده ایشان بسطام حضرت شیخ بهاء
آمده بودند در آن ایام که شیخ رکن الدین بیفت مایه در شکم ایشان بودند حضرت شیخ بزرگوار
تعظیم نمودند والده شیخ رکن الدین را تعجب آمد که سبب تعظیم بر امی شخصی است که در شکم شماست
او چراغ خاندان و شفیع و درمان ماست وفات ایشان در نهم جمادی الاول سال هفتصد و سی
و پنج هجری رویداده و مدت عمر هشتاد و هشت سال و قبر ایشان نیز متصل قبر پدر و جد بزرگوار است

حضرت مخدوم چهارم ایشان رحمه الله

نام ایشان سید جلال بخاری است موافق نام جد ایشان است اول بار کسی که از بخارا ازین
قبیل بهندوستان آمد جد ایشان است که سید جلال بخاری شرح می گفتند چون از بخارا آمدند مرید
حضرت شیخ بهاءالدین زکریا می ملتان می شدند از بزرگان صحیح است جلیل القدر و جامع علوم ظاهر و باطن
بوده اند و ایشان را سه فرزند بوده است یکی سید احمد کبیر دوم سید بهاءالدین سوم سید محمد
و سید احمد کبیر را و فرزند رشید قابل و سعادتمند بوده یک قطب و غوث و عتبت شیخ ایشان
و مشرف اهل زمانه و در روزگار لکانه مفرد اندر بیان و اعیان مخدوم چهارم ایشان دوم

سید راجوی قنال ایشان هم از اولیای سیه بوده اند اگر چه مخدوم جهانیان را تربیت ظاهر و باطن
 پدر ایشان نموده اند اما مرید شیخ رکن الدین بن شیخ صدر الدین ابن شیخ زکریای ملتانی اند
 و بر وادی از برکت تربیت ایشان کمال رسیده اند گمانه روزگار گشتند و مخدوم جهانیان
 ازان تبت گویند که روز عیدی بروی حضرت شیخ بهاء الدین و شیخ صدر الدین رفته التماس
 کردند و از آنکه حق تعالی ترا مخدوم جهانیان گردانید و عیدی تو این است و چون بروی شیخ رکن الدین
 رفتند از آنجا نیز همین آواز آمد چون بیرون آمدند همه کس مخدوم جهانیان میگفتند خوارق و کرامات
 زیاده از هزار ایشان بطهور رسیده و در مکه معظمه که رفتند با مام عبداللہ یافعی ملاقات کردند و میان
 این دو عزیز اتحاد و محبت بر تیره رسیده که بالاتر از ان نباشد و از مکه معظمه که باز برگشتند وستان
 آمدند در دہلی بحضرت شیخ نصیر الدین چراغ دہلی ملاقات نموده خرقه منبر که حشمت را در ایشان
 پوشیدند و ولادت ایشان اول شب جمعه برات سال هفتصد و هشتاد و پنج و اربعه و مدت عمر
 غروب آفتاب روز چهارشنبه عید الضحی سال هفتصد و هشتاد و پنج واقع شده و مدت عمر
 شصت و هشت سال و سه ماه و بیست و شش روز و کوثر و راجه ملتان است

برهان الدین قطب عالم رحمه الله

کنیت ایشان ابو محمد است و نام عبداللہ بن ناصر الدین محمد بن مخدوم جهانیان درین قبیلہ
 اکثری بزرگ و صاحب حال و در علم ظاهر و باطن کمال و مرید آبا کے کرام خود بوده اند
 و خوارق و کرامات علیا از ایشان بطهور کیوسته نقل است که شبی بحضرت محمد بن خواستگار
 چون شب تاریک بود پای ایشان بچوئے رسیده آزار یافت و ایشان ندانستند که آن حضرت
 فرمودند سنگ است یا آهن یا چوب یا چه چیز است چون صبح شد مردم آنرا دیدند بر کشتی کران
 ایشان برآمده بود آن چوب پاره بحالت اصلی مانده و ششم هم سنگ و دهم آهن و دهم خنجر
 که شخص آن نمیتوان کرد شده بود و تلاموز که سال هزار و چهل و نه هجری است از فرزند
 ایشان در احمد آباد که بسکن ایشان بود موجود است و ولادت ایشان چهار دهم و بیست سال
 و نود و وفات وقت طلوع آفتاب و ششم و بیست و پنج سال و شش و بیست و پنج سال و شش و بیست
 و شش سال و چهار ماه و بیست و چهار روز و قبر ایشان در موضع متوه از مصافات آباد و در واقع

حضرت سراج الدین محمد شاه عالم

کنیت ایشان ابوالبرکات است و نام محمد بن قطب عالم مرید و خلیفه رشید در بزرگواری خود اند
و صاحب کرامات بلند و مقامات ارجمند بوده اند بطاهر و باطن سید و وقت خود گویند که طایفه
ایشان بکلیه مبارک پیغمبر صلعم مشایبه و موافق بوده و عمر نام و الدین و دایه ایشان نیز مطابق
عمر شریف و نام و الدین و مرضه آنحضرت بوده علیه الصلوة والسلام نقل است که ضعیفه
مرید ایشان بود و یک پسر داشت چهار پنج ساله بیماری بهم رسانده فوت شد آن ضعیفه
و فرع تمام آمده دست بدامن ایشان زد و الحاح نمود که تا قرنه نذر امین باز نهد دست
از دامن شما باز ندارم چون هم و تضرع از حد گذشت تسلی او نموده بدرون رفتند ایشانرا
تیر فرزندی بود ضعیف آن طفل را پرده داشته بدو دست رومی یا سمان کردند و گفتند الهی آن
طفل تشد این طفل را فی الحال بدست ایشان جان سپرد و بیرون آمده آن ضعیفه را فرمودند
برو که فرزند تو زنده است چون آن زن بجان رفت فرزند خود را زنده یافت و لا دلت ایشان مقدم
ذیقعه سال هشتصد و هفتاد یا ثقات شب شب بیستم جمادی الاخر سال هشتصد و هشتاد و هجری
بوده و مدت عمر شصت و سه سال و قبر ایشان در شهر احمد اباد در راه و شهرک الحیدر آباد که با تمام
رسید و با ختم آنجا میدیامین امداد روح مقدس مطهر حضرت پیر و سنگی غوث الثقلین شیخ عبد القادر
جیلانی رضی الله عنه ذکر اکابر اولیای پنج سلسله مشهور و معروف که سلسله معظمه قادریه و سلسله
متبرکه گفتند به و سلسله علییه حشویه و سلسله شریفیه کبرویه و سلسله مکرمه سروریه قدس الله
اسرارهم باشد بدانکه مدار استقامت عالم و انتظام امور اخروی بنی آدم ازین سلسله
عالیه است و اکثر اهل اسلام از خواص و عوام خارج ازین سلسله می نیستند چرا که فی الواقع
و دستگیری این بزرگان دین رسیدن بمطلب اصلی و سلامت بیرون ایوان از نیکیان
بس دشواری است و نجات در عقبی بی آنکه کسی درین سلسله می عالیه منتظم باشد با سلسله
متصور نیست چنانچه در خبر است از حضرت رسالت پناه صلعم که روز قیامت بیده
نموده ماند با شد از مفلسی کردار خود و حق سبحانه و تعالی گوید بیده من فلان دانشمند را

در فلان محله می شناختی فلان عارت را پیشانی می گوید پیشانی ختم گوید بر و که ترا بومی بخشیدم پس
و قتی که شناختی نسبت پیوند و سبب نجات میگردد و بهر دوستان او که فلتن سیرت ایشان
و پی بردن با احسان با ایشان بهتر و اولتر اند از هر کسی خود را در یک سلسله منسلک بدین
و این فقیر خود را در سلسله متر که معطره قاوریه منظم گردانیده و دست در دامن با سعادت قطب
ربانی غوث صمدانی پادشاه مشایخ امام ائمه پیر و شکیک حضرت شاه محی الدین عبدالقادر جیلانی
رضی الله عنه زده امیدوار است که از برکت آن سید السادات نجات کونین حاصل نماید و حتی
این کمینه بنده خود را با ایشان به بخشید بداند که اسامی بزرگان که درین سلسله مذکور شده اند
عدد ایشان منحصر درین نیست بلکه از اکابر و مشایخ این سلسله بسیاری از اکل اولیا و صاحب
مقامات علیا بوده اند اما چون تاریخ ولادت و وفات ایشان بهم نرسید و نیز برای رعایت
ترتیب ارادت و نسبت خرقه دست بدست که از ریط نیست در این فقیر مذکور همین بزرگان
عالیشان و عالیجاه اختصار نمود و ذکر مشایخ متفرقه و اکابر که سواهی سلسله های مذکور اند
چرا از متقدمین و چه از متاخرین چون ترتیب سلسله های ظاهر شد اما تاریخ تولد و وفات بهم رسید
از تهجرت احوال ایشان را در فصل علی حده به ترتیب سال وفات نوشت

حضرت مالک ثمار رحمه الله

از تبع تابعین و مقتدای وقت و پیشوای زمان خود و در تجرید و توکل یگانه بودند و بحضرت
شیخ بصری صحبت داشته اند و مالک از آن جهت که بپند که وقتی بر کشتی سوار شدند چون
بمیان دریا رسیدند اهل کشتی مزد طلب کردند گفتند هیچ ندارم ایشانرا چندان زدند که بهر
افتادند چون بهوش باز آمدند باز دیگر مزد طلبیدند باز در جواب گفتند ندارم و یکبار ایشانرا
بزدند گفتند بای تر گرفته در دریای اندازیم چون این را گفتند ما بیان اندر یا برآمدند و
در همین هر یک دنیای ایشان دست را دراز کرده یکتیار گرفتند و با نهادادند چون
اهل کشتی این واقعه را مشاهده نمودند در پای ایشان افتادند عذر گناه خواستند مالک دنیار
از کشتی فرو داده بالای آب روان گشتند و از نظر اهل کشتی غائب شد بر نقل است
که میفرمودند حق تعالی است حضرت سید المرسلین را داد و چیز داده است که نه جبرئیل را

واده و نه میکانیل را یک اذ کردنی فا ذکر کم یعنی چون یاد کنند مرا من شمارا یاد کنم دوم ادعوی
استجب لکم و از من طلبید تا من قبول کنم فرموده اند و بعضی کتب آسمانی دیده ام که حق تعالی بفرمایند
هر عالمی که دینار و دوست دارد کمترین چیزیکه بادی کنم آن بود که حلاوت ذکر و مناجات خویش
از دل او بردارم و فوات ایشان در سال یکصد و سی و هفت هجری بوده

حضرت شیخ حبیب عجمی قدس سره

کینست ایشان ابو محمد ست و اصل از فارس و ایشان را حبیب عجمی می گفتند مرد شیخ حسن صبری
و بسیاری از انکه و مشایخ کبار را و ریافته اند نقل است که خوبی را بردار کردند پدران سبغونی را
بنیاب دیدند در پشت خرامان با حلهای پدیدند و قال بودی این درجه از کجا یافتی گفت در آن ساع
که مرا به اگر و حبیب عجمی بگذشت در حق من دعا کرد اینهمه از برکت آنست و فوات ایشان در سال یکصد
و پنجاه و شش هجری بوده و قبر ایشان در بصره است

حضرت شیخ سفیان ثوری رحمه الله

کینست ایشان ابو عبید الله ست و نام پدر ایشان سعید کوفی الاصل بوده اند از بزرگان و فقهاء
و پیشوای اهل زمان بوده اند در عالم ظاهر و باطن یگانه و از مجتهدان پنجگانه و شاگرد حضرت امام اعظم
رضی الله عنه بوده و بسیاری از شاخ را دیده اند و بیست و سه سال متصل شب تحفته اند
فرمودند هرگز حدیثی نشنیدم از پیغمبر صلعم که بران حمل کرده ام نقل است که ایشان هرگز
از کسی چیزی نیکو گفتند که اگر داتم دران جهان در نمی مانم میگیرم و روزی ایشان بیمار شدند
خلیفه طبیب ترسای داشت حاذق پیش ایشان فرستاد چون طبیب را روره دید گفت
که از خوف الهی جگر انیم و خون شده و پاره پاره گشته از مثانه بیرون می آید و در دنیا که چنین
مرو بود آن دین باطل نباشد این گفت دفی الحال اسلام آورد خلیفه گفت پسندم که طبیبی
بر بالین عیال میفرستم خود بیمار پیش طبیب فرستادم شیخ عبد الله مبارک فرموده اند که از نزد
و صد بزرگ رفته ام که میگفتند فاضله می از سفیان ندیده ام که سید جوانی راجح فوت شده بود
آدمی که سفید ایشان گفتند چهارم کرده ام همه میخوانم تو این آیه میخوانی که یا ابراهیم یا ابراهیم
که ایشان را میگفتند که سود کردی اگر بر روی اهل عرفات قسمت کنی تو را نشنوندی

و یک از بهر خدا اگر از آن یک خبر ده که از بهر خدا است و رساله یک قطره از چشم باید بسیار بود و هم فرموده
 زنده پلاس پوشیدن و نه نان جو خوردن است لیکن دل در دنیا نه بستن است و اصل کوتاه کردن
 است و هم فرموده اند که اگر به نزدیک خدا می شوی با کناه بسیار که میان تو و خدا بود آسان
 از آنکه یک کناه میان تو و بندگان او بود و فرموده اند یقین آنست که متهم نداری خدای را
 در هر چه تو رسد وفات ایشان به پسر سوم ماه شعبان سال یکصد و شصت و یک هجری
 بوده و بقولی شصت و دو و مدت عمر شریف شصت و سه سال چون ایشان را غسل میدادند
 در پیشانی ایشان نوشته دیدند سیکم فیکم الله

حضرت داود بن نصر طائی رحمه الله

کنیت ایشان ابوسلیمان است شاگرد امام المسلمین ابوحنیفه کوفی اندر رضی الله عنه و هم حبیبت
 دار قدماست مشایخ و جامع علوم ظاهری و باطنی و فقیه الفقهاء بودند با فضیل عیاض سلطان
 ابراهیم او هم صحبت داشته اند لقل است که یک پیش ایشان نشسته بود و در ایشان
 منکر است فرمودند انداخته چنانچه بسیار گفتن کرامت دارد بسیار دیدن نیز کرده است
 ایشان فرمودند ای پسر اگر سلامت خواهی دنیا را تو دایع کن و اگر کرامت خواهی بر آخر
 تکبیر گوی که این هر دو محل محاب است وفات ایشان در سال یکصد و شصت و دو و بقولی
 شصت و پنج هجری بوده و قبر ایشان در بغداد است

حضرت عتبه بن علام رحمه الله

نام پدر ایشان آبان بن صمد است از متقدمان و بزرگان مشایخ و مقتداست این قوم و صاحب
 احوال مقامات عالییه بوده اند و از متبع تابعین و مرید حضرت شیخ حسن بصری اند و صاحبان
 پیروند و زوی باب شیخ حسن بصری بکنار دریا میرفتند ایشان بیاب روان شدند شیخ
 تعجب نموده گفتند ای عتبه این مرتبه بچه یافتی فرمودند که توسی سال است که آن میکنی
 که سیفر ما پیدا و من آن میکنم که او میخواهد و این اشارت تسلیم و رضا است گویند شبی تار و
 خوفتند باین گفتند اگر عذاب کنی ترا دوست دارم و اگر عفو کنی دوست دارم و در این شخصه
 پیش ایشان آمد و گفت ای شیخ منی او هم که از تو چیزی بدینم گفتند بخواه آنچه میخواهی

گفت خراسان به نوح و اجم وقت خراسان ترنم و زنبیل بدست او دادند که پیر از خراسان فرمود و وفات ایشان
در سال یکصد و شصت و هفت هجری بوده

حضرت امام عبداللہ بن مبارک رح

شاگرد حضرت امام اعظم اندر رضی اللہ عنہ و رفون علوم جامع و صاحب کشف و کرامات و از مجاز
سفیان ثوری و فضیل عیاض بوده اند و شاخ گیاره را دریافتند و نقل است که روزی
در کوچه میگذشتند بابتی را گفتند که عبداللہ مبارک می آید هر چه می باید بخوابد تا بابتی گفت و عا
تا حق تعالی چشم من باز و باریشان دعا کرد و ندیمان لحظه حقیقتا چشم ما باز و اد صاحب کشف المحجوب
نوشته اند که والده امام عبداللہ روزی به باغ مطلب ایشان رفت و ایشانرا خفته یافت
و دید که مار سے بزرگ شاخ ریحان در دهان گرفته مگر از دوسه ایشان میراند و لاوت ایشان
در سال یکصد و هشتاد و وفات در ماه رمضان سال یکصد و هشتاد و یک هجری بوده

حضرت محمد صبیح المشهور بابن سماک رح

کنیت ایشان ابو العباس است از قدامی و علمای انبقوم و صاحب مقامات عالیہ و کرامات
عالیہ بوده اند و با سفیان ثوری صحبت داشته اند فرموده اند بهترین تواضع است که خود را
بر بزرگوار فضل نه نهد و فرموده اند طمع رستن است و گردن و بندیت بر پای بردار تا بزرگوار
وفات ایشان در سال یکصد و هشتاد و سه هجری بوده

حضرت شفیق بن ابراهیم بلخی قدس سره

کنیت ایشان ابو علی و اصل ایشان از بلخ است از قدامی مشایخ و صاحب کرامات
ارجمند و مقامات بلند و مہتمای زمان خود بوده اند حضرت امام موسی کاظم را دریافتند
و با سلطان ابراهیم او هم صحبت داشته اند و حنفی مذہب بوده اند روزی از سلطان ابراهیم
او هم پرسیدند که شما در معاش چه میکنید گفتند چون می یابیم شکر میکنیم و چون نمی یابیم صبر میکنیم
شیخ شفیق فرمودند که گمان خراسان نیز چنین میکنند سلطان گفت پس شما چون میکنید فرمودند
ما چون یابیم اشیا را میگیریم و چون نیابیم شکر کنیم سلطان پرسید همیشه ایشان را داد و گرفتند
استاد توئی روزی شخصی بخداست ایشان آمد و گفت ایها الشیخ کناه بسیار دارم و میخواهم

که تو به کنم گفت که دیر آمدی گفت نه زود آمدم گفتند چرا گفت هر که پیش از مرگ آید اگر چه دیر آمده باشد
آمده است شیخ فرمودند سه چیز قرین فقر است فراغت دل و سبکی حساب و راحت نفس و سه چیز
لازمه تو نگرانیست ریج تن و شغل دل و سختی حساب شهادت ایشان در سال یکصد و نود
و چهار هجری بوده قیر ایشان در ختلان است +

حضرت شیخ یوسف اسباط رح

صاحب مقامات بلند و کرامات ارحمین جامع در علوم ظاهری و باطنی و در تجرید و توکل ایگانه
بوده اند و شیخ فرید الدین عطار ایشان را از زهد و تابعین نوشته اند گویند هفتاد هزار
درم میراث یافته اند و هیچ از آن صرف خود نه نمودند بفقرا دادند برگ خرامی یافتند
و مزد آنرا قوت خود میکردند وفات ایشان در سال یکصد و نود و شش هجری واقع شد

حضرت ابوسلیمان دارانی

نام ایشان عبدالرحمن بن احمد بن عطیه است و از قدما می مشایخ شام اند و علمای این قوم
در زهد و ورع یگانه و پیشوای زمانه خود بودند و اراده می ست از ده های عشق از ایشان
پرسیدند که حقیقت معرفت چیست گفتند آنست که مراد جز یک نبوده و در وفات ایشان
در سال دویست و پانزده هجری بوده و قبر در موضع دار است + + +

حضرت شیخ بشیر مرسی رحمه الله

نام پدر ایشان غیاث است که مولای زبدین الخطاب بوده از متقدمان مشایخ اند و اصل
ایشان از مرسی است و آن قریه السیت از توابع مصر گفته اند که در دلی که دنیا مقام کند
بیرون میرود از آن دل آخرت و نیز گفته اند که از سخنان این طایفه هیچ چیز بدل من قرا نکردت
تا آنکه دو گواه عدل از کتاب و سنت بران نیافتم و نیز گفته اند افضل اعمال خلافت خویش
نفس است وفات ایشان در ذیحجه سال دویست و هشتاد و هجری و بقوله نوزده بوده

حضرت شیخ فتح بن علی موصلی رحمه الله

اصل ایشان از موصل است و از متقدمان مشایخ موصل بوده اند و از بزرگان
صحبت داشته اند که همه ابدال بودند ایشان فرموده اند که اول باب که عبد الله حقیق از جمله بزرگان

مرگفت یا خراسانی چهار چیز پیش نسبت چشم و زبان و دل و پهلو بچشم جانی منکر که شاید و زبان
 سخنی نگوئی که خدای در دل تو بگفت آن داد و دل نگاهدار از خیانت و کبر بر مسلمانان
 و پهلو نگاه دارد در سر و کسب مجوی با و اگر این هر چهار بدین صفت نباشد خاکستر بر سر با بگذرد
 که آن در شقاوت تو بود و وفات ایشان روز عید الفصحی سال و صد و بیست و هجری بوده
 گویند روز عید دیدند که مردم قربان میکنند گفتند الهی میدانی که چیزی ندارم که برای تو قربان
 کنم من این دارم پس انگشت بر گلو نهادند و میقتادند چون مردم نگرستند بر حمت حق پیوسته
 بودند و خط سبزی بر گلو می ایشان ظاهر بود

حضرت شیخ البشر حافی قدس سره

کنیت ایشان ابو نصر و نام پدر ایشان حارث بن عبدالرحمن بن عطاست بن یامان بن عبداللہ
 و اصل ایشان از مروست از قدما می مشایخ و بزرگان این قوم و صاحب مقامات بلند و کرامات
 از جنبد مقیم بغداد و از اوقات عراق بوده اند مرید خال خود اند علی خیرم صحبت داشته اند با امام
 احمد حنبل رضی اللہ عنہ و فضیل عیاض قدس اللہ عنہ و بنده ایشان در حیات بودند هیچ چارپای
 و ذراتی بغیر او روش نداشتند و محبت عظمت ایشان که همیشه پابزمندی بودند روزی
 مردی راستوری روش انداخت فریاد برد آورد که بشیر از عالم سبقت چون تحقیق کردند چنان
 نقل است که پیغمبر صلعم را بنوا بیدند که می فرمایند ای بشیر میدانی که خدا یتعالی پرا ترا
 برگزیده از میان اقران بلند کرد و ایند مرتبه ترا گفتند یا رسول اللہ نه فرمودند از بهر آنکه شایسته
 سنت من گروئی و حرمت داشتی صالحان را و نصیحت کردی برادران را و دوست داشتی
 مرا و اصحاب اہلبیت را و ولادت ایشان بقول ابن کثیر شامی در بغداد سال و صد
 و پنجاه و هجری است وفات ایشان روز چهارشنبه و هم محرم سال و صد و بیست و هفت
 و هجری بوده و قبر بیرون شهر بغداد است و چون بر حمت حق پیوستند آواز نوحه جنیان آید
 ایشان بگوش مردم میرسد و بعد از وفات ایشان را بنوا بیدند که سید ترکه گفتند
 با تو چه کردی و فرمودند که آمد زید مرا و آمد را که بر جنازه من حاضر شدند و آمدند
 که مراد و دست دارند تا قیامت

حضرت شیخ احمد بن الحارثی رح

گنست ایشان ابو الحسن است و اصل از دمشق مرید ابو سلیمان دارانی اند و والد
 ایشان نیز از مشهور عارفان و پیغمندان ایشان خاندان زهد و ورع بوده از بزرگان این قوم
 و مدد و حشاح اند گویند ایشان را با ابو سلیمان دارانی عهدی بوده که هرگز مخالفت فرمان او نکنند
 روزی سلیمان در مجلس سخن میگفتند ایشان آمدند و با ابو سلیمان گفتند تنورتا فته شد
 چه فرمائی ابو سلیمان جواب داد و ندانم بار مکر گفتند ابو سلیمان را دل به تنگ آمد گفتند
 و در اینجا بنشین ابو سلیمان ساعتی مشغول شدند بعد از آن یاد ایشان آمد که با حمد چه گفته
 از فرمودند احمد را بگویند و دشمنان را بدو چون بستند و در تنورتا فته و یکموسه ایشان
 نشوخته بود و قات ایشان در سال دویصد و سی و دو هجری بوده است

حضرت شیخ حاکم بن عیسیٰ انصاری

کنیت ایشان ابو عبد الرحمن و اصل از بلخ خفای اندر پرب و مرید شیخ شفیق بلخی و صاحب علوم
ظاهر و باطن بوده اند گویند ایشان اصم نبوده اند ضعیفه با ایشان سخن میگفت و راثنای سخن
از وی با و جدا شد بجهت دفع خجالت او گفتند آواز بلند تر کن که من نمی شنوم و خود را چنان
فرمودند که گوش ایشان گراست و آنرا شنیده اند ضعیفه شادمان شد و این لقب بر ایشان
بماند گویند بسفر میرفت یکی از ایشان وصیت خواست فرمودند اگر یاد خواهی خدای بس و اگر
همراه خواهی اگر ام کاتبین بس و اگر عبرت خواهی دنیا بس و اگر مونس خواهی قرآن بس
و اگر کار خواهی عبادت خدا بس و اگر وعظ خواهی مرگ بس و اگر انیکه گفتم پسندیده نیست
و در آخر تر بس فرموده اند شجوت سه قسم است یکی در طعام و دیگر در گفتار و دیگر در نظر
پس نگاه دار خویش را با عتقاد خدا و ندوز با تر ابر است گفتن چشم را بعبرت نگرستن
وفات ایشان در سال دویصد و سی و هفت هجری بوده بموضع مامیج و که از لواحق بلخ است

حضرت شیخ احمد بن محمد بن یوسف

کشته ایشان ابو حامد است و اصل ایشان از بلخ مریدان امام احمد و از بزرگان شیخ فرید الدین
سلطان ابراهیم ادبم و حضرت شیخ بایزید بسطامی و ابو تراب خنیشی و ابو جعفر منقذ و مراد و

و طریقۀ ملائمتی داشتند و جامه بر و سه شکر بیان داشتند شیخ احمد فرموده اند هر که روی نما
خدمت کند سیئه چیز بکرم شود و تواضع و حسن ادب سخاوت و گفته اند هیچ خواب گران نیست
از خواب غفلت و فات ایشان در سال دو صد و چهل و چهرمی بوده و مدت عمر نو و پنج
سال است و قبر دینج است

شیخ ابوالعباس حمزه بن محمد حارث بن اسد محاسبی رح

از متقدمان مشایخ هرات و مستجاب الدعوات بود و در فرموده اند هر که صحبت اولیا آراسته
نمازد بهیچ بنا آراسته نگردد و وفات ایشان دو صد و چهل و یک و چهرمی بوده

حضرت شیخ ذوالنون مصری رحمه الله

کنیت ابو عبد الله است و اصل از بصره از علمای و قدمای مشایخ در رجوع اولیای وقت
بایشان بوده گویند چهل سال روز نشیمن داشت بدو از نهاده اند چیزی بدو را بفرستند
پرسیدند این محنت چراست فرمودند شرم دارم که در مشام الهی بنده دارم نشیمن طریقه
محاسبه بایشان است و بنویس سخن ایشان اند و توحید بخیر بود و نهیب انداختن
رضا است و از جمله مقامات و وفات ایشان در بغداد سال دو صد و چهل و چهرمی رویداد
نیز چنین آوردند که حضرت ذوالنون مصری رحمه الله کنیت ایشان ابو الفیض است
و نام ثوبان بن ابراهیم و اصل ایشان از اصمیه مصر است شاکر و حضرت امام مالک و مرید
اسرافیل و از بزرگان ابن قوام و کبار مشایخ و پیشوایان اهل ملامت و صاحب ریا
و کشف و کرامت و در تجرید و توحید لگانه و سر عارفان زمانه بوده اند تا در حیات
بودند خود را چنان نماند داشتند که بر حقیقت حال ایشان هیچ کس واقف نگشت
بزرگی و خوارق حضرت شیخ زیاده از آن است که در قید ضبط درآید روزی همراه جماعه
در کشتی نشستند بازگانه را گوهری گم شده همه اتفاق کردند که ایشان بوده اند
میرنجایند و امانت میرسانند چون کار از حد گذشت گفتند خداوند التوسیدانی که من
نه برده ام هزاران ماهی سر از دریا برآوردند و در دامن هر یک گوهری یکی از آنها
بگرفتند و بایشان دادند اهل کشتی چون این واقعه را دیدند دریای ایشان می افتادند

و عذر میخواستند و همین نقل را صاحب کشف المحجوب از زبان ذوالنون مصری قدس
 سر نسبت بخوان مرفوع داری که اندر یک کشتی با ایشان بوده میفهمند فرمودند هرگز از آن
 و آب سیر نخوردم تا ندیده باشم که دم خدا را و نه قصد معصیت در من پیدا آید گویند چون
 میخواستند بهار مشغول شوند می گفتند بار خدا یا بیدارم قدم آیم بیدارگاه تو و بیدارم زبان
 گویم را ز تو و بیدارم دیده نگرم لقبی که تو بیدارم لغت گویم نام تو از سینه سرایگی سرایه ساختم
 و بیدارگاه تو آمدم فرمودند راه راست آنرا است که از خدای ترسان است چون ترسان
 برخاست از راه افتادی و فرمودند دو بسته با کسی کن که بتغیر تو متغیر نگردد و فرمودند
 معرفت قرار نیکیر در شکمی که از طعام پر باشد و نیز فرموده اند که تو به خواص از گناهان است
 و تو به خواص از غفلت فرموده اند علامت محبت خداست که متباعدت حبیب خدا
 کند و اخلاتی و افعال و اوامر دشمن حضرت شیخ را پرسیدند که از مردم پرستگارترین
 فرمودند آنکس که زبان خود را بدارد پرسیدند علامت تو کل چیست فرمودند طمع از غلام
 منقطع گردانیدن پرسیدند ندانده که را بیشتر فرمودند بدخوترین مردمان را پرسیدند دنیا چیست
 فرمودند هر چه ترا از حق مشغول دارد پرسیدند سفله چیست فرمودند آنکه بخدای راه ندانند
 دنیا موز و شیخ فرمودند ای مریدان علمای ملاقات کنید بجهل یعنی اسرار خود را از ایشان
 پوشیده دارید و زما در این عینت که رعیت شما دیده بعضی از عبادت را بشما بیاموزند و اصل
 معرفت بکوت یعنی پیش عارف حرف گفتن خوب نیست و ذات ایشان در بیت و ششم
 شعبان سال دویصد و پنجاه و هجری واقع شده نقل است که چون بر حمت حق پیوستند
 آن شب هفتاد و کس رسول صلوات را بخواب دیدند که آنحضرت میفرمایند دوست خداست
 ذوالنون خواهد آمد یا استقبال او آمده ام و چون جنازه ایشان را می بردند مرغان
 بسیار بر جنازه پرور هم بافتند چنانکه همه خالق را با پای خود پوشیدند و هیچکس از آن
 قسم مرغان ندیده بود و خالق از آن کارهای که نسبت با ایشان داشتند باز آمدند
 و تا شب کشیدند و قبر حضرت شیخ در مصر است و بر قبر ایشان نوشته یا قنبر چنانکه خط
 آدمیان مانتند نبوده ذوالنون حبیب الله من الشوق غلیل الله و بعضی از متکبران برگاه

نوشته را تبراشیدند باز نوشته می یافتند

حضرت شیخ ابو تراب کبیری قدس سره

نام ایشان عسکری الحسین است و بقولی عسکری بن محمد الحسین از اکمل مشایخ خراسان بوده
و بابو حاتم عطار بصری و حاتم اصم صحبت داشته اند و بر قدم تجرید سیاحت بسیار نموده اند
گفته اند توکل آنست که خود را در ریاض عبودیت افکنی و دل در خدای بسته داری
اگر دین شکر کنی و اگر یازگردد و صبر کنی و گفته اند نیست از عبادت چیزی منفعت تر از اصلاح
خواطر و لها فرد و عبیر خلد کردی و امن نیست غبار گزند لها رفته باشی و وفات ایشان
در هفتم چادوی الاول سال دوصد و چهل و پنج هجری بوده چون در بادیه بصره حجت
حق پیوسته بعد از چندین سال جماعه بانجا رسیدند و ایشان را دیدند و بقبله ایستاده
و خشک گشته و عصا در دست در کوه در پیش نهاده و از درنده های سیح ضرر نرسیده

حضرت شیخ ابراهیم بن عیسی رحمه الله

اصل ایشان از اصفهان است بامعروف کرخی صحبت داشته اند و از متقدمان مشایخ
و صاحب کشف و کرامات بوده اند فرموده اند هرگاه کسی را از اولیای حق بشناسی
این بگوید هو الاول و الاخر و الظاهر و الباطن و هو کل شیء علیم و وفات ایشان در هفتم
سال دوصد و چهل و هفت هجری واقع شده

حضرت شیخ زکریای بن یحیی الهمدانی

از کبار مشایخ مستجاب الدعوة بودند و نام احمد حنبل رضی الله عنه فرموده اند زکریای از جمله
ابدال است وفات ایشان در هرات ماه رجب سال دوصد و پنجاه و پنج هجری بوده

شیخ ابو عبد الله بن محمد

از بزرگان مشایخ خراسان و بابو حفص صحبت داشته اند و بارها بر قدم تجرید سفر کرده اند
شخصی ایشانرا گفت یکدیگر از رتبه دارم میخواهم متوید بنم مصلحت چه می بینی گفتند
اگر بدی ترا بتر و اگر ندی ترا بهتر فرمودند بر و اعطی که تو نگردد مجلس او نه و در پیش
و در پیش نه تو نگردد و اعطیست وفات ایشان در سال دوصد و پنجاه و پنج بوده

شیخ محمد بن علی حکیم الترمذی قدس سره

کینست ایشان ابو عبد الله است طریقه حکیمه مشوب است با ایشان دشمن ایشان در ثبات و امانت
 از متقیان و محققان مشایخ اند و صاحب تصانیف بسیار در احادیث اسناد و عالی هستند
 و از خواص یاران امام اعظم رضی الله عنه صحبت و از خضر بود و ند علیه السلام و هر روز بکوشیدند
 با خضر علیه السلام ملاقات میکرد و واقعات از یکدیگر می پرسیدند و گویند یکبار تصانیف
 خود را در آب انداختند خضر علیه السلام آنهمه را پیش ایشان باز آورده و گفت خود را پیش
 بدین مشغول میدار ایشان گفته اند صد شکر کردند و در راه گوسفندان چندان تباها کنند
 که با کساعت شیطان کند و صد شیطان آن تباهی نکنند که یک ساعت نفس آدمی نقل است
 که در جوانی صاحب حسن بوده اند زنی صاحب جمال ایشان را بخود دعوت کرد و با او التفات
 نکردند و وقتی آن زن خبر یافت که بیایم رفته اند خود را بسیار است و آنجا رفت از باغ بگریختند
 و زن در عقب نمیدوید و با او توجه نکردند بعد از مدتی که گشتند این سخن بیاد ایشان
 آمد و در خاطر گذشت چه بود اگر حاجت آن زن روا کرد می بعد از آن تا یک شب جمعی چون
 این در خاطر خطور کرد و اندوه ناک شده گفتند ای نفس خبیث در جوانی در خاطر این نبود
 اکنون بعد از زنا صفتها بسیار در پیری پشیمانی چه سود و محبت این خطر سه روز تا تم دادند
 بعد از سه روز پیغمبر صلعم را بخواب دیدند فرمودند ای محمد بخورشونه ازان است که در خواب
 تو رجعتی است بلکه آن خاطر ازان بود که از ایام جوانی تا حال چهل سال دیگر بگذشت
 و مدت ما از دنیا دورتر گشت و دور افتادیم ترا جر می نیست و در حال تو قصور منی نرفته
 و آنچه دیدی از دراز کشیدن مدت مفارقت ماست و ازین باید دانست که درین ایام که
 سال هزار و چهل و نه هجری است و از زمان پیغمبر صلعم و در ترگشته در دلهای و عملها و نیتها
 خصوصاً در دنیا داران چقدر تفاوت رفته باشد و فوات ایشان در سال دو عهد و پنجاه و پنج
 هجری واقع شده

حضرت شیخ یحیی بن معاذ رازی قدس سره

کینست ایشان ابو نکر بای است و لقب واعظ در باب ایشان بعضی از اکابر گشته اند و بایرا

بیمی بود یکی از اینها و دیگر از اولیا و اول کسی که از مشایخ پس از خلقای راشدین بر مینماید
ایشان بودند ایشان گفتند قومی اند که میگویند ما بجای رسیدیم که ما را نایب بگویند
بگویند رسیده اند اما بدو نرخ گویند که روزی یا برادر بدی میگذشتند برادر ایشان گفت
خوش دهمی است فرمودند خوش تر ازین دل آنکس است که ازین ده فارغ است و گفته اند
با مردمان سخن کم گویند و با خدای بسیار گفته اند یک کناه بعد از توبه زشت تر بود از هفتاد
پیش از توبه گفتند رخصت از صفات اولیا است اعتماد بر خداست در همه چیز و بی نیاز
بودن بدو از همه چیز و رجوع کردن با و در همه چیز و گفته اند تنهایی هفتاد صدیقانست
پرسیدند نشان محبت چیست فرمودند آنچه بنیکویی نیاده نشود و بیکبای نقصان نپذیرد
شخصه گفت مرا وصیت کنید فرمودند سبحان الله چون نفس من از من قبول نمی کند دیگر
چون قبول کند و گفته اند الهی تو دوست میداری که من ترا دوست دارم با آنکه بی نیازی
پس من چگونه دوست ندارم با اینهمه احتیاج و گفته اند الهی اگر من نتوانم که از کناه بدارم
تو میتوانی که کناه بیا فرزی و گفته اند الهی مرا عمل بهشت نیست و طاقت و نرخ ندارم اکنون
کار بفضل تو افتاده و فوات ایشان در سال دو صد و پنجاه و هشت هجری روداده و قبر
ایشان در نیشاپور است در قبرستان معمر

حضرت شیخ ابو حفص حذا و رحمه الله

نام ایشان عمرو بن سلمه است و اصل ایشان از نیشاپور است از بزرگان زمان و شیخ
علامت مرید عبداللہ و زوی و استاد ابو عثمان جری اند با سید الطائفة جنید ملاقات
کرده اند گویند روزی می گذشتند یکی را متحیر و گریان دید پرسیدند چه حال داری گفت
غمی داشتم گم شده جبران هیچ نمیشد ایشان توقف کردند و گفتند بغیرت تو که گام
بر ندارم تا خرا و باز نرسد در حال خرا و پدید آمدن نقل است که یکی از ایشان طلب وصیت کرد
گفتند یا اخي لازم بگیر باش تا همه و را بر تو گذا ده گردد و لازم یک سید باش تا همه
سادات ترا گردن نمند و گفته اند کرم انداختن دنیا است برای کسی که بآن محتاج است
نقل است که حضرت شبلی ایشان را چهار ماه همراهی کردند و هر بار جلواست و طعنا می دیگر

و چون بوداع رفتند و گفتند یا شبلی اگر به بنیسا پورائی میرزائی و جو انمردی بتو آموزم گفتند یا ابو حفص
چه کردیم فرمودند تکلف کردی و تکلف جو انمرد نبود همانرا چنان بالیت داشت که خود را تا نامیدن
همان گران نمی آیدت و برفتن شادمانی نه چون تکلف کنی آمدن بر تو گران آید و در رفتن بر دل
آسانی شود هر گرا با همان حال این بود جو انمرد نبود و وفات ایشان در سال شصت و چهار هجری
و بقولے دو صد و شصت و پنج واقع شده

حضرت شیخ علی بن موفق بغدادی رح

از قدمای مشایخ عراق و بزرگان این قوم بوده اند و حضرت شیخ ذوالنون مصری را دیده
و سفر بسیار کرده و هفتاد حج گذارده اند و قتی بعد از حج با خود بتاسف میگفتند که میروم و می آیم
نه دل و نه وقت من خود در چه شمارم آن شب حق تعالی را بخواب دیدند که ایشانرا گفت
ای پس موفق تو بجا نه خویش خوانی کسی را که نخواهی اگر من ترا نخواستمی بخواندے گویند
روزی در راه کاغذی یافتند و در آستین خود نگاهداشتند چون از آستین برداشتند و دیدند
که در آن کاغذ نوشته اندای ابن موفق از فقر متیرسی و حال آنکه پروردگار تو را هم و ایشان
گفته اند خداوند اگر من ترا از بیم آتش دوزخ می پرستم در دوزخ فرود آرد اگر بامید شست
می پرستم هرگز هم در آنجا جای مده و فرود مبار اگر میبری پرستم بیکه بگیار بنمای و پس از آن هر چه
خواهی بکن و وفات ایشان در سال دو صد و شصت و پنج هجری بوده و قبر ایشان در پیران
نزدیک باغ سفید و گویند که شیخ الاسلام خواجه عبداللہ الفزاری هر وقت سوار بدایک اسب
فرود آمدے و باد بگذشته

حضرت شیخ احمد بن وهب رحمه الله

کنیت ایشان ابو حفصست و اصل ایشان از بصره گفته اند هر که بطلب قوت برخاست نام فقر
از و برخاست و وفات ایشان در سال دو صد و هفتاد و هجری بوده

حضرت شاه شجاع کرمانی قدس سره

کنیت ایشان ابو الفوارس است و از انبانی ملوک بوده اند و مرید ابو حفص خذراء الصبیحیست
بسیاری از مشایخ رسیده اند چون ابو تراب بخشی و ابو ذراع مصری و ابو عبید الله

گویند شاه پهل رسال مخفتند و قتی در خواب شدند حق تعالی را بخوابیدند پس
از ان پیوسته خواب کردند می چنانچه ایشانرا خفته یا در طلب خواب می یافتند شاه گفته اند علامت
صبر سه چیز است ترک شکایت و صدق رضا و قبول قضا بدین خوشی و فوات ایشان بعد از سال
دو صد و هفتاد و هجری واقع شده

حضرت حمدون قصار قدس سره

کنیت ایشان ابو صالح است و نام پدر ایشان عماره و طریقه قصاریه منسوب بایشان است
و درین طریق اظهار و شیر بود صاحب کرامات و امام اهل ملاست و در مذہب سفیان ثوری
بودند و با یو تراب بخشی و علی نصر آبادی و ابو حفص صحبت داشته اند اول سلسله که از ایشان
اصحاب بعراق بودند و احوال بگفتند سهیل تبری و سید الطایفه گفتند اگر و او بودی
که پس از پیغمبر صلی الله علیه و آله بودی حمدون بودی ایشان گفته اند هر چه خواهی که پوشیده بود
بر کس اشکارا نکن و گفته اند من شمارا بدو چیز وصیت کنم صحبت علماء و اجتناب از جهال
و گفته اند تو کل دست بخدای زدن است و گفته اند اگر توانی که کار خود بخدای باز گذاری
بتر است از آنکه بخیله و تدبیر بشوئی و گفته اند من نیک خوئی را ندانم الا در سخاوت
و بد خوئی را نشناسم مگر در بخل و گفته اند تو اضع آن بود که کس را بخو و محتاج نه بینی و دو
وفات ایشان در سال دو صد و هفتاد و یک هجری بوده و قبر ایشان در نهرات است

شیخ فتح بن شجره قدس سره

کنیت ایشان ابو نصر است و اصل از مرو از قدما می مشایخ خراسان اند گویند در حالت
باخو و چیزی میگفتند مردم گوش داشتند میگفتند الهی اشتد شوقی الیک فعمل قدومی علیک
بار خدا یا بسیار شده شوق من بسوی تو تجیل کن رفتن مرا نزد خود چون ایشانرا می شنیدند بسیار
پای نوشته دیدند که الفتح شد و فوات ایشانرا نزد هم شعبان سال دو صد و هفتاد و سه
هجری بوده بر جنازه ایشان کسی نزار کس نماز گذاردند

حضرت شیخ ابو عبد الله مختار

نام پدر ایشان محمد بن احمد و اصل ایشان از نهرات است و از متقدمان و بزرگان مشایخ نهرات اند

و پیر شیخ ابو لیلی بن مختار العلوی الحینی فرموده اند طعام چنان خور که ادرا خورده باشی نه او ترا
اگر تو ادرا خوردی همه نور شود و اگر او ترا همه دود کرد و وفات ایشان در سال دوصد و هفتاد
و هفت هجری بوده و قبر در بهرات است

حضرت شیخ ابو عبد الله مغربی رحم

نام ایشان محمد اسمعیل است استاد ابراهیم خواص و ابراهیم بن شیبان کرمان شاهی و مرید
ابو الحسن علی زین اند و ایشان مرید خواجہ عبد الواحد زید و ایشان مرید شیخ حسن کج
اند قدس السلام ابراهیم وقتی بر سر کوه سینا سخن می گفتند سخن کجایه رسید که گفتند
بنده با او چندان نزدیک بود که فروماند فردا سنگ از کوه می جنبید و پاره پاره میشد
و بهامون می آمد و گفته اند چون خوارترین مردم درویشی بود که با تو تکران مدانه کند
و عظیم ترین خلق را تو ضعیف کند و وفات ایشان در سال دوصد و هفتاد و نه هجری بوده
و مدت عمر یکصد و بیست و دو سال و قبر ایشان بر سر کوه سینا است

شیخ ابو عبد الله النخاقان الصوفی رحم

از کبار صلوة فیہ بعد از وفات ایشان در سال دوصد و هفتاد و نه هجری بوده

حضرت اسمعیل بن عبد الله ستیری قدس سره

کنیت ایشان ابو محمد است و حنفی مذہب مرید ذوالنون مصری و از کبار علمای انطاکیه
و اوتاد عراق اند و جامع بودند میان حقیقت و شریعت المرقیہ سنبله مشہور باب ایشان
است و بنامی انظر لبقه بر اجتهاد و مجاہدہ نفس نیست صاحب کشف المحجوب و توحید اند
اسمعیل بن عبد الله ستیری آنروز که از مادر زاد صاحب بود و در آنروز که از دنیا پرست
نیز صاحب از ایشان پرسیدند که نشان بدیختی چیست گفتند که ترا علم و بود و توفیق
عمل نداده و عمل و بد و اخلاص نداده که عمل کنی بیکار کنی و دیدار و صحبت و دیدار بندگان
و ترا قبول نداده گفته اند که در شبان روزی هر که یکبار خورد این خوردن صدقان است
گفته اند هر که اگر سنگی کشد شیطان کرد او و کرد و بیکم خدا بیگانه گفته اند و سر آفتها
سیر خوردن سنت و گفته اند هر چه در کتب و سنت گواه آن نبود باطل باشد

و گفته اند هیچ معصیتی عظیم تر از جمل نیست و گفته اند بزرگترین کرامات آنست که خدی بد
خود را بخوی نیک بدل کنی و گفته اند هیچ معصیتی بزرگتر نیست از فراموشی خود گفته اند
خداوند اهر روزی و شبی و ساعتی عطاهاست و بزرگترین عطا یا آنست که ترا از خود
الهام کند و گفتند هیچ یاری دهنی نیست الا خدای و هیچ دلیلی نیست الا رسول خدا
صلی الله علیه و آله و سلم و هیچ زادی نیست الا تقوی و هیچ علی بنیت الا صبر و گفته اند خدای ما خلق را
بیا فرید و فرمود بمن راز گویند و اگر راز نگویند بمن نگزید و اگر این نکند حاجت از
باز نخواهد و گفته اند هرگز دل زنده نشود و نفس نبرد و گفته اند تصوف اندک خوردن
و با خدای آرام گرفتن و از خلق گرختن و گفته اند توکل آنست که اگر چیزی بود و اگر
چیزی نبود و در هر دو حال ساکن باشی و گفته اند عبودیت رضا دادن است بفعل
خداست و گفته اند نفس از بی صفت خالی نیست کافر است با منافق با صرامی و قات
ایشان در ماه محرم سال دویست و هشتاد و سه بمکه بوده و انیقول اصح است
و مدت عمر شریف هشتاد و گویند و روزی که جنازه ایشان را برداشتند مردم بیارجم بودند
چون و هفتاد و ساله که آن مشایخ را شنید بیرون آمد چون بجنازه رسید آواز برآورد که ای
مردمان آنچه که من می بینم بگویند چه می بینی گفت فرشتگان از آسمان می آیند
و خود را بر جنازه می مالند و مسلمان شد

حضرت شیخ ابوسعید خراسانی روح الله

نام ایشان احمد بن عیسی است و لقب خراز و اصل ایشان از بغداد و طریقه خرازیه منسوب
بایشان و اول کسیکه در فنا و بقا عبادت کرد ایشان بودند و از بزرگان و قدمای مشایخ
اند و علم توحید و اشارت امام و یکانه مشایخ بودند شیخ السلام فرموده اند که در علم توحید
همه پیرو بالند و از مشایخ هیچکس از وی شناسم و نزدیک است که خراز پیغمبری بودی
از بزرگی و مرید محمد بن متصور طوسی و در ادب و مریدان آیتی بوده اند و باذوالنون مصر
و سری سقطی و شبرخانی و غیر ایشان از اجله اکابر صحبت داشته اند گویند و قتی در زیارت
بودند حد بیان و حامیکردند و نیز از ایشان گفتند مرا آرزو آمد که من هم عابد باشم

چه دعا کنم چیزی نمانده که بامن نکرده باز قصد دعا کردم با نفی آواز داد که پس وجود حق و تعالی
یعنی پس از یافتن ما از ما چیزی خواهی ایشان گفتند وقت عزیز خود را خبر بفرمایید
مشغول مکن و گفتند علم آنست که در عمل آرد ترا و یقین آنست که برگردد ترا و فوات ایشان
در سال دویست و هشتاد و شش هجری بوده و بقوسه دویست و هشتاد و پنج و یا هفت
و قهر در مکه معظمه است

حضرت شیخ عباس بن حمزه نیشابوری رح

کنیت ایشان ابو الفضل است و باذنه النون مصری صحبت داشته اند و حضرت بزرگوار
بسطاسه را دیده و فوات ایشان در ماه ربیع الاول سال دویست و هشتاد و هشت
هجری بوده

حضرت شیخ ابو حمزه بغدادی رح

نام ایشان محمد بن ابراهیم است با شرحه حافی و سلمی و ابوتراب نجفی صحبت داشته
و مرید حارث محاسبی اند و از اقربان ابو الحسین نورس و خیر ساج بودند و قریب
در بغداد از قرب الهی چیزی نمی اندیشیدند از خود غایب گشتند همچنان در رفتن ایستادند
چون با خولستان آمدند خود را دریافته دیدند زیر میله

حضرت شیخ ابو حمزه خراسانی رح

اصل ایشان از نیشابور است و از جمله مشایخ و در توکل بگانه بوده با ابوتراب نجفی
و شیخ ابو سعید خراسانی صحبت داشته اند و از معاصران سید الطائفه بوده اند صاحب
کشف المحجوب نوشته اند که روزی در بیابان ایشان در چاهی افتادند چون سه روز
بگذشت گروهی بانجا رسیدند با خود گفتند که ایشان را آواز دهم باز گفتند که خوب نباشد
که از غیر مددخواهم شکایت کنم که خداوند من مرا در چاه انداخته شما برآید آن گروه هر
چاه آمدند گفتند این چاه در میان راه است مباد اینچه بر سر بیاید و بیفتد تا صحبت
تو اب علیه السلام چاه را پر از آب و حمزه گفتند نفس من با خدا را پر از آب و از جان خود نوشیدم
چون آنها بر چاه پوشیده رفتند من با حق مناجات کردم و از غیر او نایستادم و شیخ

از سر چاه آواز می شنیدم چون دیدم سر چاه را کسی بکشد و جانوری عظیم مثل اژدها دم
خود را درون چاه انداخت و انستم که سبب نجات من است و فرستاده حق است و من از انکه فرم
و مرا بیرون کشید هاست آواز داد که نیکو نجات یافتی یا ابا حمزه که تبلیغی از تبلیغی ترا نجات داد
نقل است که روزی سید الطائفة شیخ جنید البلیس را دیدند برهنه بر گردن مردم می گفتند
ای ملعون شرم نداری ازین مردم البلیس گفت کدام مردم اینها مردم نیستند مردم آنها
که در سجده نشو نیزه اند و جگر هم سوخته اند چون در مسجد رفتند ابو حمزه خراسانی و ابو الحسین نوری
و ابو بکر و قاق را دیدند مرافق نشسته ابو حمزه سه بر آورد و گفت دروغ گفت آن ملعون
اولیای خدای از ان غریز تر اند که البلیس را بر حال ایشان اطلاع باشد و فات ایشان
دو سال دو صد و نود و هجری بوده

حضرت شیخ ابو بکر و قاق رحمه الله

نام ایشان محمد بن عبد الله است جامع علوم ظاهری و باطنی بوده اند و با سید الطائفة
صحبت داشته اند و از اقران ابو الحسین نوری و ابو حمزه خراسانی اند و فات ایشان
دو سال دو صد و نود و هجری بوده

حضرت شیخ ابراهیم الخواص رحمه الله

کنیت ایشان ابو اسحق و اصل از بغداد است صاحب صوفیه و در طریق توکل و توحید
یکانه و از خاصان درگاه الهی بوده اند و از اقران سید الطائفة جنید و نوری و صحبت
دارت حضرت علیه السلام شیخ الاسلام گفته اند که شیخ ابو الحسین خرقانی گفت در میان سخنان
که ابراهیم خواص با من می گفت این بود که اگر با خضر صحبت بایی تو به و اگر از هری شب
یکه روی از ان تو به کن بمشاوره و نیوری فرموده اند نیم خواب بودم در مسجد بن نمودند
خواهی که دوستی از دوستان باینی برخیز و بر سر تل تو به شو بیدار شدیم برف میبارید
آنجا رفتم و ابراهیم خواص را دیدم مربع نشسته و گردوی مقداری از سری سبزی
از برف و با هم برف که به سرمه می آورده بود و غرق غرق گفتم این منزلت بچه یافتی گفت
از خدمت فقیر و فات ایشان دو سال دو صد و یک هجری بوده است

ایشان را نشسته و دفن کرده لعلت شکم بر حمت حق پیوستند گویند هر بار پس که فارغ می گشتند غسل میکردند و آنروز که از دنیا بر رفتند بهفتاد بار غسل کرده بودند و سرمای عظیم بود بار آخر در آب بر رفتند و قبر ایشان در زیر حصار طبرک صفایان است *

حضرت شیخ زکریای بن دلویه

کنیت ایشان ابویحیی است و از اهل بنی شاپور بودند و از کسب خود قوت می ساختند و فات ایشان در بنی شاپور سال دو صد و نود و چهار هجری بوده

حضرت شیخ ابوالحسن نوری رحمه الله

نام ایشان احمد بن محمد و بقوله محمد بن محمد و مشهوران باین لغوی و پدر ایشان از بختور است که باین پیرات و مرو واقع شده مولد و منشأ ایشان بغداد است و نوری از انان گویند که چون در خانه تاریک سخن میگفتند از نور باطن ایشان خانه روشن میشد و بنور حق اسرار مریدان میدادند و سر می سقطی اند ذوالنون مصری را دیده بودند و با محمد علی قصاب و احمد بن الحواری صحبت داشته اند و از قرآن سید القادر اند و طریقت مجتهد و صاحب مذهب بوده اند ایشانرا مشایخ وقت امیر القلوب گفته اند و وجد و حالتی عظیم داشتند طریقه ایشانرا نوری گویند و معاملات ایشان موافق حنبلی است و قاعده مذهب ایشان تفصیل تقوی باشد بر فقر و صحبت اشیاء میفرمودند که یک نفس در دنیا نرزد یک من دوست ترا در هزار سال آخرت است از بهر آنکه این سرای خدمتیت و آن سرای قربت و قربت بخدمت باشد نقل است که روزی شیخ غسل میکرد و زردی جامه ایشانرا بر دو و بنور از آب بیرون نیامده بود و ندکه باز و عذر خواست و هر دو دست او خشک شده بود گفت الهی چون این جامه باز آورد تو دست این را باین بازوه شیخ فرمود و ند تصدق ترک کردن جمیع حظوظ نفس و نیز فرموده اند من لم یعرف الله تعالى فی الدنیا لم یعرفه فی الآخرة هر که نشناخت خدا را در دنیا نمی شناسد او را در آخرت از اکل مریدان و اکابر ایشان بودند مشایخ فرموده اند که سنجی کس از زمان ابوالحسن نوری چون او تکیه بر طریقت و عالمی است نه

شیخ الاسلام گفته اند جوانی خراسانی نزد ابراهیم قضا آمده گفت میخوام نوری را ببینم گفت او چند سال نزدیک
 ما بود و هیچ از دشت بیرون نیامد یکسال دیگر گردش میگشت و با کس نیاخت و در سال دیگر
 در ویرانه خانه گرفت و هیچ بیرون نیامد مگر نیاز و سالی خاموشی کرد و با یک پسر سخن گفت
 آن جوان گفت میخوام الیه او را ببریم ابراهیم او را بنوری دلالت کرد چون شیخ رسید
 از او پرسیدند با که صحبت داشته گفت با ابو حمزه خراسانی شیخ گفتند آن مرد که از قریب
 نشان میدهد و ایشارت میکند گفت آری گفتند چون با و رسی و بر اسلام کوئی بگوید که
 اینجا ما یم قرب بعد بدست شیخ ابن عربی فرمایند قرب نگویند تا مسافت نباشد و تا مسافت
 بود و کائلی بجای پس قرب بود و وفات ایشان در سال د و صد و نود و پنج هجری
 بوده و بقوله د و صد و هشتاد و شش واضح قول اول است چون شیخ ابو الحسن نوری
 بر حمت حق پیوستند سید الطائفه فرمودند یک پسر و حقیقت صدق سخن گفت تا نوری
 مرد که صدق زمانه او بود

حضرت شیخ عمرو بن عثمان مکی الصوفی رحمه الله

کنیت ایشان ابو عبد الله است مرید سید الطائفه و استاد حسین بن منصور حلاج
 و صحبت داشته اند با ابوسعید خراسانی و عالم بوده اند بعلم حقائق چون سخن ایشان باز
 شد مردم بکلام منسوب داشتند و حجب و ساختند و از مکه منظم بیرون کردند چون بجهت
 اهل اندبار ایشان را قاضی آنجا نمودند اصل ایشان از مین است از بزرگان و سادات
 این قوم اند بزرگان این طائفه گویند هر چه بر حسین آمد بسبب دعای عمرو بن عثمان است
 که ویرا از خود برنجایند وفات ایشان در بغداد سال د و صد و نود و شش هجری بوده
 و بقوله د و صد و نود و یک و بقوله د و صد و نود و هفت که سال وفات حضرت سید الطائفه
 است و قول آخر اصح است

حضرت شیخ ابو عثمان و اعظم رحمه الله

نام ایشان سعید بن اسمعیل بن منصور است و مولد و فتاوی بوده بعد از آن به بنی
 انتقال نمودند و هم در آنجا رحلت فرمودند وفات ایشان در سال د و صد و نود و هشت هجری است

حضرت شیخ سمنون بن محب الکذاب

کنیت ایشان ابو الحسن است و لقبوا ابو القاسم خود را کذاب لقب کرده بودند پس
که در لغات الانس مذکور است و تا کذاب نمیگفتند ایشان را باز نمیگفتند و علم محبت
یگانه بودند با سری مقلی و محمد بن علی قصاب و ابو احمد فلاسی رحمه الله صحبت داشته اند
و از قرآن حضرت شیخ علید و حضرت شیخ ابو الحسین نوری بوده اند هر شب از روزی پانصد
نماز میکردند حضرت شیخ ابو احمد فلاسی گفته اند مردی بر فقرا و بندگان و درم نفقه
کرد سمنون گفت یا ابو احمد ما را استطاعت این نفقه نیست برخیز تا بگویم و برویم
یکصد رکعت نماز بگذاریم پس بدان آن رقتیم و چهل هزار رکعت نماز گذاریم و فوات ایشان
در سال دو صد و نود و هشت هجری رونداوه

حضرت شیخ ابوالعثمان حیری قدس سره

نام ایشان سعید بن اسماعیل نیشاپوری است و حیره محله السیت از محلات نیشاپور است
اصل ایشان از ری است مرید شاه شجاع و ابو حفص حداد و یحیی بن معاذ از ری صاحب
کشف المحجوب فرمایند که حق سبحانه و تعالی مراد ابوالعثمان را از سلسله سیرت مقام عنایت
نمود و مقام بجا از یحیی معاذ یافت و مقام عزت از صحبت شاه شجاع و مقام شرفقت
از صحبت ابو حفص و در همین محل صاحب کشف المحجوب می نویسد مریدان او ایستاد که صحبت
شیخ پنج یا شش بارین برسد و از هر پیری و صحبتی ویراکش مقامی کرد و با سید
درویم و یوسف ابن حسین و محی فیضیل بنی صحبت داشته بودند و در ریاصت انداختند
خود یگانه و در ابتدای حال بیست سال اندر بیا ماننا غزلت کردید چنانکه حسن آدمی
نشدیدند و از مشقت پیر ایشان بگذراخت و چشمها مقدار سوراخ جوال و دوزی
مانده و از صورت آدمیان بگشتند پس از بیست سال فرمان صحبت آمد گفتند ابتدا
صحبت با پهلوان خراسانی و مجاوران خانه و سکنه تا مبارک بود و قصد مکه معظمه کردند و در راه
از آمدن ایشان بدل آگاه بودند با استقبال آمدند و ایشان را بصورت پیران شده
و محال که چیزی بشنوند می نامده بود و یافتند و گفتند یا ابوالعثمان بیست سال بر پیران

زیستی که آدم و نوح و ابراهیم و اسماعیل و یوسف و یعقوب و یونس و هارون و موسی که چهره دیدی و دیده باشی و چو ابا ز آدمی گفتند بکریمیرفتم و آفت سکر دیدم و نویسمی یافتیم و بعجز باز آدم جمله مشایخ گفتند یا ابا عثمان حرام است که بعد از تو بر معبران که عبارت صحو و سکر کنند که انصاف جمیع ادوی و آفت سکر باز نمودی و از جمله سخنان ایشان است که گفته اند خلاف سنت در ظاهر علامت ریاضی باطن بود و گفته اند خوف از عدل اوست و چو از فضل او و گفته اند هر که خدا را دوست دارد و از او میترسد و تقایم خدا بود و گفته اند عاقل نیست که از هر چه میرسد پیش از آنکه باورسد کار آن بسیار و وفات ایشان در ماه ربیع الاول سال و صد و نود و هشت هجری بوده

حضرت شیخ احمد بن محمد بن مسروق

کنیت ایشان ابو العباس و اصل از طوس است از قدمای مشایخ و بزرگان مرقوم بوده اند و در بغداد سکونت داشتند و استاد شیخ علی زودیاری و شاکر و عارف محاسبی اند و بایشان شیخ سری سقطی و محمد بن منصور طوسی صحبت داشته اند حضرت سید الطائفة شیخ عابد از ایشان حکایات میکرده اند ایشان فرموده اند هر کس ترک کند تدبیر از زندگانی میکند بر راحت و نیز فرموده اند که بسیار نظر کردیم بر بومی باطل میبرد معرفت حق را از زول و وفات شیخ در سال و صد و نه هجری بوده

حضرت شیخ طلح بن محمد صلیح نبلی رحمه الله

از اکمل مریدان شیخ ابو عثمان جیری اند و صاحب مقامات عالی وفات ایشان در سال صد و دو هجری روئداده

حضرت شیخ یوسف بن حسین رازی

کنیت ایشان ابو یعقوب و از قدمای مشایخ کبار و مریدان ذوالنون مصری و شاکر و امام احمد حنبل اند و عمر دراز یافته بسیار از سادات طائفة صحبت داشته اند فرموده اند شنیدم که ذوالنون اسم عظم میدادند مدتی خدمت و می کردیم و در وقت تعلیم آن نمودم تا آنکه روزی طبقه پاس رویکش که در سفره پیاده بودیم و او فرمود

بفغان دوست من برسان طلب نماید داشته روانه بشدم در راه مخاطر کم گذشت که آیا در نیمه با
خود را نتوانستم ضبط کرد چون و اگر کم در آن موشی بود بد رفت گفتم من استن اگر غضبنا
باز گشتم چون مراد بد گفت هر گاه امانت داری موشی نتوانستی کرد امانت داری
اسم اعظم را چون توانی نمود وفات ایشان در سال سه صد و سه یا چهار هجری بوده

حضرت شیخ ابوالعباس سیسی رحمه الله

نام ایشان عبداللہ بن محمد بن نافع بن کرم سمیت و باصل از لبت است که در نواحی
قندھار است در تاریخ ابن کثیر بطور است که ابوالعباس سیسی مفتی و سال پلو بر زمین
نرسائید و بدو وار و ستون مکیه تکر و و با می بریند از غنایا پور بحرین المشرقیین رفت
و قدها در بیت المقدس اقامت نموده وفات ایشان در ماه محرم سال سه صد و چهارم ^{بوده}

حضرت شیخ ابوعبداللہ بن حلاق قدس سره

نام ایشان احمد بن یحیی است و اصل ایشان از بغداد بوده و ساکن گشتند
بر بله دمشق از اجله مشایخ شام اند و مرید ابوتراب بخشی اند با سید الطائفه و نور
صحبت داشتند و قتی ابوالخیر نیانی ایشان را دیدند که در هوا میروند آواز دادند که بشناختم
در جواب ایشان گفتند شناختی شیخ الاسلام فرموده اند ابوالخیر شناخت شخص را
میگفت و ابوعبداللہ شناخت مقام و شرف را و وفات ایشان در سال سه صد
بشیش هجری بوده

حضرت شیخ حسین بن منصور حلاج قدس سره

کنیت ایشان ابوالغنیث و اصل ایشان از بیضا می فارس است و صاحب کبر و
و حلاج از آن جهت گویند که روزی بدو کان حلاجی که دوست ایشان بود
رفتند و او را یکاز می فرستادند بجای می او بانگشت اشارت کردند بیکه بشد و پیچ
و آنه میسو در باب ایشان مشایخ زهم الله را اختلاف است بعضی مثل شیخ عمر بن
عثمان مکی که پیر ایشانند و ابولیعقوب بن جوزی و علی بن سیدیل اصفهانی و غیرهم
از مشایخ متقدمین از کار کرده اند و بهیچ وجه اند و نسبت بسجرامیکند اما شیخ

چون شیخ ابابکر شبلی و ابوالعباس بن عطاء و شیخ عبد الله خفیف و شیخ ابوالقاسم نهرآباد
 و شیخ ابوسعید ابوالخیر و شیخ الاسلام خواجه عبد الله انصاری و شیخ ابوالقاسم کرکاتی
 و پیر علی بروجردی صاحب کشف المحجوب غیر ایشان از متاخرین همه معتقدانند و بزرگان ایشانند
 و گفته اند بهر محاملت بهر اصل نه بود صاحب کشف المحجوب فرموده اند من معتقد ویم اما سخن
 او اقتدار را انشاید حضرت خواجه محمد یار سارجمه القدر و فصل الخطاب آورده اند که نیم
 در بعضی کتب نوشته اند که سید الطائفه شیخ حبیب فتوی بقبل حسین بن منصور نوشته اند
 این اقرا می محض است بر سید الطائفه چه وفات ایشان پیش از قضیه حسین بن منصور
 بیازده یا دوازده سال بوده چنانچه از تاریخ وفات این دو نفر بیضا هر میشود و آنچه ایشان
 آمد از غلبه شوق و جذبه عشق و محفوظ اند اشتق مراتب بود و جذبه عشق است که چون
 محبت بر مرتبه اعلی رسد عاشق در آتش بسوزد و از خود خبر نماند و در نظرش جز یار و یار
 هر چه بیند از یار شناسد روز شب در دیده ظاهر و باطن او یار باشد و جز یار در دود عالم
 هیچ نداند و نه بیند و چون عاشق به نیمینوال گردد یقین که هر چه در نظرش در آید از کثرت
 یار است و چنانچه مولانا عبد الرحمن جامی نسبت بهمین حال فرماید همیشه بسکه در جهان
 نو کار و سینه دارم تویی تا هر چه پیدا میشود از دور بندارم تویی و نیز بعضی از کبار عارفان
 فرموده اند همیشه خود در خانه دل بغیر از تو کس نیست بهر شکل آنی تو باشی دائم
 پس حسین بن منصور در نیحالت بودند که از پیروی و جذبه عشق انا الحق گفتند و نظر ایشان
 هیچ جز یار و یار و چنانچه صورت مثالی ایشان نیز نظر افتاد و آنرا هم صورت یار و یار
 اگر چه صورت ایشان بود چنانچه مجنون از کمال جذبه عشق در اواخر لیلی را شناخت و پرسید
 که این کسیت گفتند لیلی است مقصود تو و محبوب تو گفت لیلی خود منم فردا که ان لیلی از نیمه
 بیرون شود به همه کوه و صحرای مجنون شود و به اگر چه در حقیقت مجنون لیلی نبود اما بهر نهایت
 عشق و فنا و جذبه خود را یار دیده و یار را خود و از کمال یگانگی و یگانه بینی و دینی بر خاسته و الا
 بهر نهایت چه نسبت خاک را با عالم پاک به که ادراک عاجز است از درک ادراک به قضیه
 قتل ایشان در باب الحاق ابتدا در روز سه شنبه است و نیم دی چه سال سه صد و نه هجری را می شده

حضرت شیخ ابو العباس بن عطار

نام ایشان محمد بن احمد است بغدادی الاصل و از علمای مشایخ و ظرفاء این قوم بود
 اندک کرد ابراهیم مازستانی اند و با سید الطائفة و شیخ ابوسعید خراسانی صحبت داشته اند
 و ایشان را تفسیر است بس نیکو بر تمام قرآن مجید بر زبان اشارات و قیاسات
 ایشان در ماه ذیقعده و رسال سه صد و نه هجری بوده و بعضی سه صد و یازده نیز گفته اند
 و الاصح قول اول و زیر قاهره باشد خلیفه چون حسین منصور گشت از ایشان پرسید
 که چگونه در حق علاج گفتند تو در حق خود پیر و از و سیم مردمان باز ده وزیر گفت تفریق
 میکنی و فرمود تا و ندانم ای ایشان را یگان یگان کنده بر سر مبارک ایشان نشاندند
 و در همین حالت بر حمت حق پیوستند

حضرت شیخ ابو یحیی رازی قدس سره

نام ایشان محمد بن زکریا است و از بزرگان این طائفة و زهاد ایشانند گفته اند و مشایخ
 پیچکس از ایشان گریان تر نبوده و پیوسته عبادت میکردند و قیاسات ایشان در رسال
 سه صد و ده هجری بوده

حضرت شیخ ابو الخیر حمصی روح الله

بارها بادیه کعبه را بر قدم توکل و تجرید طی نموده اند و قیاسات ایشان در رسال سه صد و ده هجری

حضرت شیخ ابو محمد حریری رحمه الله

نام ایشان احمد بن محمد بن حسین است و بقوله حسین بن محمد و بقوله عبد الله بن یحیی
 از اکمل مریدان سید الطائفة اند چون سید الطائفة و قیاسات نمودند ایشان را بجای
 سید الطائفة بنشانند و رفق و اصول امام بودند و با سهیل عبد الله شری
 صحبت داشته اند گویند یکسال بکام مظهر مقام کردند و خفتند و سخن نگفتند و پشت
 باز نه نموده اند و پاسبان کردند ایشان گفتند اخلاص شریه یقین است و ریا شریک
 و گفته اند مرجع عارفان بخدا و هدایت بود و مرجع عوام بعد از امامان و هدایت
 ایشان در رسال سه صد و یازده و بقوله چهارده هجری بوده و در جنگ قرامط از لشکر حجت پیوستند

حضرت شیخ بنان محمد الحمال قدس سره

اصل ایشان از واسطه است و در مصر سکونت داشتند صاحب مقامات و کرامات علیه اند
و با سید الطائفة صحبت داشته اند و ابراهیم خواص را دیده بود و از استاوان نوری اند
و ایشان گفته اند در مکّه ششست بودم و نزدیک من جوانی بود شخصی درمی چند پیش آن جوان
نهاد و گفت مرا باین حاجت نیست آن شخص گفت برو قیران و کینان قسمت کن چنان کرد
او را دیدم که در وادی برای خود چیزی میخواست گفتم کاشن برای خود از این درها چیزی نگاه
میداشتی گفت نمیدانستم که تا این زمان خواهم زیست و فوات ایشان در سال سه صد و شصت
هجری بوده و قبر در مصر است

حضرت شیخ محمد بن فضیل قدس سره

کنیت ایشان ابو عبد الله است و اصل از بلخ مرید شیخ احمد خضرویه اند متعصبان بگناه
ایشانرا از بلخ بیرون کردند روی شهر کرده اهل شهر را نفرین کردند شیخ الاسلام گفته اند
پس از آن شهر بلخ صوفی برنخاست ایشان گفته اند مریدی که در طلب نیایا شد آن نشان
ادبار و نگونساری اوست و گفته اند زهد در دنیا ترکست و اگر نتوانی اثار کنی و اگر نتوانی خوار
وقات ایشان در سال سه صد و نوزده هجری بوده و قبر در مصر است

حضرت شیخ ابوالحسن وراق رح

نام ایشان محمد بن سعد است از کبار مشایخ نیشابور و فدای ایشانند و مرید ابو عثمان حمیری اند
و عالم بوده اند گفته اند کرم و عفو است که یا تو کنی گناه یا خود را پس از آنکه عفو کرده باشی
وقات ایشان در سال سه صد و نوزده هجری است

حضرت شیخ ابوالحسن وراق قدس سره

اصل ایشان از شهر بغداد است و خادم ابراهیم خواص اند و در سمرقند از عالم رفته اند و فوات
ایشان در سال سه صد و بیست هجری بوده

حضرت شیخ ابو عمر و قدس سره

از کبار مشایخ شام بوده اند و با ابو عبد الله جلال و اصحاب ذوالنون مصری صحبت داشته اند و فوات

تقوف است که غیر خدا را در نقصان بیند بلکه چشم پوشد از ماسوای او بسبب مشاهدۀ او
که منزله است از جمیع نقصان با وفات ایشان در سال سه صد و بیست و هجری بوده

حضرت خیر النساج قدس الله

کنیت ایشان ابوالحسین است و نام محمد بن اسمعیل و اصل از سامره و سکن ایشان
بعد از مرید سری سقطی و از اقربان سید الطائفة شیخ جنید و استاد نوری و ابن عطا و حریر
اند از اہم خواص و شبلیہ ہر دو در مجلس ایشان توبہ کردند شبلیہ را نزد سید الطائفة فرستادند
والتساج تہو و ند بسبب نساجی ایشان در نفحات الانس مذکور است گویند وقت نماز شام
کہ ملک الموت سایہ انداختند سر از بالین برداشته گفتند عفاک اللہ تو وقف کن کہ تو بندہ
خدا ہے و من بندہ خدا ہے ترا گفتند کہ جان او بردار و مرا گفتہ اند چون وقت نماز آید
یکزار از انجہ ترا فرمودہ اند فوت غیشود و انجہ مرا فرمودہ اند میشود و سپس طہارت کردند
و نماز گذاروند و جان سپردند وفات ایشان در سال ۳۰۰ صد و بیست و دو ہجری بوده
و مدت عمر یکصد و بیست سال

حضرت شیخ ابوبکر الواسطی قدس سرہ

نام ایشان محمد است ابن موسی و مشہور اند باین قرعانی از قدامے اصحاب سید الطائفة
شیخ جنید و شیخ ابو الحسن نوری و از علمای مشائخ و عالم و جامع اندر علم ظاہر و باطن
و امام توحید و علم اشارت و صاحب مقامات و کرامت بوده اند شیخ الاسلام فرمودہ
اند کہ از زبان یکس در خراسان آن توحید نیامدہ کہ از زبان واسطی و ہم شیخ الاسلام
فرمایند کہ واسطی گفتہ آنکہ گویند نزدیکم دور است و آنکہ دور است و بہشتی او نیست است
وفات در مردودہ بقول صاحب البہار سہمی بعد از ۳۰۰ صد و بیست و ہجری و بقول صاحب
الحسن الانوار ۳۰۰ صد و بیست است و بقول ثانی صحت و قبر نیز در مروست

حضرت شیخ ابوبکر کتانی قدس سرہ

نام ایشان محمد بن علی جعفر است و اصل از بغداد و از مریدان سید الطائفة شیخ جنید اند
و سالہا مجاور کہ مغلطہ بودند ایشان را جراح حرم میگفتند و در طواف دوازده ہزار تہنم

سی سال در حرم نشسته بودند و درین سی سال شبانه روزی یکبار طهارت تازه میکردند و درین خواب نمیکردند و صحبت دار خضر علیه السلام بودند و حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم را خواب میدیدند و خواب میکردند و جوابهای شنیدنی چنانچه یک شبی پنجاه و یک مرتبه پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله و سلم را خواب دیدند. وقتی پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند که هر روز چهل و یکبار بگوید یا حی یا قیوم یا لا اله الا انت چون دلها بمیدول می نمیداد ایشان گفته اند انش بحلق عقیبت است و قرب اهل دنیا معصیت است و باطن میل کردن مذلت تصوف همه خلق است هر کرا خلق بیشتر و تصوف و گفته بیشتر و گفته اند محبت انبیا رست برای محبوب و گفته اند به تن در دنیا باش و بدل در آخرت و گفته اند فکر کردن در مواضع استغفار گناه است و استغفار در موضع شکر گناه و وفات ایشان در سال صد و بیست و دو هجری بود و در کتب معتبره است

حضرت شیخ ابراهیم بن داود رحمه الله

کنیت ایشان ابواسحق است و از اجله شایخ شام اند و النون مصری و سید الطائفة و ابو عبد الله جلارادیده اند و عمر بسیار یافته اند ایشان گفتند عاجز و ضعیف ترین خلق است که عاجز بود از دست داشتن شهبوات و قوی ترین آن بود که قادر بود بر ترک آن و گفته اند آنچه کفایت بتو میرسد بے رنج اناست و رنج در زیاده طلبی است و گفته اند کفایت در دنیا توکل است و کفایت توکل ان اعتماد بر املاک و اسباب و گفته اند بس است از دنیا ترا دو چیز یک صحبت درویش و دوم حرمت ولی و وفات ایشان در سال صد و بیست و شش هجری بوده

حضرت شیخ ابوالحسن بن محمد مزین

نام ایشان علی است و از مشایخ بغداد اند با سید الطائفة و شهید بن عبد الله شری صحبت داشته اند و مجاور مکه معظمه بودند مزین دو اند یک مزین صغیر و دیگر یک کبیر ایشان مزین صغیر اند شیخ الاسلام گفته اند مزین شیرین رسید گفت ثم امانه فاقبره شیرین جاک خود بگرد چون بر سر کوه رفت گفت ثم اذا انتا الشرة شیر بر پایی خاست و زنده شد و وفات ایشان در سال صد و بیست و هشت هجری و بقوله صد و بیست و هشت هجری بوده و قبر در مکه معظمه است

حضرت شیخ ابو علی تقی رحمه الله تعالی

نام ایشان محمد بن عبد الوهاب است ابو حفص حداد و حمدون قصار را دیده بودند وفات ایشان در سال سه و بیست و هشت هجری بوده

حضرت شیخ ابو محمد نعش قدس سره

نام ایشان عبد الله بن محمد بن شاپور است متوطن بوده اند بغداد مرید شیخ ابو حفص حداد و سید الطائفة را دیده بودند شیخ ابو حفص ایشان را سیاحت فرمودند هر سال هزار سفر میکردند پای برهنه و سینه بیست و پنج شهری زیاده از ده روز توقف نمیکردند گاه بود که سه روز می بودند ایشان گفته اند هرگز غولبشتن را بیاطن خاص ندیدم تا خود را بطن عام ندیدم شخصی بایشان گفت فلان بروی آب میرود فرمودند تو در من شنیدی که مخالفت نف کند بزرگتر است از آنکه در هوا و بروی آب رود وفات ایشان در سال سه صد و بیست و هشت هجری بوده

حضرت شیخ ابو یعقوب نهروری رح

نام ایشان اسحق است بن محمد از علماء مشایخ بوده اند سید الطائفة و عمرو بن عثمان یکی صحبت داشته اند و سالها در مکه منظر میجارت کردند مرید ابو یعقوب صوفی اند ایشان گفته اند دنیا و ریاست و کناره آن آخرت است و کشتی آن تقوی و مردم همه سافرو گفته اند ذوال بغیته را که شکر آن نکنی و پایداری نیست از آنکه کفران کنی و گفته اند هرگز اسیری بطعام بود همیشه گرسنه بود هرگز التوگری ببال بود همیشه درویش بود هرگز اچاجت خود و قصد خلق کند همیشه محروم بود و هرگز او را رخوردی از خدای نخواهد همیشه مخدول بود وفات ایشان در سال سه صد و سی هجری بوده و قبر در مکه منظره است

حضرت شیخ ابو الحسن صایع دینوری

نام ایشان علی بن محمد بن سبیل است از کبار مشایخ دینورانند و ساکن بودند بصره مرید شیخ ابو جعفر صیدلانی و پیر شیخ ابو الحسن خرقانی و ابو عثمان مغربی اند وفات ایشان شب شنبه پانزدهم رجب سال سه صد و سی و یک هجری و بقولی سه صد و سی بود و قبر ایشان در

حضرت شیخ ابوبکر بن طاهر دینوری

نام ایشان عبداللہ بن حارث طائی ست و از کبار مشائخ حیل و از اقربان شبلی اند با بود
بن حسین محبت داشته اند و وفات ایشان در سال سیصد و سی ہجری بوده

حضرت عبداللہ متنازل قدس سرہ

یکانہ روزگار و صاحب السرار بود عالم معلوم ظاہر و باطن و محدث بوده اند و مریدان
قصا گرفتہ اند یکی کس فرمودہ از فرات الخ ضائع کلت الاکامہ مبتدا کرد و تصالح کردن شتہا ہیکہ
بزرگ سنت حبلا کرد و زود باشد کہ در بدعت افتد و گفتہ اند ما با دس محتاج تریم کہ بہ بسیار
علم و گفتہ اند حقیقت فقر النقطاع ست از دنیا و آخرت و مستغنی شدن بکذا و دنیا و آخر
و گفتہ اند عارف آلست کہ از بیخ چیزش عجب نیاید وفات ایشان در سال سیصد و سی و یکہ ہجری

حضرت شیخ ابراہیم بن شیبان الکرمانی شاستہ

کنیت ایشان ابواسحق و از مشائخ حیل و از اصحاب ابوعبداللہ مغربی و ابراہیم خواصی
و گفتہ اند ہر کہ حرمت مشائخ نگاہ ندارد و بدعوئی ہای دروغ دگزانہای بی فروغ گرفتار
و بان وضاحت کرد و وفات ایشان در سال سیصد و سی و ہفت ہجری بوده

حضرت شیخ ابوعلی مشغولی قدس سرہ

نام ایشان حسن بن علی بن موسی ست و مشغول دہی ست برودہ فرسنگی مرثا کرد
ابوعلی کاتب و ابویعقوب موسی اند و وفات ایشان در سال سیصد و چهل ہجری بودہ
و قبر و مشغول ست

حضرت شیخ ابوسعید اعرابی قدس سرہ

اصل ایشان از فارس بودہ و بنیاد پور سکونت داشتند از بزرگان مشائخ و مقتدا
ابطال گرفتہ بودند شاگرد شیخ ابوبکر شبلی اند و شیخ ابیشارہ بزرگ میداشتند و وفات ایشان
بہ بنیاد پور در سال سیصد و چهل ہجری بودہ

حضرت شیخ جعفر الخزاز رحمہ اللہ

نام ایشان احمد بن محمد ست و اصل ایشان از بصرہ و ساکن بودند یکہ محفلہ در بصرہ خود

خود شیخ حرم بودند ایشانرا تصانیف بسیار است و باسید الطائفة صحبت داشته اند وفات ایشان در سال سه صد و چهل و یک هجری بوده

حضرت شیخ ابراهیم بن احمد مولد الصوفی

کنیت ایشان ابو محمد است و صحبت داشته اند باسید الطائفة وفات ایشان در سال سه صد و چهل و یک هجری بوده و قبر در شیراز است

حضرت شیخ ابوالقاسم الحکیم السمرقندی

کنیت ایشان ابوالحسن از کبار شایخ طریقت اند با ابو عید اللہ حلا و ابراهیم قسار رقی صحبت داشته اند وفات ایشان در سال سیصد و چهل و دو هجری بوده

حضرت شیخ ابوالقاسم بن علی البغدادی

نام ایشان اسحق بن محمد بن اسمعیل است و با ابوبکر اوراق صحبت داشته اند و ایشانرا تفسیر است بر بعضی آیتها کلام مجید و فرقان حمید بسی نکات و اشارات مشایخ سلف در آن جمع کرده اند و زمی بیان خلق نشده بودند و حکم میکردند یکی از بزرگان بزیارت او و ایشان را در همانکار مشغول دید سجاده بر روی حوض انداخت و نماز کرد و چون فارغ گشت مراور گفتند ای برادر این خود کوی دکان کنی مرد آست که در میان چندین شغل دل با خدا می غرو چل نگاه تو اند داشت وفات ایشان در روز عاشوره سال سه صد و چهل و دو هجری بوده قبر در موضع جاکر و نیز سمرقند است

حضرت شیخ

نام ایشان فارس است از خلفای حسین بن منصور حلاج و معاصر امام ابو منصور مازنی بود و وفات ایشان روز عاشوره سال سه صد و چهل و دو هجری بوده و قبر در جاکر و نیز سمرقند است

حضرت شیخ ابوالعباس سیاری

دختر زاده احدین بسیار اند و نام ایشان قاسم بن قاسم بن محمدی است و اصل از مرید ابوبکر واسطی اند و طریق بسیار منسوب بایشان است و بنای این طریق جمع و تقریب است

وصاحب علوم ظاهر و باطن بودند و فوات ایشان در سال سته صد و چهل و دو هجری واقع شد
و قبر در مر و دست

حضرت شیخ ابوالخیر تنیانی الاقطع

نام ایشان حماد است و باصل از ده تنیات بوده اند که از توابع مصر است گویند تنیات
از مصلحه است از ولایت مغرب و شیخ زینبیل میباشند و ایشان را بدو دست نیز دیده اند
باشیر موالست و صاحب کرامات و مقامات بودند باسید الطائفه شیخ جیلند و ابو عبید
جلا صحبت داشته اند و در طریق توکل یگانه بودند و روزی یکی را دیدند که بر آب میرود و گفتند
اینچه بدعت است در شکلی بیا و راه برو دیگر را دیدند که بر هوا میرود و گفتند اینچه بدعت است
کجا میروی گفت کج فرمودند فرود آئی راه برو کیفیت دست بریدن ایشان در نصیحتات
مذکور است و فوات ایشان در سال سته صد و چهل و سه هجری بوده

حضرت شیخ ابوبکر مصری قدس سره

نام ایشان محمد بن ابراهیم و استاد ابوبکر ذوقی و فترانی اند و شاکر و تقاق کبیر باسید الطائفه
و بنوری صحبت داشته اند و فوات ایشان در سال سته صد و چهل و پنج هجری بوده

حضرت شیخ ابومرثد شیرازی قدس سره

نام ایشان ابراهیم و لقب له بن ابراهیم است و اصل از نیشاپور باسید الطائفه و دریم
و ابوعثمان جیری و ابراهیم خواص صحبت داشته اند و چهل سال مجاورت موقوفه بودند
در نیت و در حرم بول نکر و ندیمه تعظیم کعبه و شخصیت حج گزارده بودند پیوسته میفرمودند
که من سی سال خلای حبشید بدست خود پاک کرده ام و باین فخر میگردم چون مشایخ
وقت حلقه میزدند صدر همه ایشان بودند و گویند در موسم حج عجبی آمد که برات من بوده
که حج گزارده ام بدو رخ خواهم رفت باران تو مرا بتو اشارت داده اند که برات بستم
شیخ سادکی او را دیده داشتند که باران بلا و مطایبه کرده اند بزرگم که محل استجاب است
و حاجت ایشان را کردند و گفتند آنجا رفته بگوئی یا رب اعظمینی البراهه یعنی ای پروردگار من
عطا کن مرا نجات از دوزخ ساعتی نگذشته بود که باز گشت و دست او کاغذی بخدا رسید

نوشته بودند بسم الله الرحمن الرحيم هذه براءة فلان بن فلان من النار يعني ابن مست نجات
فلان پسر فلان از آتش و فوات ایشان در سال صد و چهل و شصت هجری بود

حضرت شیخ ابو عمر وزجاجی قدس سرہ

کنیت ایشان ابو محمد است و اصل از بغداد و خلد محل ایت از بغداد است اگر و سید الطائفه
و ابراهیم خواص و پیر شیخ ابو العباس نهادندی اند و بانوری درویم و سمنون و حریری
صحبت داشته اند و ایشان بویه یا بایان بوده اند و گفته اند و نیز پیر را می شناسم ازین طائفه نیما
و شمش حج گذارده بودند و گفته اند که روزی نزد جنید رفتم و ایشان را بیمار یافتیم گفتیم
ای استاد با حق بگوی ترا عافیت دهد گفتند و دش می گفتم به سرم ند آمد که تن ملک ما
خواهیم درست داریم و خولایم بیمار تو گیتی که میان ما و ملک ما داخل کنی تصرف و در کن تا بنده
وقات ایشان در سال سه صد و چهل و هشت هجری بوده و قبر ایشان در شوش نیز می باشد

نزدیک قبر هر کسی بنشیند و بگوید است و مدت عمر خود و پنج سال

حضرت شیخ سید مرتضیٰ انصاری صاحب دیوانہ

نام ایشان علی بن احمد بن سبیل است و اصل ایشان از پوشنگ که در نواحی بهات
از جوانمردان مشایخ خراسانند ابو عثمان حریری را دیده بودند و بابا ابوالعباس عطا حریری
و طاهر مقدسی و ابو عمر دمشقی صحبت داشته اند ایشان گفته اند مردم سگ گروه اند و ایما
که باطن ایشان بهتر است از ظاهر ایشان و علما که ظاهر و باطن ایشان یکسان است و جمال که ظاهر ایشان
بهر است از باطن ایشان خود و انصاف نمیدهند از دیگران انصاف می طلبند یکی از ایشان طلب
دعا کرد گفتند حق تعالی ترا از رفقه تو نگاهدارد و وفات ایشان ^{میلاد} سیصد و چهل و هشت هجری بوده و گویند چندی
از وفات در ویشی سیر خاک ایشان رفت و از حق دنیا میخواست ششی بخواب دید که می گفتند
ای در ویشی چون سیر خاک مائی دنیا نخواه اگر دنیا خواهی سیر خاک دنیا را بخواه
چون سیر خاک مائی سمیت از و و کون بریدن خواه

حضرت شیخ ابوالحسن الصوفی القوی قدس سرہ

مستوطن بودند شام و با عبید اللہ بن جراح صحبت داشته اند و قات ایشان به اسماعیل بن محمد بن علی بن ابی طالب

حضرت شیخ ابوبکر بن داود دینوری

کنیت ایشان ابو محمد و نام پدر محمد بن عبداللہ است اصل ایشان از ری مولد و متشابہ بود
از مشایخ کبار و عالم معلوم ظاهر بود و ندباً سید الطائفة و محمد بن فضیل بلخی و ردیم و سمون
و ابو علی جرجانی و محمد حامد و غیر هم صحبت داشته اند و از کبار اصحاب ابوشمان حیرمی بوده
اند و وفات ایشان در سال ۳۵۰ صد و پنجاه و سه هجری روئیداده

حضرت شیخ بنیاد بن حسین بن محمد بن مہلت شیرازی

کنیت ایشان ابوالحسین است و اصل از شیراز مرید شیخ شبلی و استاد ابوعبداللہ
و با جعفر حداد صحبت داشته اند از ایشان پرسیدند که تصوف چیست گفتند وفا به
شیخ الاسلام گفته اند و قاعد است که هر چه بدل گذشت که برای او بکنی آنرا بکنی و قاعد
ایشان در ارجان سال ۳۵۰ صد و پنجاه و سه هجری و شیخ ابو ذریعہ طبری ایشان را غسل داد

شیخ عبدالکبیر بن علی بن عبداللہ بن عمر الکاظمی

کنیت ایشان ابو عمر و اصل ایشان از کارزون فارس است مستجاب الدعوات بود و در
جملہ ابدالان و صاحب کشف و کرامات و وفات ایشان روز سه شنبہ بیست و ششم ذی
سال ۳۵۰ صد و پنجاه و هشت هجری بوده

شیخ علی بن بنیاد بن حسین الصوفی الصیرفی

کنیت ایشان ابوالحسن است و از بزرگان مشایخ نیشاپور اند با سید الطائفة و ردیم و سمون
و ابن عطا و حریری صحبت داشته اند و بسیاری از مشایخ را در یافتہ و در حدیث ثقه بودند
ایشان گفتند و در باب مشغولی بخلق که امروز در مشغولی خلق سود می نمایند است
یوزی بایشان عبداللہ خفیف بہ تنگی ملی رسیدند شیخ ابوعبداللہ ایشانرا گفت پیش برو
ابوالحسن گفتن بچه سبب پیش بروم شیخ ابوعبداللہ گفتند تو شیخ جلیل را دیدہ و من
ندیدہ ام و این را از اجبت گفتند کہ دیدار مشایخ نبشی است بزرگ این طائفہ او مرتباً
بلند این قوم را کہ گویند انجیر و لیست فلان پیرا دیدہ و با فلان شیخ صحبت داشته وفات
ایشان در سال ۳۵۰ صد و پنجاه و سه هجری بوده

حضرت شیخ ابوبکر الداقی رحمه الله

نام ایشان محمد بن داود دمشقی است و گفته اند دینوری الاصل اند اما ساکن بودند بشام مصر و قاق کبیر اند حضرت سید الطائفه را دیده اند وقتی در باویه بنالیدند و گفتند الهی از ان خود که مراد ادی بهره من چیزی بد دل من آشکارا کن تا جان بیاساید چیزی بر ایشان بکشادند و رازی بر ایشان افتاد نزد یک بود که تباہ شوند گفتند الهی بپوش که طاقت ندارم اثر را پوشیدند و فوات ایشان در شام سال ۳۷۰ هجری و پنجاه و نهم و مدت عمر شریف صد و بیست سال

حضرت شیخ ابوالحسن بن سالم مصری

استاد ابوطالب مکی و مرید سہیل بن عبداللہ شمری اند و آخر کسی که از مریدان سہیل بن عبداللہ فوت کردند ایشانند و فوات ایشان در سال ۳۷۰ هجری و پنجاه و نهم و مدت عمر شریف صد و بیست سال

حضرت شیخ ابوبکر مقید قدس سره

نام ایشان محمد بن احمد بن ابراهیم است و اصل از جرج آریا و از بزرگان مشایخ بودند سید الطائفه و یوسف بن حسین را دیده اند و بابا بو عثمان حیرتی صحبت داشته اند و فوات ایشان در سال ۳۷۰ هجری و پنجاه و نهم و مدت عمر شریف صد و بیست سال

حضرت شیخ اسمعیل نیشاپوری قدس سره

نام ایشان اسمعیل بن محمد بن احمد السلمی است جد شیخ عبدالرحمن سلمی اند از جانب مادر از اصحاب ابو عثمان حیرتی اند و سید الطائفه را دیده بودند و در حدیث ثقه اند و فوات ایشان در سال ۳۷۰ هجری و پنجاه و نهم و مدت عمر شریف صد و بیست سال

حضرت شیخ ابو عمرو بن کبند

نام ایشان محمد بن احمد المقر است با یوسف بن حسین و عبداللہ خراز از ارکان و مطلق کرمان سناری و ردیم و حریری و ابن عطا صحبت داشته اند و کوین پنجاه هزار دینار میراث با ایشان رسید و همراه برفقه نفقه کرده بود حدیث و تخرید احرام حج بستند و فوات ایشان در سال ۳۷۰ هجری و پنجاه و نهم و مدت عمر شریف صد و بیست سال

شیخ ابو عبداللہ مغربی رحمه الله

نام ایشان ابو عبداللہ بن احمد بن حنبل رضی اللہ عنہم سید الطائفه

شیخ چند را دیده بودند وفات ایشان در ذی حجه سال صد و شصت هجری بوده و قبر
در بغداد است

حضرت شیخ ابو بکر قطبی رحمه الله

نام پدر ایشان محمد بن عیسی بن ثابری است جامع بودند میان ظاهری و باطنی حاکم ابو عبد الله
گفته اند بیست و چند سال با ایشان صحبت داشته ام گمان میرم که فرشته بروکنای تو نوشته
باشد وفات ایشان در سال صد و شصت و هشت هجری بوده

حضرت شیخ ابو احمد قدس الله تعالی شرفه

نام ایشان احمد بن عطاء است از کبار مشایخ شام اند و ساکن بودند بصور ایشان گفته اند
که حدیث نوشتن مایل از مردی بود و در ویشی گیر و وفات ایشان در سال صد و شصت
و نه هجری است و قبر در صور بود که الحال آن زمین با آب گشته

شیخ ابو عبد الله دیوبندی رحمه الله

نام ایشان محمد بن سلیمان صعلوکی الفقیه و اصل از طایفه آل یسوی است در تربیت و طریقت
امام وقت بوده اند با شبلی و مرعش و ابو علی نقشبند صحبت داشته اند و صاحب این عبا
گفته اند که پسبیل مثل خود ندیده و تاثیر مثل او ندیدیم و لاوت ایشان در سال دو صد
و نو هجری وفات در سال صد و شصت و نه هجری بوده و مدت عمر هشتاد و نه سال

شیخ ابو اسماعیل صعلوکی

که بیست ایشان ابو اسحق است با سید الطالعه صحبت داشته اند شیخ ابو عبد الرحمن سلمی
گفته اند ایشان را گفتم مراد صیتی کن گفتند کاری بکن که از ان پشیمان نشوی و وفات ایشان
در سال صد و شصت و نه هجری بوده

حضرت شیخ ابراهیم بن ثابت

نام ایشان محمد بن عمر الحکیم است و اصل از نژاد آل در الخ می بودند مرید محمد بن علی حکیم نهد
اند و با احمد حنبل و یحیی بن عقیل و صاحب تصانیف اند ثوریت و اجیل و زبور
و دیگر کتب اسمانی خوانده بودند و یوان اشعار نیز وارد و گفته اند اگر طبع را به پیران بگویند

گوید شک در مقدار و اگر گویند پیشه تو چیست گوید گسب کردن ذل و خواری و اگر گویند نه
تو چیست گوید نو میری وفات ایشان در سال سصد و هفتاد و هجری بوده و قبر در تهر است

شیخ ابوبکر فراز رحمه الله

نام ایشان محمد بن حمدون الفراس است از اجله مشایخ نیشاپور بود و ندو ابوالعلی لقی و عبد الله
منازل و ابوبکر شیبی و ابوبکر طاهر اهری و مرغش صحبت داشته اند شیخ می گفته اند
اگر من ابوبکر فراز را نمیدیدم صوفی نمیبودم وفات ایشان در سال سصد و هفتاد و هجری واقع

حضرت شیخ ابوالحسنین حصری

نام ایشان علی ابن ابراهیم است و اصل از بصره و ساکن بود و میفرمود علی مدرب اند و مرید
شیخ شیبی میفرمودند که هرگز شمس به اذن من طلوع نکرده و گفته اند سحر گاهی مناجات
کردم که الهی از من راضی هستی که من از تو راضی ام ندا آمد که ای کذاب اگر تو از من راضی
میبودی مناسه ما طلب میکردی وفات ایشان بروز جمعه ماه ذی حجه سال سصد
و هفتاد و یک هجری بوده

حضرت شیخ ابوالقاسم نصرا بادمی

نام ایشان ابراهیم بن محمد بن حمویه است و مولد و مقام نیشاپور و شیخ سبیل اند و جامع
بودند میان علوم ظاهری و باطنی و در حدیث و فقه ثقة اند و واسطی را دیده بودند و با ابوبکر
رو و باری مرغش و ابوبکر طاهر اهری صحبت داشته اند و در آخر مجاورت مکه معظمه گشتند و وفات
ایشان در نفحات الانس مذکور است بخط مولانا عبدالرحمن جامی قدس سره که در سال سصد
و هفتاد و دو هجری نوشته اند و بقول امام باقی و کتاب محاسن الاجار و سیال امام شیرازی
در ماه ربیع الاول در سال سصد و شصت و هفت است و قول جمع همین است

حضرت شیخ ابوبکر طرسوسی الهی

نام ایشان علی بن احمد بن محمد طرسوسی است چندین سال مجاورت مکه معظمه بودند ایشان را در
طائوس الحرمین میخوانند و از ابوالحسن مالکی اند و با ابراهیم شیبی آن گرانمایه صحبت داشته
اند و با ایشان نسبت و دوستی کردند وفات ایشان در سال سصد و هفتاد و دو هجری

بوده و قبر در مکه معظمه است

حضرت شیخ عبدالواحد بن علی السیاری

ایشان شاکر و خواهرزاده ابوالعباس سیاری اند و روز سه صوفیان را دعوت کردند و آن‌ها
یسماع مشغول بودند یکی از آن میان بپوای شد و باید گشت و هرگز پیدا نیامد برای خود را
بر صوفیان وقت کردند و درین کار در آمدن وفات ایشان در سال سصد و هفتاد و پنج هجری است

حضرت شیخ عبداللہ برقی

اصل ایشان از برقی مضافات خوارزم است و در بخارا متوطن شده اند و در فقه و شریعت
و نحو و علم معرفت امام بودند وفات ایشان در سال سصد و هفتاد و شش هجری رویداده

حضرت شیخ ابوالنضر سراج

نام ایشان عبداللہ بن علی الطوسی است و لقب طاووس الفقر او تصانیف بسیار دارند
از آن جمله کتاب جامع ست در علم تصوف مرید ابومحمد مرتضی اند و سر سقلی و سبیل شتری
را دیده بودند در شب زمستانی آتش میسوخت و در معارف سخن میرفت ایشان را حالتی
پدید آمد در میان آتش خدایر اسبجه کردند و روی ایشان را از آتش آبی نرسید از آن
سوال کردند گفتند کسیکه بدرگاه او آبروی خود ریخته باشد آتش روی او را نتواند سوخت
وفات ایشان در سال سصد و هفتاد و هشت هجری بوده و قبر ایشان در طوس است
گفته اند هر جنازه که از پیش خاک من بگذرد ایند مغفور بود بکم این بشارت اهل طوس است
جنازه بار از پیش مرقد ایشان بگذرانند

حضرت شیخ ابوالقاسم رازی قدس سره

نام ایشان جعفر بن احمد بن محمد است متوطن نیشابور بودند و بابا بن عطاء و محمد بن الجواری
و ابوالعلی رودباری صحبت داشته اند مشایخ ری گفته اند چهار چیز در ابوالقاسم جمع است که کسی را
نبود جمال و مال و زهد و سخاوت بکمال وفات ایشان در سال سصد و هفتاد و هشت هجری بوده

حضرت شیخ ابوالقاسم المقرئ

نام ایشان جعفر بن احمد بن محمد المقرئ است برادر ابوعبداللہ مقرئ اند و مشایخ

شیخ خراسان بودند و باین علم و حریری و ابو بکر بن ابی سعدان و ابو علی رودباری و ابو بکر
مشتاد و بنوری و محبت و اشته اندوفات ایشان به نیشاپور در سال سده صد و هفتاد و هشت
بهیزی واقع شده است

حضرت شیخ ابو بکر کلابادی قدس سره

نام ایشان محمد بن ابراهیم بن یعقوب الکلاباد البخاری است کتابت از تصانیف ایشان
و بعضی از بزرگان گفته اند اگر تعریف نبودی تصوف دانسته نشد و وفات ایشان در بخارا
روز جمعه نوزدهم جمادی الاول سال سه صد و هشتاد و بقولی هشتاد و چهارم هجری و زیاده ۴۰

حضرت شیخ ابوالخیر حبشی قدس سره

نام ایشان اقبال بوده و لقب ایشان طائوس الحرمین گویند هرگاه بهر وجه مقدسه
حضرت رسالت پناه محله در آمدی و گفتی السلام علیک یا رسول الثقلین جواب آید که
و علیک السلام یا طائوس الحرمین و ایشان غلامی بودند حبشی الاصل در وقت بندگی
نیز بندگی حق سبحانه قماره اشتغال تمام داشتند و همیشه خواجه ایشان میگفت ادمین چیزی
نخواه هیچ نمی خواستند روزی الحاج بسیار کرد گفتند اگر میخواهی برای خدا مرا آزاد کن
خواجه گفت که من چندین سال است که ترا آزاد کردم و حقیقت تو خواجه بودی و من بنده
پس خواجه خود را و داغ کرده روی بغداد آوردند و شصت سال مجاور حرمین شریفین
بودند و هرگز از هیچ کسی چیزی طلب نکردند هرگاه میخواستند از کسی سوال کنند مالتی
آواز میداد که شرم نمیداد و اگر بایک پیش ماسی و یکنی آنرا پیش غیر مافراگردانی شیخ نمود
شیخ ابوالباس بدیدار ایشان فرمودند وفات ایشان بکته طریقت در سال سده صد و هشتاد و هشت بهیزی

حضرت شیخ احمد بن ابراهیم السبوحی قدس سره

کینست ایشان ابو علی است و از اجله متقدمان مشایخ بغداد بودند با شیخ سمری و سمری و سمری

داشته اند گفته اند ایشان با یک پیرین و ردای و نعلینی بی آنکه زکوه و کوزه بردارند میگذشتند
و در تمام راه بغداد تا مکه معظمه بهومی سببی میگذرانیدند و قات ایشان در شعبان در سال
سه صد و هشتاد و شش هجری بوده و مدت عمر هشتاد و سه سال +

حضرت شیخ ابوالحسن بن سمعون

نام ایشان محمد است و لقب ناطق با کرامت و مشهور اند با بن سمعون از مشایخ بغداد و صاحب
شیخ شبلی بودند این سمعون گفته اند هر شخصی که از ذکر خالی است لغو است و هر خاموشی
که از فکر خالیست سمواست و هر نظر که از عبرت خالیست لغو است و شیخ الاسلام گفته اند با بن
سمعون نیک نیم چرا که حضرت استاد سر امیر نجابت و هر که استاد دربار نجابت و توازن نبی سکت
از تو بود و ولادت ایشان در سال سه صد هجری بوده و وفات روز جمعه پانزدهم ذی قعدة
یا ذی حجه در سال سه صد و هشتاد و شش یا هفت هجری است و ایشان را در خانه که
بودند دفن کردند بعد از سی و نه سال خواستن که گورستان نقل کنند فن ایشان همچنان
ماند

حضرت شیخ ابوطالب ملی

نام ایشان محمد بن علی بن عطاء الحارثی است و عشاء مکه معظمه است مرید شیخ ابوالحسن
محمد بن ابی عبداللہ احمد بن سالم البصری اند و وفات ایشان در جمادی الآخر سال سه صد
و هشتاد و شش هجری بوده +

حضرت شیخ ابوبکر السوسی قدس سره

نام ایشان محمد بن ابراهیم الصوفی السوسی است در شام متوطن بوده اند و صاحب خوارق
و کرامات و وفات ایشان بدش در ماه ذی حجه سال سه صد و هشتاد و شش واقع شد

حضرت شیخ ابوالقاسم دینوری و اعظم

نام ایشان عبدالصمد بن عمر بن اسحق است و رفقه و حدیث و زهد و ریاض و مجاهده نفس
و صدق امام وقت خود بودند قوت ایشان از اجرت کوفتن ادویه عطاران بود و وفات
ایشان روز سه شنبه بیت و چهارم ذی حجه سال سه صد و هشتاد و شش هجری واقع شد
و قبر نزد یک قبر امام احمد حنبل است قدس سره

حضرت خواجه یحیی بن عمار شیبانی قدس سره

اصل ایشان از سمنانست شیخ عبداللہ حقیقت را دیده بودند و شیخ الاسلام حضرت
خواجه عبداللہ انصاری در ایام طفولیت ایشان را دیده اند و خواجه یحیی فرموده اند که بعد
از ما بجای ما عبداللہ بن شد و طحیدان و مبتدعان را برآوردیم شیخ الاسلام گفته اند که رسوم
علم را برات خواجه یحیی آورد و وفات ایشان در سال چهار صد و دو و هجری بوده

حضرت شیخ عثمان بن ابوعمر بن قلابی

از بزرگان این قوم بوده اند گویند که بیگاه از خانه خود بیرون نیامدند مگر برای نماز جمعه
و درختی چند از خرابی در خانه داشتند که فوت ایشان از آن بود و وفات ایشان در حید
سال چهار صد و دو و در داده مدت عمر شتاد و چهار سال

حضرت شیخ ابوعلی وفاق

نام ایشان حسن بن محمد بن وفاق است مرید شیخ ابوالقاسم نصر آبادی بودند و بسیار
از مشایخ را دریافته بودند استاد ابوالقاسم قشیری و امام و شاکر و ایشان بودند و روزی
پیر بیکس ایشان در آمد به نیت آنکه از توکل چیزی بپرسد و شیخ دستاری نیکو
بسر داشتند دل آن پیرمان میل کرد گفت ایها الاستاد توکل چه باشد گفت آنکه
طمع از دستار مردم کوتاه کنی و دستار را بپا و دادند و وفات ایشان به نیشاپور بوده و راه
ذیقده سال چهار صد و پنج و بقولی چهار صد و شش هجری

حضرت شیخ ابوعبدالرحمن سلمی

نام ایشان محمد بن حسین بن محمد بن موسی سلمی است صاحب تفسیر خفایق و طبقات مشایخ
اند تصانیف ایشان بصدر رسیده مرید شیخ ابوالقاسم نصر آبادی مرید شیخ شیبانی
و شیخ ابوسعید ابوالخیر قدس المدرسه بعد از وفات پیر ابوالفضل از دست شیخ
ابوعبدالرحمن خرقة پوشیده اند و حضرت مولانا عبدالرحمن جامی که در نفحات الانس
در ذکر بعضی از مشایخ آورده اند که فلان از طبقه اولی است فلان از طبقه ثانی از طبقه
الثالث و وفات ایشان در ماه شعبان سال چهار صد و دو و از هجری و اربعه

حضرت شیخ ابوسعید مالینی

نام ایشان احمد بن محمد بن اسمعیل بن حفص و اصل از مالین دان نوشته است از تواتر
از بزرگان این قوم اند و در حدیث ثقه بودند و اکناف عالم را سیر نموده اند و بصیرت بسیار
از مشایخ رسیده اند و وفات ایشان در شهر رشتال سال چهارصد و دوازده هجری رویداده

حضرت شیخ ابوالحسین بن جهم مدانی

نام ایشان علی است شاکر و گوکنی و جعفر خلدی اند از مشایخ مردم بودند و ایشان را کتابی
معتبر به اسم اسرار نام که در آن خوارق و احوال حضرت غوث اعظم شیخ عبدالقادر جیلی
نوشته اند و وفات ایشان در سال چهارصد و چهار هجری بوده

حضرت شیخ عبداللہ طاقی

نام ایشان محمد بن فضیل بن الطاقی سجستانی البرومی است مرید موسی بن عمر
حیرتی و از استادان و پیران شیخ الاسلام اند و وفات ایشان در عتقه ماه سال
چهارصد و شازده هجری است و قبر در برات واقع است

حضرت شیخ ابو عبداللہ داکستانی

نام ایشان محمد بن علی داکستانی و لقب شیخ المشایخ نسبت ارادت ایشان به داک
شیخ عمر بسطامی که برادرزاده و مرید حضرت سلطان بایزید بسطامی اند مرید سعد از قرن
شیخ ابوالحسن خرقانی اند و وفات ایشان در ماه ربیع سال چهارصد و هفتاد هجری است
و مدت عمر پنجاه و نه سال

حضرت شیخ ابو منصور اصفهانی قدس سره

انکباز مشایخ زمان و بزرگان صوفیه بودند و وفات ایشان در ماه رمضان سال چهارصد و
هفتاد هجری بوده

شیخ سالار مسعود غازی قدس سره

شیخ عبدالحمید دهلوی نوشته اند که از سرداران و غازیان لشکر سلطان محمود غزنوی
اند در اوائل اسلام در هندستان فتوحات بسیار نموده بدینجه شهادت رسیده اند

و فراق و کرامات بسیار بعد از وفات ایشان ظاهر گشته و میگرد و خلق اینوی معتقد ایشان
شمارت ایشان در سال چهارصد و نوزده هجری بوده و قبر و قصبه برای آنست و جمع کثیری هر سال
در روز عرس زیارت روضه ایشان بجله های بسیار از اطراف و آنوقت هندوستان جمع میشوند
و نذر و نیاز بسیاری میدهند

حضرت شیخ ابو علی سیاه قدس سره

از کبار مشایخ مرند و بایشیخ ابو العباس قصاب و احمد نضر معاصر بودند و با استاد ابو علی قاضی
صحبت داشته اند و در ابتدای و هفتانی میکردند سی سال روزه داشتند چنانچه کسی مطلع
شخصی بایشان گفت بچکس باشد که عیب خلق داند گفتند باشد گفت پس الله تعالی
سائر الصوب بنمود و شیخ گفتند خویش را از من بپوشش فی الحال آنمرد اما سرگرد و جامه او را
و برهنه گشت نضرع و زاری نمودند تا دعا کرد و شیخ آنمرد بجال خود باز آمد و وفات ایشان به مرند
در شعبان سال چهارصد و بیست و چهارم هجری بوده

حضرت شیخ ابو احمق بن شهریار گافرونی

نام ایشان ابراهیم و اصل ایشان از فارس است و انساب ایشان در تصوف بایشیخ ابو علی
بن محمد الفیر زآبادی الاکار است و ابو حسین جهمی با دیده اند و در حدیث ثقه بودند و معاصر
بودند با صاحب کشف المحجوب لیکن ملاقات واقع نشده یکی از فرزندان بایشیخ ارادت تمام داشت
هر چند چه که بایشیخ از چیزی قبول نکردند پیغام بایشیخ فرستاد که چون چیزی قبول میکنی از برای
تو چند بنده را آزاد کردم و ثواب آنرا بخواهشیدم شیخ فرمودند که پیغام من رسیده و شکر
شکری تو را دارم لیکن آنرا و کردن بندگان مذہب من نیست مذہب من بنده گردانیدن
از او نیست بیهیانی و احسان و وفات ایشان در ذی قعدة سال چهارصد و بیست و شش هجری

حضرت شیخ ابو منصور محمد الانصاری قدس سره

پدر شیخ الاسلام خواجه عبداللہ انصاری اند و مرید شریف حمزه عقیل و خدمت ابو الطاهر
ترندی کرده بودند شیخ الاسلام گفته اند که شیخ احمد کوفانی مرا گفت که در سیمه عالم گشته چون
پدر خود ندیدی و هم گفته اند که هفتاد و چند سال علم آموختم و نوشتم و شیخ بر دم در حق تعالی

و آنمه از پدر خود آموخته بودم وفات ایشان در ماه شعبان سال چهارصد و سی و هجری بوده و قبر ایشان
در بلخ نزدیک شریف حمزه عقیلی است

حضرت شیخ ابوسعید بن ابوالخیر قدس سره

نام ایشان فضل الله است و اصل از مذهب خراسان سلطان وقت و سرور اهل طریقت و شیوا
زمره حقیقت بودند و صاحب علوم ظاهر و باطن و مشرق القلوب و همه اهل آن زمان منیر ایشان
بودند نسبت ارادت ایشان شیخ ابوالفضل بن حسن سرخسی است و ایشان مرید ابوالنضر
سراج و ایشان مرید ابو محمد رشتی و ایشان مرید الطایفه حضرت شیخ حبیب بغدادی
و بعد از فوت پیر ابوالفضل خرقة از شیخ عبید الرحمن سلمی پوشیده اند و بحسب حل بعضی مشکلات
یکسال با شیخ ابوالعباس قصاب املی بودند و گویند شیخ ابوالعباس از صلوة پیروی
آمدند چون قصد کرده بودند که کشاده شده بود شیخ ابوسعید از آن حال خبردار شدند
از زاویه خود پیش شیخ رفتند و دست ایشانرا شسته بپوشیدند و جامه را فرود آورده
جامه خود پیش ایشان داشتند شیخ گرفته پوشیدند و شیخ ابوسعید جامه را شسته
و خشک کرده پیش شیخ آوردند شیخ اشارت کرد که بپوشش شیخ ابوسعید پوشیده
بزاویه خود رفتند چون بامداد اصحاب حاضر شدند جامه شیخ ابوالعباس را در بر شیخ
ابوسعید و جامه شیخ ابوسعید را در بر شیخ ابوالعباس دیده متعجب شدند شیخ ابوالعباس
فرمودند و دشمنان را رفت و همه نصیب این جوان بنگی گشت مبارکش باد و حضرت
شیخ ابوسعید را اشعار نیکو در تصوف بسیار است و این از انجمله است رباعی
حسب همه اشک گشت چشم بگریست در عشق تو بچشم همه باید زیست و از زمین
اثر می ماند این عشق از چسبیت چون من همه معشوق شدم عاشق کسیت و در راه یگانا
نه کفر است و نه دین یک گام خود برون نه در راه بهین و ای جان جهان تو راه
اسلام گزین و با باز سیه نشین و با خود نشین و نارومی تو باید پیغم ای شمع طراز
نه کار کنم نه روزه دارم نه نماز و چون با تو بوم مجاز من جمله نماز و چون به تو بوم
نماز من جمله مجاز و این رباعی نیز از حضرت ایشان است بحسب تپ مجرب است

که بر کاندنوشته به بند زبانی ای در صفت ذات او حیران که دمه و حمله جهان خدمت و نگاه تو
 به علت توستانی و شفا هم تو دهی به یارب تو بفضل خویش بستان و بده به و از حضرت
 شیخ پرسیدند که تصوف چیست فرمودند آنچه در سر داری بهی و آنچه در کف داری بهی و آنچه
 بر تو آید بخنی و بایشان گفتند که فلان کس به روی اب میرود فرمودند سلامت بر رخ و صغوه
 بر زیر آب می رود گفتند فلان کس در هوا میرود گفتند ز غنی و یکس نیز در هوا میرود گفتند فلان
 در یک لحظه از شهر به شهر میرود گفتند شیطان در مکنفس از مشرق به مغرب میرود
 اینچنین چیز را بس قیمتی نیست مردانست که در میان خلق نشیند و داد و ستد کند و زن و خوا
 و با مردم در آمیزد و یک لحظه از خدای خود غافل نباشد و لذات حضرت شیخ روز یکشنبه
 غره محرم سال سه صد و پنجاه و هفت و فوات ایشان در شب جمعه چهارم شعبان سال چهار صد
 و چهل و هجری و مدت عمر شریف ایشان هزار ماه است حضرت شیخ وصیت کرده بود و ذکر این
 ابیات را پیش جنازه میخواندند ابیات خوبتر اندر جهان از آنچه بود کار به دوست بر دست
 رفت یارب یارب آن همه اندوه بود اینهمه شادی به و آنهمه گفتار بود و اینهمه کردار و قبر و خفا

حضرت شیخ عمود قدس سره

کنیت ایشان ابو اسمعیل است و نام احمد بن محمد بن حمزه صوفی شیخ ابو العباس نهادند
 لقب ایشان عمود که دندمشایخ بسیار به را خدمت کرده بودند و باب شیخ الاسلام صحبت
 داشته اند و کمال یگانگی در میان یکدیگر بوده و فوات ایشان در رجب سال چهار صد
 و چهل و یک هجری است و مدت عمر نوود و دو سال و قبر در گاه هرات است نزدیک مسجد جامع

حضرت شیخ ابو عبد الله ما کور رحمه الله

نام ایشان علی بن محمد بن عبد الله است و معروف باین ناکویه و جوانی شیخ ابو عبد الله
 خفیف را دیده اند و با استاد ابو القاسم قشری و شیخ ابو سعید و شیخ ابو العباس
 نهادند می ملاقات کرده بودند و فوات ایشان در شیراز سال چهار صد و چهل و دو هجری است

حضرت شیخ ابو الحسن روری

نام ایشان علی بن محمود بن ابراهیم است از کبار مشایخ وقت بودند مرید شیخ ابو الحسن

حضرت شیخ عبدالرحمن سلمی صحبت داشتند و ایشان فرموده اند که با بزرگوار شیخ صحبت
 و از هر یکی حکایتی یاد دارم و با طر و زسی بایشان منسوب است که براسه پیر خود ابو الحسن
 بنا کرده بودند و فات ایشان در رمضان سال چهار صد و پنجاه و یک هجری رویداده و مدت
 عمر شتاد و پنجاه سال است

حضرت شیخ پیر علی مجویری قدس سره

کنیت ایشان ابو الحسن است و نام پدر عثمان ابن ابی علی الجلالی الغزنوی و ایشان
 صاحب صحب بودند چنانچه درین باب میفرمایند که شیخ من جنیدی نازیب بود و میگفت که سر
 باز نگاه کرد و کانت و صحر و فاکاه مروان و منکه علی بن عثمان الجلالی ام بر موافقت شیخ
 خودم که کمال حال صاحب سکر صحب باشند و کمترین درجه اند و صحر و از رویت باز ماند که بیشتر
 بود پس صحر می که آفت نماید بر از سگری که عین آن است بود و مرید شیخ ابو الفاضل بن
 حسن الختلی اند و ایشان مرید حضرت و ایشان مرید شیخ شبلی اند و شیخ ابو القاسم کرکاتی
 و شیخ ابو سعید ابو الخیر شیخ ابو القاسم قشیری و بسیاری از شاخ را دیده اند و حقیقت
 بوده و افضل ایشان از عرقین است و جلاب و مجویری دو محله است از محلات شهر از غرقین
 که انتقال کرده اند از یکی به گری و قبر والده بزرگوار ایشان در غرقین است و مسجدی
 که بنو ساخته بودند و محراب آن نسبت بساجد و یکرا تمل نسبت جنوب است گویند علی ای الوقت
 بر شیخ درین باب اعتراض کردند و زی همه را جمع نموده خود امام شده در آن مسجد نماز
 که از آمد و بعد از نماز بجا نمان گفتند که نگاه کنید که کعبه بکدام سمت است حجابها از میان برخاست
 و کعبه مجازی نمودار گشت و قبر ایشان موافق مسجد ایشان است و قبر والده فاجده نیز در غرقین
 متصل تاج الاولیاء که خال پیر علی مجویری اند و خالواده ایشان خالواده زید و تقوی بودند
 و حضرت پیر علی مجویری را تصانیع بسیار است اما کشف الحجب مشهور و معروف است
 و سچا کس را بران سخن نیست و مرشدی است کامل و کتب تصوف بنوی آن در زبان فارسی
 کتابی تصنیف نشده و محوارق و کرامات زیاده از حد و نهایت و بارها بر قدم تحریع و توکل
 سفر کرده اند و بعد از سیاحت بسیار در دار السلطنت لاهور رسیده اقامت در زیند

در زمانه خود یکانه بوده اند فرمودند که اول مرا در پیرستان زنی کردند چون چهار ساله شدم
 مرا در پیرستان بالینی کردند چون نه ساله شدم امانوشتم از قاضی بامنصور و از جبار و در
 و چهارده ساله بودم مرا بجای بنشانند و من در پیرستان ادب خود بودم که شعر عربی
 میگویم چنانچه دیگران حسدی بردند و اشعار ایشان از شش هزار بیت عربی میگویند گفته اند
 یک کل بیت اشعار عرب یاد دارم و گفته اند که من سه صد هزار حدیث یاد دارم با هزار
 هزار استاد و گفته اند که هیچکس بر زبان من آن نکرده که من اگر دست بر اندام خود نهادم
 میگویند این چیست آنرا حدیثی داشتم و گفته اند من از سه صد تن حدیث نوشته ام
 همه سببی بوده اند صاحب حدیث فرموده اند که قاضی ابراهیم باخرزمی مرا گفت
 اللہ تعالیٰ را بخواب دیدم گفتم خداوند ابدی کی بتو رسد گفت الگاہ که اورا هیچ
 مانع نماند که او را از من باز دارد و ولادت ایشان روز جمعه وقت غروب آفتاب ماه
 شعبان در فصل بهار سال سه صد و نود و شش هجری و وفات ایشان در نیمه رجب
 سال چهار صد و هشتاد و یک هجری بوده و مدت عمر شریف ایشان هشتاد و پنج سال
 و قبر در گاذرگاه هرات است

حضرت شیخ ابوالحسن نجار

از بزرگان مشایخ بوده اند و در دگر میگردند و در قمندزی بودند بدانشی که ایشان
 کسی نمیشاخت وفات ایشان روز جمعه دوم ماه ذی حجه سال چهار صد و هشتاد
 و یک هجری بوده و مدت عمر هشتاد و چهار سال

حضرت شیخ ابوالنصر المروئی الحانجه بادی

نام ایشان محمد بن احمد بن ابی جعفر است و اصل از کرمانست گویند که سه صد پیر اخذ است
 و صحبت دار خضر بودند علیه السلام و در حریم بیت المقدس و غیره ریاضت کشیده اند وفات
 ایشان در سال بالنصر هجری بوده و قبر در خانجه بادیست و مدت عمر یکصد و بیست و چهار سال ++

حجة الاسلام حضرت امام محمد بن محمد الغزالی الطوسی

کنیت ایشان ابو حامد است و لقب زین الدین اصل ایشان از طوس بوده و در کتاب ایشان

در تصوف بشیخ ابو علی فارندی است جامع بودند در علوم ظاهری و باطنی و در وقت خود عالم علم
و مجتهد بودند در مذہب امام شافعی رحمۃ اللہ و صاحب تصانیف بسیار مثل تفسیر باقوت الباقول
که تہل مجلد است و احیاء العلوم و جوابہ القرآن و کیمیای سعادت و غیر ہم و برادر امام احمد
غزالی اندکونید چون کتاب منحول تصنیف کرده پیش حضرت امام الحرمین کہ استاد ایشان
بودند بر وند امام الحرمین گفتند تو زنده در کو کردی یعنی این کتاب تو مصنفات مرا گویند
ولاوت ایشان در سال چهار صد و پنجاہ و وفات در چہار و ہجتم حادی الآخر سال یا نصمد
و پنج ہجری و مدت عمر شریف پنجاہ و چہار سال و قبر در بغداد است

حضرت شیخ ابو العباس خری

نام ایشان احمد بن جعفر است بسیار از مشایخ صحبت داشته اند و صاحب مقامات
بسیار و کرامات ارجمند بوده اند کونید در سلسلے کہ ایشان بچ نمی رفتند نیز ایشان را مردم
در وفات میدهند وفات ایشان در سال یا نصمد و ہفت ہجری رویدادہ است

حضرت حکیم سنائی غزنوی رحمۃ اللہ

کنیت ایشان و نام ابوالمجد محمد و بن آدم است اکبر اسمی شعرا منی صوفیہ و مرید خواجہ
محمدانے اند و بابر شیخ رضی الدین علی لالا بنامی هم اند چون در حدیث حکیم بعضی است
نام مقول و الحاقی است و از استماع آن در دل این فقیر انکار رسالہ سیدہ بود و یک
بغزنین داخل میشد بخود قرار داده بود کہ زیارت جمیع اکابر آنجا مشرف شود و الا حکیم سنائی
پیش از آنکہ داخل شود بخواب دید کہ در زیارت منیرات مشایخ غزنین است و در زیارت
نیکوید کہ این قبر حکیم سنائی است چون با نجا رسید قبری از سنگ سفید دید کہ بر آن
نوشته اند ہذا قبر حکیم سنائی و درین شبہ دارد کہ سنی نیز نوشته بود و بانہ چون چنین
مشاہدہ شد فہمیدہ کہ اشارت بآنست کہ حکیم سنی اند چون صباح آن زیارت کرد همان
قبر سنگ سفید بروشی کہ در خواب دیدہ بود مشاہدہ نمود یقین شد کہ آن ایشان
الحاقی بدہد میان مبتدع است وفات ایشان در سال ہجرت و پنج ہجری است
و ہمین تاریخ بر قبر ایشان نوشته اند

حضرت شیخ ابو عبد الله جوئی قدس سره

نام ایشان محمد بن حمویه است از جمله شایخ خراسانند و از اصحاب شیخ ابو الحسن بستی و معلوم
ظاهر و باطن آراسته بودند و وفات ایشان در سال ۵۸۰ با شش و سی و هجری بوده و مدت
عمر شریف نود سال

حضرت عین القضاة همدانی قدس سره

نام و کنیت ایشان ابو القضاة عبد الله بن محمد المیاچی است و لقب عین القضاة
و اصل ایشان از همدان است و باباشیخ محمد بن حمویه و امام احمد غزالی صحبت داشته
و خوارق و کرامات عجیبه مثل احیاء و امانت بسیار از ایشان بطور رسیده و فضایل
و کمالات از تصانیف عربی و فارسی ایشان ظاهر است و وفات ایشان در سال
۵۸۰ با شش و سی و هجری بوده

حضرت حجة الانام شیخ الاسلام حضرت شیخ احمد جام قدس سره

کنیت ایشان قدوه انام ابو نصر است و نام پدر ایشان ابو الحسن و اصل ایشان از
نامق که از توابع جام است قطب غوث وقت مقتدای اهل طریقت در انبیا سالکان
حقیقت و یگانه زمانه خود بودند و از فرزندان جبرئیل بن عبد الله النجلی اند که ایشان را حضرت
امیر المومنین عمر بن الخطاب یوسف ابن است نام کرده بودند و حضرت شیخ امی بودند
و در سبب و دوا لکی توفیق یافته بکوه رفتند و بعد از پیموده سال ریاضت در چهل
سالگی ایشان را میان خلق فرستادند و ابواب علم لدنی بر ایشان گشاده گشت و ریاضه
از سه صد کاغذ در علم توحید و معرفت و علم سر و حکمت تصنیف کرده اند که هیچ عالم و حکیم
بر آن اعتراض نکرده است و این تصانیف همه بآیات و احادیث موید و موافق است
و اشعار عالی و تصوف نیز دارند و چهل و دو فرزند حق سبحانه تعالی بحضرت شیخ کرامت
فرموده بودند سی و نه پسر و سه دختر و والده اکبر بادشاه که جد و الا ماجد ابن فقیر انداز
اولاد حضرت شیخ بودند و بعد از وفات شیخ چهارده پسر و سه دختر ماند و این چهارده
پسر همه عالم و کامل و صاحب تصانیف و کرامات بوده اند و در شصت و دو سالگی منقرض شدند

وفات ایشان در سال پانصد و هفتاد و هفت هجری و مدت عمر شریف سی و هفت و یازده سال
و شش سال بود

حضرت شیخ جاکیر قدس سره

اصل ایشان از کردستان و متوطن نواحی سامره بودند شیخ تاج العارفین ابوالوفا
طایفه خود را بدست شیخ علی هبتی بجهت ایشان فرستاده بودند و تکلیف هنوزیکر دهند گفتند
که من از خدا بخواهم در خواستم که جاکیر را از جمله مریدان من گردانم خدای عزوجل او را بن
بجست حضرت غوث الثقلین را دریافته بودند و صاحب کرامات عالیه بودند وفات ایشان
در سال پانصد و نود و هجری و قبر در نواحی سامره است

شیخ عبدالرحیم مغربی قدس سره

کنیت ایشان ابو محمد و اصل از مغرب زمین است از سادات حسنی و اعیان مشایخ مصر
و صاحب کرامات و مقامات عالیه بودند و زری شیخ طهارت میکردند شخصی بنده است
ایشان آمده التماس نمود که شیخ بآبی که طهارت نموده بودند اشارت کردند از آن آب بخورد
حالیکه از وسبب شده بود باز یافت و ایشان میفرمودند که شیخ عبدالقادر از اعیان
و اوتاد وجود است وفات ایشان در سال پانصد و نود و هجری بوده است و مدت عمر
هفتاد و سال و قبر در موضع قنی واقع شده که از توابع مشرب است

حضرت شیخ ابوعلی بن مسلم قدس سره

از کبار مشایخ عراق و صاحب تاریخ یافعی نوشته که ایشان از جمله ابدالان بودند و ترک
و تجرید یکمال داشتند و همیشه مراقب گریبان میبودند وفات ایشان در سال پانصد و نود
و چهار هجری بوده و مدت عمر نود و سال

حضرت شیخ نظام کنجوی قدس سره

مولد ایشان کنجه است و عالم بوده اند بعلوم ظاهری و باطن و از مریدان اخوی فرخ ریحانی اند
و عمر گرانمایه از اول تا آخر بقناعت و تقوی و عزت گذرانیده اند و صاحب کشف و کرامات
بوده اند و ملاقات سلاطین اجتناب داشته اند بلکه سلاطین را بنده است ایشان

رجوع بود و حق تعالی شیخ را در سخن قدرت تمام داده بود و اشعار ایشان تمام حقیقت
 کشف و بیان معارف است و این از جمله اشعار شیخ است ایضا است
 چون بعد جوانی از بر تو بود بد و در کس نه فرستم از دور تو بود همه را بر درم فرستادی
 من نمی خواستم تو میدادی چون که بر در که تو گشتم پیرم ز آنچه ترسید نیست وستم گیر
 وفات ایشان در سال یا صد و نود و ششش هجری بوده و قبر در کتفه است

حضرت شیخ عبداللہ القزنی الماشی قدس سره

نام ایشان محمد بن ابراهیم است صاحب کرامات و وفات بلند عالم معلوم نگاہری و باطنی
 بوده اند و در زمان خود تصرف تمام داشتند و صحبت شیخ صباغ رسیده بودند و وفات
 ایشان در سال یا صد و نود و نه هجری رویداده

حضرت شیخ

کنیت ایشان ابو محمد بن ابی نصر است مرید سراج الدین محمود بن خلیفه اند و با شیخ
 ابو العجیب سهروردی در سماع صحیح بخاری شریک بودند و تصانیف بسیار دارند از جمله
 تفسیر عرائس است که در آن بس نکتهای دقیق و اشارت های لطیف مندرج است
 و در وجد و ذوق و استغراق حالت تامی داشتند و پنجاه سال در جامع عتیق شیراز و غرقتند
 و مجاہد نما و ندگو بند و را و آخر عمر از وجد و سماع باز ایستادند شیخ ابو الحسن کردویه
 گفته در دعوت بعضی صوفیه با شیخ روز بهان یکجا شدم و بر حقیقت حال او مطلع نمودم
 در خاطر آمد که در علم و حال از و زیاده ام بر شمر من مطلع شد گفت ای ابو الحسن این
 خطر را از خود دور کن که امروز بهیچکس بار و زبان برابریست و اولیگانه زمان
 خود است وفات ایشان در نصف محرم سال ششصد و ششش هجری رویداده

حضرت شیخ روز بهان بقا

صحبت دار خطر بودند و شصت سال از خانه که در شیراز داشتند جز با دای کاظم
 و کفایت حمات بیرون نیامدند و در علم و تقوی کامل بودند وفات در آخر محرم سال
 ششصد و ششش هجری

حضرت شیخ ابوالحسنی اعزب قدس سره

نام ایشان ابراهیم بن علی است و از اعیان مشایخ بطایح و صاحب کرامات و مقامات عالیه و جامع میان علوم ظاهری و باطنی و شافعی و سبب بود و در کجبه غلبه استغراق اکثر مرآت می نشستند و کویند سال رو بخانب آسمان نگر و تذکر شیری آمد و سر بر پای شیخ میمالید و ایشان میفرمودند که بشیخ عبدالقادر رسید است امام صدیقان و محب عارفان و قدوه سالکان است و قات ایشان در سال شصت و نه هجری بوده و قبر در بطایح است

حضرت شیخ ابوالحسن کردویه قدس سره

کنیت ایشان ابوالحسن و نام علی بن حمید السعیدی خوارق بسیار و کرامات بی شمار از ایشان ظاهر شده پدر ایشان رنگریز بوده و میخواست که پسر رنگریزی کند و ایشان را اگر آن پدر و بخدمت صوفیه رفت و آمد داشتند روزی پدر ایشان آمده و یک جاهای مردم را رنگ نکرده اند و غضب شد و در دوکان نقارهای بسیار بود در هر یکی رنگی چون غضب پدر را دیدند همه جاها را اگر در یک نقارها و در غضب پدر ندیده شد گفت جاهای مردم را ضایع کردی هر یکی رنگی خواسته بودند و همه را در یک رنگ کردی شیخ ابوالحسن دست آن نقار کرده همه را به یکبار بیرون آوردند هر یکی را آن رنگ شده بود که صاحبش خواسته بود چون پدر آن بدید سبک راه صوفیه باز گذاشت و از رنگریزی معذور داشت و قات ایشان در پانزدهم شعبان سال شصت و دو از ده هجری بوده و قبر در وهی است از توابع مصر

حضرت شیخ ابن صباغ رومی الشذذی

کنیت ایشان ابو محمد است صاحب کرامات و خوارق در زمان خود از مشاهیر بود و در صحبت حضرت غوث الثمالین شیخ عبدالقادر جیلانی رسید و اندوخته گرفته اند مرید شیخ علی مدینی بود و ایشان مرید تاج العارفین ابوالوفا و ایشان مرید شیخ ابومحمد شبنکی و ایشان مرید شیخ ابوبکر بطایخی قدس الله سره و خرقه که حضرت صدیق اکبر در واقع شیخ ابوبکر بطایخی داده بود و در از شیخ علی بن هبئی

بایشان رسیده از ایشان غائب شد و وفات ایشان در پنج و بیست و سه سال شصت و نوزده هجری بوده و قبور در باب یعقوبی

حضرت شیخ یونس بن یوسف ششانی

طایفه یونسیه بایشان مشهور است صاحب کرامات و مقامات عالییه بودند و وفات ایشان در سال شصت و نوزده هجری بوده

حضرت شیخ علی بن ادریس یعقوبی رحمه الله

کینست ایشان ابوالحسن است و نام علی صاحب معارف و اسرار و احوال و مقامات عالی بودند و ایشان اندک گفته اند چهار کس را شناسم از اولیای خدا می که قبور خود را می کنند چنانکه زندها شیخ محی الدین عبد القادر جیلی و شیخ معروف کرخی و شیخ عقیل مثنوی و شیخ حیوایه بن قیس خراسانی انبیا مقدمه در ذکر شیخ حیوایه نیز مذکور شده قات ایشان در سال شصت و بیست و یک هجری رونداوه

حضرت شیخ فرید الدین عطار

اصل ایشان از قریه کدکن است از مصنفات نیشاپور و هشتم و پنجال در نیشاپور بوده مرید شیخ محی الدین بغدادی اند و در ابتدا توبه بردست شیخ زکریا الدین اکاف کرده اند بصفت بسیاری از اکابر شایخ را دریافته اند و بعضی گفته اند که او یسی بودند صاحب وجد و سماع و از بزرگان صوفیه اند مولانا جلال الدین رومی فرموده اند که نور منسوب بعد از صد و پنجاه سال بر روح فرید الدین عطار تجلی کرده مرید او شد و حضرت مولانا عبد الرحمن جامی گفته اند آنقدر اسرار توحید و حقائق و ذوق که در مثنوی است و غزلیات عطار است در سخنان هیچ یک از بزرگان یافته نمی شود کتاب تذکره الاولیاء و الی نامه و پیوسته نامه و منطق الطیر از تصانیف ایشان است ولادت ایشان در شعبان سال پانصد و سی و نه و وفات در سال شصت و هفت هجری بوده در دست کفار و راسن یکصد و بیست و یک سالگی بدرجه شهادت رسیده اند

حضرت شیخ ابن خارض المصری

کینست ایشان ابو حفص است و لقب شرف الدین و نام عمر بن قارض الحموی ولادت

ولادت در
نیشاپور
در شعبان
سال پانصد و
سی و نه
هجری
در سال
شصت و
هفت
هجری
وفات در
سال
شصت و
هفت
هجری

و سکونت ایشان در مصر بود از قبلانی سعدانند و قصیده ناسیه فارضیه از ایشان است چون این قصیده را تمام کردند شبی پیر علی بن سلام در خواب دیدند که از ایشان پیر رسیدند قصیده خود را تمام کرده خبر تمام گفتند و ایچ الجنان در وایح الجنان فرموده اند نظم السلوک نام کن همچنان کردند که حضرت رسالت صلعم فرموده بودند و قات ایشان در دوم جمادی الاول سال ششصد و سی و دو و پیمبری بودند

حضرت شیخ اوحید الدین الکربانی قدس سره

مرید شیخ رکن الدین سنجاسی اند و ایشان مرید شیخ قطب الدین اهری و ایشان مرید شیخ ابوالنجیب عبدالقادر سهروردی اند قدس الله اسرارهم و صحبت شیخ محی الدین عربی رسیده اند گویند ایشان را بمشاهده جمال ظاهری میل تمام بود و شیخ شمس الدین سمرقانی از ایشان پرسیدند که در چه کاری گفتند ماه را در طشت آب می بینم فرمودند اگر بر قنادیل ندارم چرا این آسمان نمی بینم و پیش مولانا جلال الدین رومی گفتند شیخ اوحید الدین شاهد باز بود و اما پاکباز بود و مولوی فرموده کاش کردی و گذشتی و قات ایشان در سال ششصد و سی و پنج هجری بوده

حضرت مولانا شمس الدین بتریزی

نام ایشان محمد بن علی بن ملک داد است گفته اند که هنوز درکتب بودم پیش از بلوغ اگر چهل روز بر من میگذاشت از عشق سیرت محمدی مرا آرزو می طعام نمیشد و اگر سخن طعام می گفتند بپست و سرمنع آن میکردم مرید شیخ ابوبکر سلیمان بتریزی اند و بعضی گویند که مرید بابا کمال خجندی بودند و بعضی گویند مرید شیخ رکن الدین سنجاسی اند و حضرت مولانا عبدالرحمن جامی فرموده اند احتمال دارد که صحبت همه رسیده اند و از همه تربیت یافته باشند مولانا جلال الدین رومی کمال لگانی و یک جیتی با ایشان بوده و همیشه با هم صحبت میداشته اند و در اشعار خود و همه جایستایش ایشان کرده اند و اکثر عبادت روز و شب بصوم و حال می نموده اند و قات ایشان در سال ششصد و چهل و پنج هجری بوده

شیخ ابوالغنیته جمیل مینی قدس سره

از کبار مشایخ و بزرگان ایقوم صاحب کشف و کرامات اند و در اهل از و طالع ایشان

روزی در کین قافله شسته انتظار می کشیدند شتند که با نفی میگوید ای آنکه چشم بر قافله
داری و دیگر بر چشم بر پشت درویشان این اثر عظیم کرده تو به بنودند از ان عمل باز ایستادند
و بصحبت شیخ ابن الاقلح بمنی رسیده بهر تبه ولایت فایز گردیدند بعد از ان شیخ کبیر علی ابدل
رسیده التماس صحبت کردند و شیخ قبول فرمود و در روزی برای بهیزم بصحرای رفتند و دراز گوش
با خود بردند چون کج کردن بهیزم مشغول شدند شیری دراز گوش را بدرید چون بهیزم آ
که بار کنند دیدند که شیر دراز گوش را گشته روی شیر کرده گفتند که بهیزم خود را بر چه بار کنیم
سوگند بغیرت معبود که بر پشت تو بار خواهیم کرد بهیزم را جمع کرده بر پشت شیر نهادند و او را رانده
تا نزد یک شهر آوردند بعد از ان گفتند هر جا خواهی بروی فوات ایشان در سال شصت و پنجاه
و یک هجری رویداده +

حضرت شیخ ابوالحسن شاذلی

نام ایشان علی بن عبدالقادر اصل از مغرب از سادات حسینی اند و ساکن بودند در آنکه
جمع کثیری انجا بصحبت ایشان پیوسته اند از کبار اولیای و عظامی مشایخ بودند گفته اند که
هشتاد و روز گرسنه بودم و رها طعم گزشت که مرا از یکره یغی نشد ناگاه زنی دیدم که از غار
بیرون آمد بغایت خوب روی گوشتار روی او نور آفتاب بود و میگفت نحسی هشتاد روز گرسنه
ایستاده ناز بر خدا بیا که میکند بعل خود و ششماه بر من گذرشته که طعامی نخشیده ام گویند
اول کسی که قهوه خورد ایشان بودند فوات ایشان در سال شصت و پنجاه و چهار هجری
هجری بوده در راه مکه منظم در صحرائی که آب نبود داشت چون ایشانرا انجا دفن کردند بمرگشت
ایشان آب آتش زمین شیرین گشت

حضرت شیخ علی التمار قدس سره

از مشایخ کبار عراقند و صاحب مقامات جلوه شهادت ایشان در سال شصت و پنجاه
و شش هجری بوده

حضرت شیخ عبدالقادر بلیا فی قدس سره

نام پدر ایشان ضیاء الدین محمد بن محمد بن علی

بن احمد بن عمر بن اسمعیل بن شیخ ابو علی وفاق است قدس الله ارواحهم و شیخ عبد الله
 بلیانی خرقه را از پدر خود دارند و پدر ایشان بچار واسطه از شیخ ابو النجیب سهروردی
 و صحبت زاهد ابو یکرمدانی پیوسته از ایشان نیز بهره تمام حاصل نموده اند و پدر ایشان بیگفته
 که من آنچه از خدای خود خواسته بودم لعبد الله دادند و آنچه بر من بمقدار دریچه کشاوند بر او مقدار
 دروازه کشاوند و شیخ از بزرگان و موحدان این طائفه و صاحب کرامات بلند و مقامات آریزه
 بودند فرموده اند که یک آه که بر آرم صد هزار چون منصور حسین پیدا کنم و شیخ فرموده اند
 که در ویشی نه نماز و روزه و احیای شب است و نه بجهت اسباب بندگی است در ویشی نه بخت
 است اگر اینها حاصل کنی و اصل کردی و این رباعی از اشعار ایشان است رباعی
 تاق بد و چشم نه بینم مردم + از پای طلب می نشینم مردم + گویند خدا به چشم سرتوان
 آن ایشانند من چنینم مردم + وفات ایشان روز عاشوره سال ششصد و هشتاد و شش هجری و قمری

حضرت شیخ لیس المغربی السود قدس سره

ایشان کسب حجامی را ستر حال خود ساخته بودند اما از اهل کرامت و ولایت بوده اند
 امام محی الدین نو نوس از جمله مریدان و معتقدان ایشان بودند و صحبت و خدمت ایشان
 بترک میجست و وفات ایشان در ربیع الاول سال ششصد و هشتاد و هفت هجری بوده
 و مدت عمر هشتاد سال

حضرت شیخ عقیف الدین تلمسانی

نام ایشان سلیمان بن علی است بعضی از فقهای ایشان را بزندقه و الحاد منسوب داشتند اما خود
 بزرگ داشتند و حضرت مولانا می عبد الرحمن جامی فرموده اند که هر که اندک چاشنی از بزرگی
 این طائفه چشیده باشد و اندک سخن او در شرح منازل السائرین که تصنیف شیخ الاسلام است
 چقدر مبنی بر فواید علم و عرفات است گویند که مجلس سماع حاضر می شدند و غیبت تمام آن
 داشتند و خود می نمودند و وفات ایشان در سال ششصد و نود و هجری بوده است ++

حضرت شیخ سعدی شیرازی رحمه الله

لقب ایشان مشرف الدین و نام مصلح الدین بن عبد الله است و تخلص سعدی و در علوم

تاما هر و باطن و نظم و شرجامع و کامل و مجاور بقعة شریفه شیخ ابو عبد الله خفیف بوده اند قدس الله
سرو بار با زیارت حرمین شریفین پیاده رفته اند و اکثر اقالیم را گشته اند و بهیند وستان رسید
بت سونات را شکسته اند و صحبت شیخ شهاب الدین مهروردی و بسیاری از اکابر را
در یافته اند و در بیت المقدس و بلاد شام مدتی سقامی کرده اند و وقتی با یکی از اکابر سادات
فی الجمله گفت و گوی واقع شد آن شریف حضرت رسالت پناه صلعم را بخواب دید که او را
عتاب کردند چون بیدار شد پیش شیخ آمد و غدر خواست و تصانیف ایشان همه مشهور
و مقبول است و این از جمله شعرا ایشان است غزل من ندانم از ادل که تو بپهره و فانی
عهدنا بستن از آن به کتبندی و نه پائی به گفته بودم چو بیای غم دل با تو بگویم چه بگویم که غم از
بر دو جو تو بیای به دوستان عیب کنندم که چرا دل بتو دادم به باید اول بتو گفتن چنین
خوب چرا می به شمع را باید ازین خانه بدون کردن و کشتن به تا که همایند که تو در خانه مائی
وفات ایشان شب جمعه ماه شوال سال شصت و نود و یک هجری بوده و قبر در بیرون شهر شیراز است

حضرت شیخ حسن بلغاری قدس سره

اصل ایشان از نجوان است و صاحب مجذب و مقامات عالیه بوده اند و نسبت ارادت
ایشان به و واسطه شیخ ابوالنجیب مهروردی میرسد در سن سی سالگی تائب شده و زیاده
در آمده اند و اکناف عالم را سیر نموده اند و وفات ایشان در سال شصت و نود و هشت هجری
بوده و مدت عمر نو و ده سال و قبر در غاب تبریز است

حضرت شیخ ابو محمد مرچانی

نام ایشان عید الله بن محمد است و اصل از مرچان مغرب زمین ابواب علوم الهی و انوار
زبانی بدهی ایشان گشاده بود و از بزرگان ابقوم اند و وفات ایشان تو شش سال شصت
و نود و نه هجری بوده

حضرت ابن مطرف اندلسی

کنیت ایشان ابو عبد الله است و کنیه عقیله بوده اند و در او شش ماه از ایشان روزی
پنج ماه از ایشان روزی یک روز وفات ایشان در رمضان سال هفتصد و هشت هجری بود

و مدت عمر ایشان از نو و نسیال متجاوز تا پادشاه عصر از سعادت مندی و کمال اخلاص که بخدمت ایشان داشت جنازه شیخ را بر دوش خود گرفت

حضرت شیخ شمس الدین قدس سره

نام ایشان محمد بن احمد و نامی صوفی است حبلی ندرت بوده اند و قات ایشان در سال هفتصد و یازده هجری روئ داده

حضرت شیخ عماد الدین رحمه الله

نام ایشان احمد بن شیخ الحرامیه ابراهیم بن عبد الرحمن است و اصل از داسط در علم صوفی تصانیف بسیار دارند و قات ایشان در هفتصد و یازده سال هجری بوده و مدت عمر پنجاه و چهار سال

حضرت شیخ سلمان نرکان قدس سره

در و مشق بوده اند کم می گفتند و کم از جای برمیخاستند و کم می گفتند و علمای ظاهر با جلال و بزرگی نیازمند آنکه سلوک بایشان میکردند یا وجود آنکه در ماه رمضان چیزی نمیخوردند و نماز نمیکردند و دنیا ماکشف و اطلاع بر معنیات بسیار داشتند و این طائفه را ستر حال خود ساخته بودند و قات ایشان در سال هفتصد و چهارده هجری ۴۰

حضرت شیخ نجم الدین قدس سره

نام ایشان عید الله بن احمد بن محمد الاصفهانی است صاحب مقامات و مناقب عالیه شاکر ابو العباس المرسی الشاذلی و مدتی مجاور مکه معظمه بودند و قات ایشان بکه مظهر و رجادی آلا در سال هفتصد و بیست و یک هجری بوده و مدت عمر هفتاد و هشت سال

حضرت شیخ اوحدی اصفهانی

گویند ایشان از جمله اصحاب شیخ اوحد الدین کرمانی اند و پیروی جام شتند جام جم از ایشان است و اکثر اشعار ایشان در تصوف در حقیقت است و این بیت نیز ایشانست بیت اوحدی شصت سال سختی و بند تابشی روی نمیکشیدند و قات ایشان در سال هفتصد و سی هفت هجری بوده و قید در مراد برتر نیست

حضرت مولانا محمود زاهد مرغانی قدس سره

لقب ایشان جلال الدین است در علوم ظاهر شاکر و مولانا نظام الدین هروی اند و بحجت

متابعیت سنت و شریعت بمرتبه عالی رسیده بودند در تقوی و ورع جملہ بلیغ می نمودند و ذات ایشان در ماه ذی حجه سال مفتقد و مفتاد و هشت هجری بوده و قبر در مرغاب بهرات است

حضرت مولانا زاهد مرغابی رحمه الله

نام پدر ایشان شیخ علی بن شیخ ابوبکر بن شیخ احمد بن شیخ محمد شاه بن شیخ محمود بن شیخ اسماعیل تایبادی است و تایبادی است از توابع جام در علوم ظاهری و شاکر و مولانا نظام الدین بهر بوده اند اما بواسطه متابعت سنت و آداب شریعت ابواب علم باطن بر ایشان مفتوح گشت و کرامات و مقامات عالیہ از ایشان ظهور آمد و او کسی بودند از روحانیت شیخ احمد جام و پیوسته زیارت روضه حضرت می نمودند و در مدت هفت سال پیاده و پای برپه از تایباد بروضه تبرکه ایشان تکرار خوانده می رفتند و از برکت روحانیت حضرت شیخ بمطاب اقصی مرتبه اعلی فائز گشتند حضرت خواجہ بہاء الدین نقشبند قدس الله سرہ چون بمجلس ایشان رسیدند مولانا حضرت خواجہ پرسیدند کہ چه نام دارید خواجہ فرمودند کہ بہاء الدین نقشبند گفتند از برای ما نقشی ببنید خواجہ فرمودہ اند کہ آمدیم کہ نقشی ببریم و دو روز با ہم صحبت داشتند و حضرت بتو حقیقت انوار الہ برمانہ کمال اخلاص و ارادت در خدمت مولانا داشتند بلکہ مولانا مری صاحبقران و وفات ایشان نیمہ روز پنجشنبہ سلخ محرم الحرام سال مفتقد و نو ذو کعبہ ہجری بوده و قبر در موضع تایباد است

حضرت خواجہ حافظ شیرازی

نام ایشان محمد است و لقب شمس الدین حضرت مولانا عبد الرحمن جامی فرمودند با وجود آنکہ معلوم نیست کہ لظاہر دست ارادت پیروی داده باشند اما ایشانرا لسان العیب گفته اند و آثار حقائق و معارف در دیوان ایشان بسیار است و در تذکرہ عبدالقادر ریلوی از خدمت شیخ نظام الدین انتقی نقل کرده است کہ خواجہ حافظ مرید حضرت خواجہ بہاء الدین نقشبند اند و اکثر افاداتی کہ از دیوان حقیقت بیان ایشان نموده میشود موافق مطلب بری آید چنانچہ بہانگیر بادشاہ کہ در ایام شانیزادہ کی سبب آزردگی از والد خود جدا شد و در الہ آبادی و تردد داشتند و رانیکہ ملازمست پدر عالیقدر بر وند بانه دیوان حافظ را طلب نموده قال کشا وند و این

غزل

چرا نه در پی غم و بار خود باشم
غم غریبی و غربت چو بر من تا بم
نه محرمان سراپرده وصال شوم
چو کار عمر نه پیداست باری آن اولی
بود که لطف از ل زینمون شود و حافظ

چرا نه خاک ره کوی بار خود باشم
بشهر خود و روم و شهر بار خود باشم
دین گمان خداوندگار خود باشم
که روز واقعه پیش نگار خود باشم
و گرنه تا باید شرمسار خود باشم

و بموجب این فال بی تاویل و احوال بسیرت روانه شده بکلازمست ایشان مشرف گشتند
و قضا را بعد از ششماه اکبر بادشاه فوت کردند و ایشان بادشاه شدند این فقیر بدستخط
حضرت جهانگیر بادشاه دیده که در حاشیه دیوان حافظ این مقدمه را نوشته اند و فاست
ایشان در سال هفتصد و نود و دو هجری بوده و قبر در شیراز است

حضرت مولانا طاهر الدین خلوقی قدس سره

جامع بودند میان علوم ظاهر و باطن مولانا بن الدین ابابکر تایمادی میفرمودند امروز در زیر فلک
مثل طاهر الدین کس نمیدانم مرید شیخ سیف الدین خلوقی اند و فاست شیخ سیف الدین در
هفتصد و هشتاد و سه هجری بوده و قبر شیخ در مزار تاجوتیان بر سر مل گاه درگاه است
و فاست ایشان در سال هشتصد و هجری و قبر در جوار قبر شیخ سیف الدین است

حضرت شیخ کمال مجتهدی قدس سره

بسیار بزرگ و صاحب حال بودند و خود را در لباس شعر و شاعری پوشیده میداشتند
و ترک و تجرید ایشان کمال بوده چنانکه گویند در تبریز زادیه داشتند که در آنجا بسر میبردند چون
بعد از فوت ایشان آنجا دیدند بغیر از بویایی که بران می نشستند و سنگی که زیر سر
می نهادند چیزی دیگر نبود و فاست ایشان در هشتصد و سه هجری بوده و قبر در تبریز است و بر قبر
ایشان این بیت نقش کرده اند بیت کمال از کعبه رفتی بر در یار و هزارت آفرین مراد

حضرت مولانا محمد شیرین

تخلص ایشان مغربی است مرید شیخ اسمعیل سبی اند و شیخ اسمعیل از اصحاب شیخ

نورالدین عبدالرحمن اسفرائی و از معاصران و صاحبان شیخ کمال نجندی بوده اند و قات
ایشان در سال هشتصد و نهم هجری است و مدت عمر شصت سال و این غزل نیز از جمله

<p>از جنبش بحر قدم برخاست موج بید و وز موج بحر بیکران صحرا و دریا شد عیان اندر جهان بید و واحد احد نبود و لیکن جهان جسم و جان گریه شد از دریا عیان اندر سراسر عالم نزل باشد ابر عین ازل اندر یکصدین نمان در صد یکی را بین عیان من بر مثال ما نیم افتاده از دریا بروان وقتت کان خورشیدها دان ماه مانا پیدا اکنون آفتاب مشرقی پیدا شود در مغرب حضرت شاه قاسم الزوار</p>	<p>اشعار ایشان است غزل وز موج دریای ازل برگشت صحرائی ابو صحرا یقین دریا شود چون یابد از دریاید در خط ملک صمد احمد بود عین احد بیر و سیه بحر بیکران باشد چو در دریا رود سره رهم آرد دایره از پیش بر خیزد عدد از صد یکی گفتم بدان صدر از یک یک راز صد باشد که موجی در رسد باز مبدی و کشد از یرج دل طالع شود از اندرون سر نرزد گر مشرب را آئینه بینا نباشد در نرزد</p>
---	---

قدس سره اصل آن سیادت مآب از آذربایجانست مولد و منشأ بزرگوار ادا تل
حال نسبت ارادت پیش خدای الدین اردبیلی داشتند بعد از آن صحبت هند را الدین علی مینه
که از مریدان او حمد الدین کرمانی بودند رسیده اند و در نواحی انبوره حضرت خواجہ بہاء الدین
نقشبند را دیدند و با ایشان صحبت داشتند دیوان اشعار ایشان مشتمل بر حقائق و معارف
و اسرار است و در باب مریدان ایشان حضرت مولانا عبدالرحمن جامی قدس سره فرمودند
که فقیر بعضی از ایشان را دیده و احوال بعضی را شنیده اکثری از بقہ دین اسلام خارج بودند
و بدائرتہ ابا جنت و تہادون بشرع و سنت داخل فرموده اند کہ میتوان بود کہ چون فتوح و فتور
بسیارست میرسد و ہمہ اصراف کنکر و مریدان دور ایشان میشده و اصحاب نفس و ہوا را
مقصود در اینجا حاصل بودہ بین حبت جماعہ بیباک نیز خود را در زمرہ مریدان ایشان داخل مانتہ
باشند و آن سیادت منزلت این ہمہ پاک بودند و مریدان حضرت شاہ مدد نیز در ہندستان این احوال
دارند و اکثری بیباک اند و قات ایشان در سال ہشتصد و سی و ہفت ہجری بودہ و قبر در خارج دہلیست

شیخ زین الدین خوانی رحمہ اللہ

کینت ایشان ابو بکر ست جامع بوده اند میان علوم ظاہری و باطنی و از اول تا آخر توفیق
استقامت بر جاوہ شریعت و متابعت سنت یافته بودند و حضرت مولانا عبدالرحمن جامی فرموده اند
که متابعت سنت بزرگترین کرامتی است پیش این طائفه و شیخ زین الدین خوانی مرید شیخ نور الدین
عبدالرحمن قریشی مصری اند و ایشان مرید شیخ سیف کورانی و ایشان مرید شیخ تاج الدین
شمشیری و ایشان مرید شیخ محمود اصفهانی و ایشان مرید شیخ عبدالصمد نظیری و ایشان مرید
شیخ علی بخش و ایشان مرید شیخ شهاب الدین سهروردی گویند و آخر حیات ایشان را
داروی رسید که شبانہ روز بالکل از خود غائب بودند و چون از ان غیب ایشان را باز آوردند
قریب یکسال خاموشی بہ ایشان غالب بود و سخن کم میگفتند و فات ایشان در شب یکشنبہ
دوم شوال سال ہشتصد و سی و ہشت ہجری بود و بعد از وفات ایشان سہ جانشین کردہ الی
قبر شیخ در بہرات ست نزدیک عید گاہ و عمارت عالی بران ساخته اند

حضرت سید بدیع الدین قدس سرہ

لقب ایشان شاہ مدار ست و مرید شیخ محمد طغور شامی نسبت ارادت ایشان بسبب کمر
یا حجت دیگر یہ پنج یا شش واسطہ بحضرت رسالت پناہ صلعم میرسد غرائب احوال و عجایب
و مقامات بلند و کرامات ارجمند داشته اند و بزرگی حضرت شاہ مدار زیادہ از آنست کہ در تجرید
و تقریر آید گویند و از دہ سال طعام نخودند و لباسیکہ یکبار می پوشیدند دیگر احدی بکشتن
نمیشد و ہمیشہ سفید و پاکیزہ میماندند و شیخ عبدالحق دہلوی نوشته اند کہ ایشان در مقام
صمدیت بودند و آخر تہ سالکان است و از حجت جمال بکمالی کہ حق تعالی بہ ایشان عطا فرمود
بود ہرگز انظر برہ سے مبارک ایشان افتاد می پس یہ اختیار مسجد کردی و از نہج حجت
ہمیشہ برقع بر روی خود می انداختند و فات ایشان ہفتدہم جمادی الاولی سال ہشتصد
و چہل و ہجری بود و قبر ایشان در موضع مکن پور کہ از توابع قنوج است واقع شدہ
و ہر سال در ماہ جمادی الاول کہ عرس ایشان است قریب بہ پنج شش ہجری ہجری
مرد و زن صغیر و کبیر از اطراف و جوانب ہندوستان در آنروز بہ زیارت وہ قبرا شریف

ایشان با علمهای بسیار جمع میشوند و همه نذر و نیاز می آرند و کرامات و خوارق عجیبه غریبه الحال نیز نقل میکنند و از چهار حصه اهل هندوستان از وضع و شریف و دو حصه مرید حضرت پیر دستگیر غوث ثقلین شاه محی الدین سید عبدالقادر جیلانی انداماً اشرف بیشتر و یک حصه مرید شاه مداراناجلات بیشتر و نیم حصه مرید حضرت خواجه معین الدین چشتی و نیم حصه مرید مخدوم بهاء الدین زکریا علی ملتان فی قدس الله امرار هم

حضرت مولانا جلال الدین یورانی

کنیت ایشان ابویزید است بعد از کسب علوم ظاهر و باطن و رعایت شریعت بجزیه اعلی رسیدند و اکثر کفایت فہمات مسلمانان بقدر امکان کوشش می نمودند بہر کہ رجوع بالستی کرد و خود با آنجا میرفتند اگر چه بظاہر دست ادا ت بہ پیرندادہ انداماً الوسی بودند چنانچہ میفرمودند ہر گاہ مرا اشکالی سے افتد روحانیت حضرت رسالت پناہ صلعم بواسطہ رفع آن میکند گویند روزی از اصحاب خودشانہ طلبیدہ اند و گفتند حضرت رسالت پناہ صلعم فرمودہ اند کہ با یزید گاہی محاسن خود را نشانہ میکن و ایشان بصحبت مولانا حضرت ظہیر الدین خلونی رسیدہ اند و معتقد طریقہ ایشان بودند حضرت مولانا عبدالرحمن جامی اکثر پیش ایشان میرفتند چنانچہ گفته اند روزی با جماعتی بزیارت مولانا جلال الدین یورانی رفتیم وقت باز گذشتن یکے از ایشان را در خاطر گذشتہ بود کہ اگر مولانا را کرامتی بہت میباشد کہ یا ز شمش تبرک بمن بدہد چون روانہ شدیم اشخص را آواز دادند کہ یک ساعت باش بجانہ و رون رفتہ یک طبق مویز بیرون آورند و باو دادند و گفتند معذور دار کہ در باغهای شمش نمے باشد وفات ایشان در شب دوشنبہ دہم ماہ ذیقعدہ سال ہشتصد و شصت و دو ہجری ب۶

حضرت خواجہ شمس الدین محمد الکوسوی الحامی قدس سرہ

کوسو قصبہ ایست از توابع ہرات کہ ولادت ایشان در آنجا واقع شدہ و از اولاد بزرگوار حضرت شیخ الاسلام احمد الحامی النامقی اند قدس الله سرہ جامع بودند علوم ظاہر و باطن و مجتہد شیخ زین الدین خانی بسیار میرفتند و بصحبت شیخ بہاء الدین عمر نیز بسیار میر رسیدہ اند مولانا سعد الدین کاشغری و مولانا شمس الدین محمد اسد و مولانا جلال الدین یورانی و غیر ہمس

از غریزای که در آنوقت بودند بحاجس ایشان حاضر میشدند و معارف و لطایف خواجهر استی
میکردند در اثنا می رخصت و مجلس سماع خواجهر را و جدی غلط می رسید و بیجهای بسیار میزدند
و مجلسیان را اثر میکرد و اکثر در محبت ایشان چیزی که در خاطر کسی میگذشت آنرا بر وی
که غیر او کسی ندانستی اظهار مینمود و وفات ایشان در روز شنبه بیست و ششم جمادی الاول
سال هشتصد و شصت و سه هجری بود و قهر در هرات نزدیک سیصد چارم قریب هزار فکله لویزی هجری

مولانا شمس الدین محمد رومی

اصل ایشان از قریه روج است و آن بر نه فرسنگی هرات واقع شده از کبار مدبران مولانا
سعد الدین کاشغری اند و هم میره حضرت مولانا می جامی ایشان گفتند که مرا همیشه از روی
آن میبود که پیغمبر صلعم را بخواب بنیم روزی بخدست والدۀ خود رفتیم ایشان کتابچه پیش
داشتند و میخواندند که هر کس این دعا را شب جمعه بخواند پیغمبر صلعم را بخواب بیدار آید
آنشب آینه شب جمعه بود و رخصت خواندن دعا از والدۀ خود گرفته بکار بخانه خود رفتیم و مشغول
شدیم با شرایط نیز دعا را خواندم و نیز شنیده بودم که هر کس شب جمعه هزار مرتبه درود
بر رسول علیه الصلوة والسلام بفرستد آنرا در خواب بیند این عمل نیز کردم چون خواب
رفتم در واقع دیدم که از در سرای خود در آمدم و والدۀ من ایستاده مرا گفت من انتظار
تومی بروم انبیا رسول صلعم بخانه ما آمده اند بیات ترا در خدمت آنحضرت برم پس دست مرا
گرفته بجائی که آنحضرت نشسته بودند بروید دیدم که آنحضرت نشسته اند و جمعی کثیر در گرد و پیش
آنرا و نشسته و ایستاده اند و مکاتبات نوشته بر اطراف عالم میفرستند و گوئی اطلاع از
رسول میکنند و مولانا شرف الدین عثمان زیارتگاهی که از علمای ربانی بودند میبوسید و مادام
مرا برده عرض کرد که یا رسول الله پیریکه وعده کرده بودی که در از عمر و دولتمند خواهی شد
این آن پسر است بانه آنرا و رجا بنیب من دیده تسم کردم و فرمودند که همان فرزند است
چه وقتی که مادر من پیریه داشت صاحب جمال فوت کرد و او بسیار متالم شد شب خفرت
برسالت پناه صلعم را بخواب دید که میفرمایند غمگین مباش که خدا بیغمای تیر پیریه صاحب
دولت و در از عمر خواهد عطا فرمود و مرا خدای عز و جل باب ایشان داد پس آنحضرت

یو ایست که مکتوبی برای این پسر نویسن مولانا کاغذی نوشت مشتمل بر سطر
 و در زیر آن بطور مثل گواهی که مردم در قبایلها مینویسند جدا جدا چیزی نوشت و پیچیده بست
 من داد و من روان شدم با خود گفتم که مضمون مکتوب را ندانستم باز گشته خدمت
 آنحضرت آمدم و عرض کردم ندانستم یا رسول الله که درین کاغذ چه نوشته شده حضرت
 آن مکتوب را از دست من گرفته بخواندند و من بیک خواندن مضمون آن بطور رایا گفتم
 و باز پیچیده بست من دادند بخوانستم که باز چیزی به پرسم ناگاه آواز در بر آمد از خواب بیدار شدم
 دیدم که مادر من می آید و شمع در دست دارد برخاستم گفتم ای محمد چیزی در خواب دیدی
 گفتم آری گفتم من خوابی دیده ام و آنچه من مشاهده نموده بودم بعینه آنرا نقل کرد و لایق
 ایشان در شب برات سال هشتصد و بیست و یک بوده وفات روز شنبه شانزدهم ماه
 رمضان سال نهصد و چهارم هجری بوده و قبر در گاه نزدیک مزار شیخ الاسلام خواب
 محمد الله الفزاری است قدس الله سره

حضرت شیخ صوفی علی قدس سره

اصل ایشان از ولایت جام است و مرید شیخ زین الدین خوانی اند و سبب در آمدن
 ایشان باین راه این بود که روزی جمعی از درویشان زیارت مزار بزرگی میرفتند
 و ایشان در صحرای زیارت مشغول بودند چون نظر ایشان بر درویشان افتاد
 اثری در دل شیخ هم رسیده و با درویشان همراه شدند زیارت آن مزار رفتند
 و از برکت متابعت درویشان زیارت نمودن مزار آن بزرگوار دل از دنیا و اهل
 دنیا برکنند و درین راه درآمده اند وفات ایشان در سال نهصد و هشتاد و یک

حضرت امیر سید علی قوام رحمه الله

از مقامات سیوانه اند که در نزدیکی سرهند است و از بزرگان ارباب کمال و شکر و جود و
 و از کبار مشایخ هندوستان بوده اند لباس ایشان معین نبود گاهی خرقه می پوشیدند و گاهی
 لباس کشمیریان در بر می کردند و اهل طلب الهی بچون بر رفته خدمت شیخ بهاء الدین
 جوینوری رسیدند و در این وقت فوتات بر ایشان کشاده گشت که شیخ امیر سید

بسیج خادمی امر نکردند و خدمت نفرمودند میگفتند که پیغمبر صلعم را بخواب و بیدارم که میفرمودند
 علی دلی بود و خود میزنند و از احوال خلق خبر دار نمی شوی گفتیم یا رسول الله اگر وکیل هست
 از ان تست او اگر درست از ان تست علی چهاره در میان چیست فرمود و بعد برای خلق خدا
 دعا کن که دعای تو در حق ایشان مستجاب است وفات ایشان در سال هفصد و پنجاه هجری
 بوده و قبر در حوالی جوپور در موضع است که توطن داشته اند و آن سید را می پیران شهر
 است بنیاد و تبرک

حضرت مخدومی شیخ حسین خوازنده

ایشان مرید حضرت مخدومی اعظم حاجی محمد جنو شانی که از کبار متاخرین و بزرگان دین
 و صاحب کرامات ارجمند و مقامات بلند بوده اند مخدوم اعظم در سلسله کبریه مرید
 شاه علی بیداری و ایشان مرید شیخ رشید الدین محمد اسفزاری و ایشان مرید عید الدین
 پیرامشادی و ایشان مرید شیخ اسحق ختلائی و ایشان مرید سید علی سمدانی اند و ایشان
 اسرار هم وفات مخدومی اعظم در سال هفصد و سی و هفت هجری رویداده و وفات شیخ حسین
 بشام بوده در هفصد و پنجاه و شش سال هجری

حضرت شیخ علی متقی قدس سره

نام پدر ایشان عبدالملک بن قاضیخان المتقی القادری الشافعی المدنی الحسینی است از کبار
 اولیای وقت و مشایخ هندوستان اند آبا می کرام ایشان از جوپور بودند و موالتیایان بودند
 بر ما پور است در سن هفت سالگی والد ایشان در خدمت شاه باجن جیشتی که در بر ما پور
 مریدان خلد و بعد از ان از شیخ عبدالعزیز بن شاه باجن خرقه مشایخ حشمت پوشیدند و بنیاد
 ملتان سفر کرده و بصحبت بسیاری از مشایخ آنجا رسیدند و تحصیل علوم نمودند و در نهایت حرمین شریفین
 گردیدند و آنجا رسیده از شیخ محمد بن السخاوی خرقه متبرکه که قادریه و شافعی که منسوب است به شیخ
 نورالدین ابوالحسن علی الحسینی الشافعی پوشیده و بمرتبه کمال رسیدند و تقاضای شهرت
 بسیار در آن وفات ایشان در دوم شهر جمادی الاولی سال هفصد و هشتاد و پنج هجری بوده

حضرت شیخ نظام انبستی قدس سره

از بزرگان مشایخ هندوستان اندو اصل از قصبه انبستی که از توابع لکنؤ است مرید شیخ معروف
 جو نپوری اندو شیخ معروف مرید شیخ الهداد شارح کافیه و هدایه اندک سلسله ایشان بچند
 واسطه شیخ نو قطب عالم که در بنگاله آسوده اند میرسد ریاضت های شاقه کشیده صاحب
 کشف و کرامات گشته بودند و از سماع پر میر می نمودند و میگفتند چرا در اختلاف باید افتاد
 وفات ایشان در سال نصد و هفتاد و نه هجری بوده و قبر در قصبه انبستی است .

حضرت شیخ داود جهنی وال قدس سره

ایشان
 جهنی قصبه البست از مضافات لاهور آبائی کرام ایشان از عرب بهندوستان آمده اند و تولد
 در سبت پور شده والده ایشان پیش از ولادت شیخ فوت کرده اند و در احوال عالیه مولانا
 اسمعیل آج که از شاگردان حضرت مولانا عبدالرحمن جامی قدس الله سره السامی بودند کسب علوم
 می نمودند و در ایام طفولیت اصفا فی رالی قدرت تمام می خواندند و منسوب اند سلسله علویه
 در ادب اهل سلوک ادیبی بودند از روحانیت حضرت قطب بانی غوث صمدانی سید عبدالقادر
 جیلانی رضی الله عنه و بامثاره حضرت غوث اعظم نظام دوست ارادت بشیخ حامد قادری
 ولد شیخ عبدالقادر ثانی دادند و از بزرگان مشایخ متاخرین صاحب مقامات بلند و خوارق
 از جهند گشتند وفات ایشان در سال نصد و هشتاد و دو هجری بوده و قبر در شیرکوئی نواحی انبستی

حضرت شیخ نظام نارنولی قدس سره

نارنول از شهر بامی مشهوره بهندوستان است مرید شیخ خانوچشتی اندک در کو الیاء الوطن
 داشتند و از کبار مشایخ وقت خود بودند شیخ نظام تاجپیل سال بارشاد طالعیان مشغول بودند
 و جمع کثیری بمرتبت ایشان میرتبه غالیه رسیدند گویند همیشه پادشاه از نارنول حضرت شواقیه قطب
 اولی قدس روح بود و ذوق و جذبه تمام می فرستاد و لذت شیخ خانوچشتی سال نصد
 و چهل هجری بوده وفات ایشان در سال نصد و نود و هفت هجری روئداد .

حضرت شیخ وجیه الدین کجالی

نسب ایشان علولیت از کبار مشایخ متاخرین اند و در علوم ظاهری قدرت و انبساط بسیار

که بر اکثر کتب درسی حاشیه یا شرحی نوشته اند خلقی ابنوه بخیرت شیخ رسیده است فیض و مستفید
 میگشتند و حالت باطنی نیز بر کمال داشته اند در احمد آباد سکونت ورزیده بودند و هیچ جای
 قیام و آمدن دیگر و نداشتند اگر چه ارا دت بجای دیگر داشتند اما ارشاد از شیخ محمد غوث اعظم یافته اند
 و در آداب طریقت تابع ایشان بودند و کار را نزد شیخ محمد غوث با کلام رسانیده اند و چون
 شیخ محمد غوث بکرات رفتند شیخ علی متقی که صاحب علوم ظاهر و باطن بودند با جمعی از علمای
 ظاهر بسبب بعضی سخنان بلند فتوی بر قتل ایشان نوشتند و حاکم آنجا فتوی را موقوف به نشستن
 شیخ وحیده الدین داشت چون ایشان بخانه شیخ محمد غوث رفتند و دیدن اول فریفته
 شیخ گشتند و کاغذ فتوی را پاره کردند و شیخ علی متقی گفتند که فهم شما بکمال است شیخ نرسیده
 و میگفتند که در ظاهر شریعت چنان باید بود که شیخ علی متقی است و در حقیقت آنچنانکه مرشد
 است و آنچه از اکثر مردم معتبر تحقیق نموده است که شیخ محمد غوث از اهل دعوت بودند اما آنرا
 بکمال رسانیده بودند و وفات شیخ وحیده الدین در غره صفر سال نهصد و نود و هشت هجری بود
 و قبر در میان شهر احمد آباد است و وفات شیخ محمد غوث اعظم پانزدهم رمضان سال نهصد و هفتاد
 هجری در اکبر آباد واقع شده و مدت عمر هشتاد سال و قبر در کوا الیاء است

حضرت شیخ علاء الدین او دسی قدس سره

صاحب کرامات و مقامات عالیه بودند نگاه کامی حقائق و معارف را بصورت نظم در می آوردند
 چنانچه این مطلع از ایشانست بیست نداغم آن گل خود و روح رنگ و بودارد که مرغ چمنی
 گفتگویی او دارد و از مریدان ایشان بسیاری بکمال رسیده اند گویند همیشه دعا میکردند
 که شهادت نصیب ایشان گردد و شبی در زمان بخانه ایشان درآمدند و با وجود آنکه شیخ
 به نود رسیده بود و شمشیری بدست گرفته و چندی را کشته خود بر بجه شهادت رسیدند
 و شهادت ایشان در سال نهصد و نود و هشت هجری بود و ده است

حضرت شیخ محمد بن فضل الله قدس سره

از اولاد امجاد حضرت شیخ الاسلام احمد جام الله قدس الله روحه و در موضع زندان که از توبه
 هرات است می بوده اند صاحب مقامات بلند و کرامات عظیمه و در ریاضت و عبادت بی نظیر

و اکثر صاحب می بوده اند و افطار بشو ربائی کرده و بالائی آن صاحبون آب میخوردند و نشو
 و از حضرت اخوند خود شنیده ام که میفرمودند چون عبداللہ خان اوزبک از ما در التهر
 بتسخیر خراسان روانه شد و در زندجان بخدمت ایشان رسید خواجہ فرمود بندہای خدا
 بکشتن مده و صبر کن که قاضی میرات بعد از نه ماه و نه روز و نه ساعت فتح خواهد شد
 بعد از گذشتن مدت مذکور همچنان شد که خواجہ فرموده بودند و نیز حضرت اخوند از زبان
 والد ماجد خود شیخ فصیح الدین نقل میکردند که ایشان میفرمودند شبی بخدمت خواجہ عبدالحق
 ایشان اراده زیارت حضرت خواجہ عبداللہ انصاری کردند و چون شب تاریک بود خواستند
 که چراغی روشن کنند و غن چراغ بهم فرستید چراغ دانرا بآب تری پر کردند و قلیله تافته بآب بین
 خود تر نمودند در آن گذاشته روشن ساختند و آنرا بدست مبارک خود گرفته متوجه شدند و راه
 قریب فرسنگ بود و با و تندی میوزید و چراغ روشن بود تا بمقر حضرت خواجہ رسیدند
 بمجور رسیدن چراغ خاموش شد بعد از زیارت باز چراغ را روشن کرده تا منزل خود
 بهما تعلق آمدند و نیز اخوند میفرمودند که قریب بموت خواجہ وصیت کردند که جنازه مرا خواجہ
 نکند داشت تا ابا بق سوار می رسد و امامت جنازه من کند چون خواجہ بر حجت حق میوستند
 چنین کردند و انتظار میکشیدند که در بها الوقت والدین شیخ فصیح الدین براسپ ابا بق
 سوار رسیدند و امامت جنازه ایشان کردند و فات خواجہ در سال هزار و پنجاه و هجری بوده
 و قبر در زندجان است و فات شیخ فصیح الدین روز نهمین لیست و دوم رمضان سال هزار
 و نوزده و هجری بوده قبر در لاهور است

حضرت شاه ابوالمعالی قدس سره

از سادات صحیح النسب و صاحب کرامات و خوارق بوده اند در سلسله علیہ قادریہ مرید شیخ
 داود جنبی دال اند و بعد از سی سال ریاضت و مجاہدت در شهر لاهور سکونت و زیارت
 حضرت اخوند میفرمودند که روزی همراه اخوند خود ملائمت اللہ که عالم و عامل بودند و بدین
 ایشان رفق و آنجا نشسته بودیم که شخصی تسبیح شاه آورد و در دل من گذشت که اگر شاه را
 گریخته باشد باید که این تسبیح را بمن بدهند وقت رخصت مرا طلبیده و همان تسبیح را بمن دادند

و گفتند هر وقت بسج تو بشما بمیرسد صد مرتبه صلوات بخوانند و از آن خود ملائمت الله منقول است
 که روزی در خاطر من گذشت که من اراده و اعتقاد بحضرت غوث الثقلین دارم آیا آنحضرت
 از من خبر خواهد پند بود شب در خواب دیدم که بحیث امر می در ماند با ام و سر من برهنه است
 فی الحال غوث الثقلین حاضر شدند و دستاری سفید عنایت کردند فرمودند که ملائمت الله
 ما در چنین جای از شما خبر داریم فردای آن شاه ابوالمعالی مرا طلبیده اند و دستاری سفید
 داده اند و گفتند که این دستار است ولادت شاه روز دوشنبه دهم ذی حجه سال ۹۸۵
 و بیست و هجری و قات شانزدهم بیع الاول سال یک هزار و بیست و چهار هجری روداد
 و قمر شهر لاهور است تحفه القادریه که در آن تمام احوال حضرت غوث اعظم است ایشان
 جمع کرده اند و کمال ارادت و اخلاص بآنحضرت داشتند و آنحضرت را نیز کمال عنایت و شفقت
 بشیخ بود و امداد از روحانیت آنحضرت بشاه میرسید

حضرت خواجه عبدالحق جامی قدس سره

نام جد ایشان شیخ محمد صدر است از فرزندان حضرت صدیق اکبر اند رضی الله عنه
 و آبائی ایشان در جوینور میبودند و مولد شیخ در احمد آباد گجرات است و شیخ صغیر بودند
 که ولادت ایشان بر حمت حق میونست و ابتدای جوانی بخدمت شیخ صفی گجراتی رسید
 خرقه اجازت پوشیدند و شیخ ایشانرا از خصصت مکه معظمه دادند و بقدیم تحریر و تقریر در
 حرمین شریفین کرده تا دوازده سال در مکه شریفه در صحبت شیخ علی مشقی گذرانیده اند و آنجا
 باز معاودت نموده با احمد آباد رسیده متاهل شدند و تا دوازده سال دیگر پیش شیخ و جد
 گجراتی تحصیل علوم ظاهر مشغول بودند و در همین ایام بصحبت شیخ ماه جوینوری هم که در گجرات
 بودند میرسیدند شیخ ماه چون از زبان والد ماجد ایشان شنیده بودند که سپر خود را قطب
 وقت خواهد شد ایشانرا محترم میداشتند و شیخ ابو محمد حضرت می که مرید والد ایشان بودند
 از قلعه اسیر گجراتی بشیخ و جمیع الدین و شیخ ماه نوشتند که شاه باز را چرا پروان نمی آرید ایشان
 در جواب نوشتند که بدست شماست و شیخ را رخصت اسیر کردند شیخ بلا است شیخ ابو محمد
 رسید و لغت را که والد بزرگوار ایشان بشیخ ابو محمد امانت سپرده بودند نگرفتند و در بر ایشان

توطن گرفته بدین اشتهال داشتند و بعد از آن ترک تدریس نموده به هدایت خلق مشغول گشتند و جمع کثری بمرتبت صحبت ایشان صاحب کمالات ظاهری و باطنی شدند و شیخ در زمان خویش یگانه و مرجع مشایخ کبار و از بزرگان متاخرین سلسله حشمت بودند و ضعیف و شریف ولایت خاندیس و آن حوالی را روی ابادت بایشان بود و قبولی عظیم داشتند و شیخ زانجهت و اخلاص بخدمت حضرت سیدانام صلی الله علیه و علی آله الکرام و اصحابه الغلام بمرتبه بود که بگفت و شنید راست نیاید چنانچه هر چند گاه از ذوق و اشتیاق و از بی اختیار می متوجه بدین مرتبه که میگشتند و بعد از رفتن چند منزل بموجب ارشاده آن سرور باز مراجعت می نمودند و طریقه ایشان تمام مطابق شرع و سنت بود و آنچه فتوح میرسید سه حصه میکردند یک حصه بجهت قوت عیال میدادند و حصه دیگر صرف خالقاه و فقرای می نمودند و یک حصه دیگر بخدمت حضرت سرور کائنات صلعم نموده بجزیرین شریفین میفرستادند و خوارق و کرامات ایشان بسیار و بشمار هست و فات ایشان در ربیع الثانی شب دوشنبه دوم ماه رمضان سال کنگر و بیست و نه هجری بوده چنانچه خواجه هاشم رحمه الله تاریخ فوت ایشان را این فضل الشیخ و مدت عمر هشتاد و شش سال و قبر در شیخ پور ربیع الثانی است که خود آبا و اجداد بوده اند و در

حضرت احمد کابلی و اسریندی قدس سره

از اولاد حضرت امیر المومنین عمر فاروق رضی الله عنه حنفی مذسب بوده اند و در سرزمین سکونت ورزیدند و در سلسله انقش بنیدید مرید خواجه باقی بودند و ایشان مرید مولانا خواجه ابلی کمنکی و ایشان مرید پدر خود مولانا درویش محمد و از مشایخ قادریه و حشمتیه نیز اجازت ارشاد حاصل کرده بودند از متاخرین مشایخ و صاحب ریاضت و مجاهدت و خوارق و تصانیف در ادراخ حال بعضی بر شیخ تمهت کردند که شیخ میگویی مرتبه من زیاده است از خلفای امامان شدین رضی الله عنهم اما این محض بهتان و افترا می مخالفان است بر شیخ چرا که این فقیر خود شنیده از سیادت و تقابیت پناه فضائل و کمالات دستگاه حقائق و معارف آگاه فضل فضلاء می عصر علامی فهامی استادی حضرت میرک شیخ بن شیخ قدس الدین که میفرمودند و گفته ما را این سرزمین واقع شد و کیفیت ما را تحقیق ملاقات شیخ احمد در می داد

در آشنای ملاقات بخاطر گذشت که اگر شیخ را اگر امتی است باید که مردم آنچه از ایشان بیان میکنند
 بخاطر نشان من سازند و دیگر آنکه شنیده بودم که خواجه باقی که پیر ایشان است بی اجازه
 مولانا خواجگی امکانی مرید میگرفتند و دیگر آنکه بخواججه خاوند محمود چه اعتقاد دارند چون ساعتی
 پیش شیخ ششم خبر ویکه از زیر میسند خود بمن دادند که مطالعه نمایند چون آنرا تمام دیدم
 بمن گفتند ازین چیزی ظاهری میشود و گفتم ازین خود هیچ ظاهر نمیشود و آنچه در اینجا است
 درست است گفتند پس بدانید که آنچه از ما واقع شده همین است و باقی افتراست
 و باز بعد از ساعتی گفتند که روزی خواججه خاوند محمود و بانی آمده بودند گفتند که خواججه
 اجازت صریح از پیر خود ندارد بجهت آنکه روزی مولانا خواجگی امکانی خریده منجور روند
 و قاج قاج را خود بریده بدست حاضران و مریدان میدادند و بخواججه باقی ندادند
 اصحاب گفتند خواججه نیز حاضر اند مولانا خواجگی امکانی فرمودند یا خرپوزه ما و درست دادیم
 خواججه باقی ازین استنباط کردند که مرا اجازت ارشاد دادند من گفتم این چنین نیست
 چرا که ما هرگز این چنین سخنی از پیر خود و از دیگر مردم شنیده ایم بلکه خواججه باقی را میگردانند
 که این کار از دست من نمی آید و این بار را من نمیتوانم برآشت و مولانا خواجگی میفرمودند
 که ما اجازت دادیم و ترا اینکار را باید کرد و درین آماجندی از ریش سفیدان نیز
 گفته اند که ما در آن مجلس حاضر بودیم که مولانا خواجگی اجازت ارشاد بخواججه باقی دادند
 خواججه خاوند محمود گفتند پس ما غلط شنیده بودیم و بعد از آن شیخ احمد فرمودند که آنچه
 از مریدان خواججه خاوند محمود و بالیشان اعتقاد دارند خواججه آنچنان نیستند و من آن اعتقاد
 بخواججه ندارم هر سه سوالیکه در خاطر حضرت اخوند گذشته بود شیخ جواب دادند و قات
 ایشان در سال یکزار و سی و چهار هجری بوده و مدت عمر شصت و سه سال و قبر در سمرقند است

حضرت شاه بلاول قدس سره

ولادت ایشان در قصبه شیخ و آهمن که از مضافات پنجاب است واقع شده و در آنجا
 سکونت داشتند علم ظاهری و باطنی کسب نموده بودند و در سلسله علییه قادریه مرید
 شیخ شمس اند و ایشان مرید شیخ ابوالحق و ایشان مرید شیخ دائر و قات و ال که

ذکر ایشان بالا گذرشته و شیخ بلاول صدام الدهر و قائم الليل میبودند و در راه متیاز داشتند
 این فقیر یک مرتبه بخدمت ایشان رسیده آثار ریاضت و محامد بسیار از بشره شیخ ظاهر میشد
 هر روز جمیع و کثری بخدمت ایشان آمد و رفت می نمودند و هر کس هر وقت که بخدمت شیخ میرفت
 البته برای او حاضر می یکشیدند و مردم همیشه بجهت شفای بیمارانشان کوزه آبی بخدمت
 شیخ می بردند و ایشان دعا خوانده بران آب میدیدند و اکثری شفای یافتند و وفات
 ایشان در وقت غنای شب دو شب به بیت و هشتم شعبان سال یک هزار و چهل و شش
 هجری بوده مدت عمر شریف هفتاد سال و قبر در راه دور است بموضع که سکونت داشتند
 الحمد لله و المنة که با تمام رسید ذکر مشایخ متفرقه که تا بیخ وفات مولادت و محل قبور اکثری
 در کتاب لغات الانس و تاریخ یافعی و طبقات سلمی نبود این خادم فقر العبد از تقاضای محض و تجسس بسیار از کتاب
 معتبر متقدمین متاخرین پیدا نموده به قید ضبط و یاد آور امید که ارواح طیبه ایشان قدس الله سرهم ازین نعم نشود کرد

ذکر نشاء العارفات الصالحات الکاملات الواضحات رضی الله عنهن

بدانکه افضل نشاء العالمین پیش از عهد حضرت رسول صلعم آسیه بنت مزاحم زن فرعون و
 مریم بنت عمران است و بعد از ان سرور و ازدواج مطهره خدیجه کبری و عایشه صدیقه و از نشاء

فاطمه زهرا رضی الله عنهن

ذکر ازواج مطهرات حضرت سرور عالم صلی الله علیه و سلم

مردست که آن حضرت فرموده اند من زنی نخواستم هیچ یک از دختران خود بزرگوار
 ندا دهم مگر آنکه خیر نیل آمد از پروردگار و مرا بآن امر نمود و ازدواج مطهرات و از زده بودند
 که آنحضرت بایشان زفاف فرموده اند از انچه از زده متفق علیه اند و یکی مختلف قیله و دویه

حضرت خدیجه کبری رضی الله عنها

کینست ایشان ام مفضل است و نام پدر ایشان خویلد بن اسد بن عبد العزی بن قصی بن کلاب
 و نسب ایشان در قصی به نسب آنحضرت صلعم متصل میشود و نام والدۀ ایشان فاطمه بنت
 زاید بن الاصح که از بنی عامر بن لوی بوده اول زنی که پیغمبر صلعم خواستۀ اند و زنی که
 پیش از خواستگاری آنسر و خوانی دیده بودند که آفتابی از آسمان در میان ایشان

فرود آمد و نور آن از خانه ایشان منتشر شد چنانکه در مکه معظمه هیچ خانه نمانده الا که بآن نور منور گشت
و در آن زمان که در عقد آنسر و در آمدند سن مبارک ایشان چهل سال بود و سن آنحضرت
سیست و پنج سال و عمر ایشان بیست و شش ماه بود و الا آنحضرت از دختر و پسر تمام از ایشان
بود و سید عالم صلعم حجت رعایت خاطر ایشان تا ایشان در حیات بودند هیچ زن نخواستند
و اول کسیکه از زنان با اتفاق بشفرت اسلام مشرف گشت حضرت خدیجه کبری بود و در
روزی جبرئیل علیه السلام سید عالم صلعم گفت یا رسول الله صلعم این خدیجه است که می آید
برای تو ظرفی پر از ادام و طعام می آرد چون بتو رسد او را از پروردگار او و از من
سلام رسان و بشارت ده او را بچانه در بهشت از یک عمر داری بخوف که در آن خانه هیچ
خصومت و رنج نبود گویند چون حضرت سید بشر از حضرت پروردگار خود و از جبرئیل سلام
رسانید حضرت خدیجه جواب سلام فرمودند و فاتات ایشان اصبح آنست که در دهم ماه رجب
سال دهم از بعثت آنسر و واقع شده مدت عمر شریف شصت و پنج سال و قیر ایشان در
حجون است پیغمبر صلعم خود بمقبره ایشان رفته دعای خیر کردند و بعد از رحلت آنسر بسیار یاد میکردند

حضرت عائشه صدیقه رضی الله عنها

کنیت ایشان ام عبد الله است ایشان از تقیات و فقها و علما و قضای و بلغای صحابه بودند
چنانچه حضرت رسالت پناه صلعم در شان ایشان فرموده اند که خذ و ثمنی و ثمنکم عن هذا الخمری بکبر
و دو حصه از سه حصه دین خود را ازین سرخ پوش و از حضرت عائشه صدیقه مروست که گفتند
مرافعت و مزیت داده اند بر سایر از دلچ پیغمبر صلعم پده چیز اول بکری غیر از من نخواستند
سیدانام دوم آنکه هیچ نخواستند آنحضرت که پدر و مادر او هجرت کرده باشند در راه خدا
غیر از من تنوم آنکه در پاکی من آیات کریمه از آسمان نازل شد چهارم آنکه پیش از آنکه مرا رسول صلعم
بخوابد جبرئیل علیه السلام صورت مرا بر پارچه حریری بآسود و گفت این را زن کن بنجم آنکه
من پیغمبر صلعم از یک طرف غسل میکردیم و با هیچ زنی این امر بجا نمی آوردند ششم آنکه آنحضرت
نماند بگذاردند من پیش نماز آنحضرت به پهلوی خوابیده بودم و این امر مخصوص من بود هفتم آنکه
در جامه خواب هیچ زنی و حی با آنحضرت نازل نمیشد مگر در جامه خواب من هشتم آنکه در جامه خواب

آنسور را قبض کرد و ندید مبارک آنحضرت میان سینه و ششش من بود و نیم آنکه آنسور را در سینه
 من رحلت نمود و نیم آنکه آنحضرت در خانه من مدفون گشتند و بصحت پیوسته که از رسول
 صلعم پرسیدند که دوست ترین آدمیان نزد یک تو کیست فرمودند عائش گفتند از مردان
 فرمودند پدر او از انس بن مالک رضی الله عنه مردیست که اول دوستی که در اسلام
 پیدا شد دوستی پیغمبر بود صلعم با عائشه صدیقه و مردم بهایای خود را در روز نوبت هاشم
 صدیقه بخیرت آنحضرت میدادند و مقصود ایشان ازین امر طلب رضای آنسور بود
 و آنحضرت بفاطمه زهرا میفرمودند که اسی دخترک من دوست منیداری تو آنچه من دوست
 میدارم حضرت فاطمه گفتند آری دوست میدارم فرمودند پس دوست و ارحامه را از حضرت
 عائشه منقول است که گفتند پیغمبر صلی الله علیه و سلم من فرمودند که میدانم که تو از من کی خوشنودی
 و که در غضب گفتم یا رسول الله او کی میدانی فرمودند چون خوشنودی قسم بخوری که لا و
 محمد هرگاه دشمنی کی میگویی لا در باب ابوالاسیم گفتم آری چنین است گویند عائشه صدیقه رضی الله
 شش ساله بودند که سیدانام بعقد خویش در آوردند و هر ایشان متاعی که بود بپناه دریم
 می اندید و بدوایتی با فضل دریم بود آنحضرت آنرا قرض نموده تسلیم ایشان کردند و فاطمه
 صدیقه رضی الله عنه شش ماه رمضان سال پنجاه هشت هجری بوده و مدت عمر شریف
 شصت و شش سال و قبر در بقیع است و اکثر اهل مدینه مشرفه حاضر شدند و ابوهریره رضی الله
 بر جنازه ایشان نماز گذاردند

حضرت زینب رضی الله عنها

نام پدر ایشان خزیمه بن حارث بن عبد الله بن عمر بن عبد مناف بن هلال بن عامر بن صعصعه
 در رمضان سال سوم از هجرت پیغمبر صلعم ایشان را در عقد نکاح خویش در آورد و هشت ماه
 در خانه مبارک آنحضرت بودند و بعضی بآنکه که ماه و ایشان را ام الماسکین میگفتند اندک محبت و رحم
 و شفقت و کثرت طهارت و حسنی که بر مساکین داشته اند و فوات ایشان در غره بیخ الاخر سال چهارم از هجرت بوده و فرمودند

حضرت زینب بنت جحش رضی الله عنها

کنیت ایشان ام الحکم و نام پدر ایشان امیه بنت عبد المطلب که عمه رسول صلعم بودند و رابع اول

ایشان بره بود حضرت سیدانام ایشان را تغییر داده زینب گذاشته اند و در ماه ذیقعد
سال نهم از هجرت ایشان زاد عقد خود و در آورده و در باب خواستگاری ایشان بر آن حضرت
آیات کریمه نیر وارد شد و ولایت که رسول نبی اذن بخانه زینب رفتند و در حالی که ایشان
سر برهنه بودند گفتند یا رسول الله بی خطبه بی گواه فرمودند الله المزوج و جبرئیل الشاهد
از زینب رضی الله عنهما و ولایت که روزی بحضرت سید المرسلین گفتیم که مرا چند فضیلت است
که هیچکدام از ازواج ترا نیست سیکه آنکه نکاح من در آسمان واقع شده و دیگر
در آن قضیه جبرئیل میآید بود و گواه اول زنی که از ازواج مطهرات بعد از پیغمبر صلعم
فوت کرد ایشان بودند و وفات ایشان در سال ستم از هجرت و بقولی است و یکم بود
مدت عمر پنجاه و سه سال حضرت فاروق اعظم رضی الله عنه اهل مدینه مشرفه را حاضر ساخته
بر ایشان نماز گزار دادند و قبسه در بقیع است

حضرت سوده رضی الله عنها

مالک

ایشان ام الاسود و نام پدر ایشان زید بن قیس بن عبد شمس بن عبد دوین نصر بن
بن حنبل بن لوسه بن غالب قرشیه العامریه است و نسب ایشان بانست
سرور کائنات در لوی متصل میشود و نام مادر ایشان بنت قیس بن عمرو بوده و در مکه مظهر
اد اتل بعثت مسلمان شدند در سال دهم از نبوت بعد از وفات حضرت خدیجه کبری را
و پیش از تزوج حضرت عایشه صدیقہ رضی الله عنها حضرت سیدانام ایشان زاد نکاح خود آوردند
و همراه ایشان چهار صد و دهم بود چون کبر سن ایشان زیاد یافت و آنحضرت اراده طلاق
ایشان کرد و پیغمبر همراه آن روز شسته و قتی که بخانه عایشه صدیقہ میرفتند گفتند یا رسول الله
ما اطلاق مده و من هیچ طمعه ندارم لیکن میخواهم که فردا که قیامت با ازواج تو محشور
و من نوبت خود را بعایشه بخشیدم حضرت رسالت پناه صلعم از آن اراده در گذشتند
وفات ایشان در اواخر خلافت امیر المومنین عمر فاروق رضی الله عنه بوده و بقوله
در زمان حکومت معاویه رحلت نموده اند و قول اولی اشهر است

و قبه بقیع است

حضرت صفیه رضی الله عنهما

نام پدر ایشان حمی بن الخطیب بن ثعلبه است و نام مادر ایشان بنت سہم ال و صفیہ
از سبایمی خیم بودند چون سیدنا ام سلمہ ایشانرا مخیر ساختند کہ آزاد کنند و بقوم ایشان ملحق
سازند بآنکہ اسلام آوردند و حضرت رسول خواستکاری نمایند و گفتند یا رسول اللہ تحقیق
کہ آرزوی اسلام دارم و تصدیق تو کردہ ام پیش از آنکہ دعوت کنی و اکنون بمنزل تو آمد
مراد یہود یہیج حاجت نیست نہ پدری و نہ برادری در میان یہود دارم یا رسول اللہ مرا
در میان کفر اسلام مخیر مگردانی و اللہ کہ خدا و رسول وی احب اند نزد من از آزادے
و حقوق بقوم خود پس حضرت را خوش آمد و ایشانرا برای خود نگاہ داشتند و آزاد کردند
و آزادی ایشانرا ہر ایشان ساختند و فات ایشان در سال سی و شش و بقولے
در سال پنجاہ و بقولے پنجاہ و دو از ہجرت و بقولے در ایام خلافت امیر المومنین عمر رضی اللہ
بودہ و ایشان نازگزاردہ اند و قبر در بقیع است

حضرت ام حبیبہ رضی اللہ عنہا

نام پدر ایشان ابوسفیانست و نام مادر ایشان صفیہ بنت ابی العاص بن امیہ بن عبد
است کہ عمر حضرت امیر المومنین عثمان بود و رضام حبیبہ فرمودند کہ در واقعہ دیدم کہ شخصی
با من خطاب میکند کہ یا ام المومنین بیار شدم و تعبیر واقعہ خویش بآن نمودم کہ پیغمبر صلعم
مرا خواہد خواست حضرت عثمان ایشانرا در مدینہ سال ہفتم از ہجرت بسر و عالم دادند و
در الوقت ایشان سی و پنج سالہ بودند و ہر ایشان چہار صد دینار در سرخ و پروایتے
چہار ہزار درم نقرہ بود و فات ایشان در سال چہل و دوم یا چہل و چہارم از ہجرت
واقع شدہ و قبر در بقیع است

حضرت حفصہ رضی اللہ عنہا

ایشان دختر حضرت امیر المومنین عمر بن خطاب اند رضی اللہ عنہ و مادر ایشان زینب
بنت مطلقہ بن حبیب است و در سال سوم یا دوم از ہجرت سیدنا
ایشانرا در عقد خویش در آوردند و ولادت ایشان پنج سال پیش از نبوت بود و فات

وفات در سال چهل و پنج یا چهل و یک یا چهل و هفت هجری - واقع شده و قبر در بقیع است .

حضرت جویریہ رضی اللہ عنہا

نام پدر ایشان حارث بن ابی ضرار بن حبیب بن عاید بن مالک است و آن سرور و ملجم ایشان را در ماه شعبان
سال پنجم یا ششم از هجرت در عقد خویش در آوردند و فات ایشان در مدینه سال پنجاه و پنج یا پنجاه
و شش هجری واقع شده و مدت عمر شصت و پنج سال بوده و قبر در بقیع است ++

حضرت میمونہ رضی اللہ عنہا

نام پدر ایشان عارث بن خزن بن یحیی بن النعمان است و نام مادر پندبخت عوف بن زبیر بن الحر
و رسال هفتم از هجرت سید انام صلعم در حین مراجعت ایشان را در عقد خویش در آورده اند ایشان
مرویت که فرموده اند شبی نوبت من بود رسول صلعم از پیش من بیرون رفتند به خاسم و در راه
بعد از لحظه آمده در را بزدند تا شودم سوگو کنند و آنکه در را بکشانی گفتم یا رسول الله و شب نوبت
من در خانه زنان دیگر میروی فرمودند نکر دم لیکن بقضای حاجت رفته بودم و فوات ایشان
در سال پنجاه و یک هجری و بقولی شخصت و یک یا سه یا شش بوده و قبر در بقیع است ۴۴

حضرت ام سلمہ رضی اللہ عنہا

نام ایشان مهذب است ای امیه است و رسول صلعم در ماه شوال سال چهارم از هجرت ایشان
در عقد خود در آورند و عمر ایشان متاعی بود که قیمت آن ده درم بود و آخری که از ازاوج
مطلقات بر حمت حق پیوست ایشان بودند و فوات ایشان در سوم ربیع الآخر سال شصت
و یک پنجاه و نه هجری بوده و ابوهریره رضی الله عنه بر ایشان نماز گذارده اند و مدت عمر
هشتاد و چهار سال قبر در بقیع است

ذکر بنات طاهرات زکایات حضرت صلعم حضرت فاطمه زهرا رضی اللہ عنہا

کینست ایشان ام محمد و القاب مبارک ایشان ظاهره و باطنیه و مرضیه و مقبول است
اگر چه قاطعه زهر ابله خودترین بنات آنسور و صلح اندام و محبت و شفقت که آنسور را با ایشان
بود بزرگترین همه اند و جمیع اولاد امجاد سیدان نام صلح از ایشان است حضرت امیر المومنین
علی کرم الله وجهه در رمضان سال دوم از هجرت بعد از مراجعت از غزوه بدر ایشان را خواستگاری

و در آنوقت حضرت فاطمه پانزده یا پانزده ساله بودند و سه پسر که حضرت امیرالمؤمنین حسن و حسین و محسن و سه دختر که زینب و ام کلثوم و رقیه باشند از ایشان متولد شده اند و محسن و رقیه در طفولیت بر حمت حق پیوسته اند از زینب که بعد از آنکه عقیقه و ام کلثوم که بحضرت امیرالمؤمنین عمر فاروق تزویج کرده بودند فرزندانند از حضرت عائشه رضی الله عنها پس سیدمکه که از آدمیان که دوست تر بود رسول صلعم فرمودند فاطمه گفتند از مردان فرمودند شوهر و سه روزی سپهر صلعم با حضرت علی و فاطمه را بمبایست میفرمودند و بر دو تالطفت می نمودند حضرت علی گفتند یا رسول الله او دوست تر است بتو از من یا من آنسر و فرمودند که بی حاجب الی منک انت علی منها یعنی فاطمه دوست تر است لبوی من از تو و تو عزیزتری بر من از و زه حضرت سیدانام صلعم بحضرت فاطمه فرمودند این شخصی که در راه پیش آمد دیدی گفتند یا رسول الله آری فرمودند ملکی بود که هرگز پیش ازین بر زمین نیامده امروز از پروردگار خود دستوری خواست که بر من سلام کند و بشارت دهد مرا که فاطمه سید زنان اهل بهشت و حسن و حسین سید جوانان اهل بهشت خواهند بود و لادت با سعادت حضرت فاطمه زهرا در سال پنجم و بقول لے چهل و یکم از واقعہ میل پنجال پشتر از نبوت حضرت سیدانیا صلعم واقع شده وفات در شب شنبه سوم ماه رمضان بعد از وفات آنسر و صلعم و بقول اصح شش ماه رومی نموده مدت عمر شریف بیست و هشت سال بوده و قبر در بقیع است و نماز برای ایشان حضرت علی گذارده اند و بقول عباس رضی الله عنهما

حضرت زینب رضی الله عنهما

ایشان بر گنبدین بنات آنسر و راند صلعم بقول اصح ایشان را یا پسر خاله ایشان ابوالعاص بن المویخ عقد کرده بودند و بعد از آنکه آنسر و راند ابوالعاص آنسر و زینب یا تجدید نکاح کردند و بقول بیاض نکاح با و باز گزیدند و از ایشان یک پسر علی نام و یک دختر اماره نام متولد شد پس چون پسر جوان رسید از دنیا رفت و امامه را حضرت امیرالمؤمنین علی کرم الله وجهه بعد از وفات حضرت فاطمه زهرا بموجب وصیت ایشان بعقد خویش در آوردند و لادت ایشان پس از نبوت در سال سوم از آنکه میل بود

وفات در سال هشتم از هجرت واقع شده

حضرت رقیه رضی الله عنها

ایشان بعد از حضرت زینب متولد شده اند و سیدنام علیه الصلوة والسلام ایشان را بامیر المومنین عثمان رضی الله عنه نموده اند و از ایشان پسری شد و آن پسردرسن و دو سالگی وفات یافت و بعد از او دیگر فرزندان شد و ولادت حضرت خدیجه پیش از نبوت در سال سی و سوم از واقعه فیل بوده وفات در سال دوم از هجرت که آنسور بفرود آمد و در رفته بودند و واقع شد و قبر در بقیع است ***

حضرت ام کلثوم رضی الله عنها

بعد از رقیه و پیش از فاطمه زهرا رضی الله عنها متولد شده اند نام ایشان آمنه بود آنسور صلعم بعد از وفات حضرت رقیه در سال سوم از هجرت ایشان را بعد از نکاح امیر المومنین عثمان رضی الله عنه دادند و مدتی با حضرت عثمان بودند وفات ایشان در سال نهم از هجرت بوده است ***

و کرماء العارفات الصالحات رحمۃ الله تعالی علیهن حضرت زایده رحمها الله تعالی

ایشان کنیزی حضرت امیر المومنین عمر فاروق اند رضی الله عنها گویند روزی بملازمت حضرت رسالت پناه صلعم آمده سلام کردند آنسور صلعم فرمود ندای زایده چرا پیش من دیر دیری آئی تو موفی و من ترا دوست میدارم زایده گفت یا رسول الله صلعم امروز تعجبی آمده ام فرمودند آن حضرت گفت بایدا بطلب پیغمبر میرفتم چون پشماره پیغمبر بهستم و بر سنگ نهادم تا بر کرم سواری دیدم که از آسمان بر زمین آمد و بر من سلام گفت و گفت سید اینار از من سلام گوی و بگوی رضوان خازن بهشت گفت بشارت من ترا که بهشت بر امتان توبه وجه قسمت کرده اند کرده است بحساب بهشت رونق و کرم و حساب آسان کنند و کرم و هی را بشفاعت توبه بخشند این بگفت و قصد آسمان کرد و از میان آسمان و زمین بمن التفات کرد و مرا دید که آن پشماره را بنی توان برداشت گفت یا زایده این پشماره را بر سنگ بگذار و مرستگ را گفت آن پشماره را باز بیا بنحانه عمر رضی الله عنه روان شد و پشماره پیغمبر همی آورد تا بدرخانه حضرت عمر رضی الله عنه و رسول صلعم بیاستند و باز زایده بدرخانه حضرت عمر رضی الله عنه رفتند و اثر آمدند سنگ را بر زمین یک کوبیدند صلعم گفت یا محمد بن عبد الله که خدا تعالی مرا از دنیا بیرون نبرد تا رضوان مرا بآمرزش امت من بشارت داد

و خدا تعالی زنی را از امت من بدرجه مریم رسانید

حضرت بنتو انہ رحمہا اللہ تعالیٰ

از عجم بوده اند و در آید می نشستند و بنفحات خوش و عظم می فرمودند و آواز خوش داشتند عارفان و عابدان و زاهدان و مجاہدین ایشان حاضر میشدند ایشانرا گفتند میتیرسم که از گریه بسیار چشمم توانبیا شود گفتند در دنیا کور شدن از گریه بسیار مرادوست ترست از کور و شدت عذاب و آخرت و گفتند چشمی که از لقای محبوب بازماند و بدیدار او مشتاق باشد بی گریه نمیکشیم نمایم گویند چون پیشند شیخ فضیل عیاض نزد ایشان آمدند و طلب عا کرد و گفتند ای فضیل میان تو و خدا تعالی چیزی هست که اگر دعا کنم مستجاب شود فضیل عیاض لغزہ نزدند و میبوسش افتادند و فوات ایشان در سال یکصد و هفتاد و پنج ہجری بود

حضرت غفرۃ العابدہ رحمہا اللہ

از اہل بصرہ بود و معاذہ عدویہ صحبت داشته اند چندان بگریستند کہ چشم ایشان نابینا گشت کسی گفت چه دشوارست نابینائی ایشان گفتند محبوب بودن از خدا تعالی از ان دشوارترست و فوات ایشان در سال یکصد و ہشتاد و پنج ہجری بود

حضرت رابعہ بصری رحمہا اللہ تعالیٰ

اصل ایشان از بصرہ است بزرگی و مالیت فقر زیادہ بران داشتند کہ در تحریر کتب سفیان ثوری رضی اللہ عنہ صحبت پر سیدن مسائل صحبت ایشان می رفتند و می نوشتند و دعای حضرت رابعہ رغبت داشتند حضرت رابعہ ہمہ شب نماز میکرد و تا سحر برپای می ایستادند و گفتہ اند در شبانہ روزی ہزار رکعت نماز میگذاشتند و وقتی ایشانرا عزیمت میدادند روی بپاویہ نہادند و خرمی داشتند کہ رخت بران بپا کرده بودند چون بمیان پاویہ رسیدند خرم برداہل قافلہ گفتند کہ ما رخت شما بر میداریم نرمودند شما بکار خود بردید کہ من تو کل شما نیا مدہ ام اہل قافلہ برفتند و ایشانرا مانند مناجات نمودند کہ الہی یا شاہان چنین کنند با عورت غریب نماز مرا بخانہ خود خواندی و در راہ خرم را میراندی و در بیان تنہا گذشتی ہنوز متاجبات تمام نکرده بودند کہ خبر بخاست و ایشان با برہنہ بودند و یکہ معطر فرستند و می گفتہ کہ بعد از رفتی

همان محرابی که میفرمودند و شیخ زین الدین عطار در باب ایشان مینویسد که چون زن در راه خدام رو بود و او را
 زن نتوان گفت و والد ایشان را چهار دختر بوده و ایشان چهارم بود و بنا به محبت را بعد میگفتند و در شبی
 که حضرت رابعه متولد شدند والد ایشان رسول صلوات الله علیه می فرمایند که این دختر رسیده است که بقتاد
 کس از امت بشفاخت او و آمرزیده خواهد شد گویند وقتی در باب و کعبه را دیدند که با استقبال ایشان
 آمده گفتند مرارب البیت می باید بیت را چکنم و چون سلطان ابراهیم گفتند که دیگران راه کعبه را بقدم رفتند
 و من پدیده در هر قدمی دو رکعت نماز میگذارم و تا چهارده سال بکعبه رسیدند و خانه را ندیدند و گفتند
 سبحان الله مگر چشم مرا غلط رسیده یا ثقی آواز داد که چشم ترا خطای نرسیده اما کعبه با استقبال ضعیفه
 رفته است که روی باین خانه دارد و درین اثنا سلطان دیدند که حضرت رابعه می آیند و کعبه بجای خودش
 باز آمد گفتند ای رابعه این چه شور است که در جهان افکنده رابعه گفتند که تو شور در جهان افکنده که
 چهارده سال درنگ کرده تا بجانه رسیده گفتند چنین است چهارده سال در نماز باویه را قطع کردم
 رابعه گفتند تو در نماز قطع کردی و من در نیاز از حضرت رابعه پرسیدند که حق سبحانه و تعالی را دوست
 گفتند دارم گفتند شیطان را دشمن داری فرمودند از دوستی رحمان بعدا و دشمنی شیطان نمی پردازم
 گویند فصل بهاری در خانه رفتند و بیرون نمی آمدند خدا می گفت ای سیده بیرون آی تا آثار
 صنع منی گفتند باری تو درون آی تا مصالح منی بزرگ بجذمت ایشان رفت و لباس ایشان را
 بسیار کمند دید گفت کسان باشند که اگر اشارت کنی جامه حاضر سازند گفتند شرم میدارم که دنیا خواهم
 از کسیکه دنیا ملک اوست پس چگونه خواهم از کسی که دنیا در دست او عاریتی است و میفرمودند که ای
 ما را از دنیا هر چه قسمت کرده بدشمنان خود داده که ما را تو لبی چون وفات ایشان نزدیک رسید
 اکابر بر بالین ایشان حاضر بودند گفتند بر خیزید و جاس خالی کنید بر اس رسولان خدای برخاستند
 و بیرون رفتند آفازی شنیدند که یا ایها النفس المطمئنة ارجعی الی ربک راضیه مرضیه فاودی
 فی عبادی و ادخلی جنتی یعنی ای نفس آرام گرفته بذر من که شاگردی در زحمت و صبر نمودی
 در محنت ما گردان و دنیا بسوی موعود پروردگار خود در آن حالتی که پسند کنده آنچه بتو داده اند پس
 نزد خدا سلب پس در زمره بنندگان شایسته من و در آی در بهشت همراه مقربان چون اکابر بدر
 درآمدند دیدند که حجت حق پیوسته وفات ایشان در سال یکصد و هشتاد و هشت بر سر آمده

نقل است
 از سینه العارفت
 در شیخ که رابعه
 بود و آمد در خانه و
 گفتند جامه نرسیده
 که او را بچند و چندان
 رفتند و کعبه بجای
 او باقی گفتند که بقلان
 میسوزد و در وقت چای
 طلب کن و بپوشان
 غصه کرده بود که از
 غیبه بی خبر و در آن
 در خانه بسیار
 در جواب اندک
 گفتند که بر سر
 نشستند و از آن
 صلوات الله علیه
 که در آنجا

بسیار میکنند و تمام بضاعت من این است و تمام مال خود که بیست هزار درم باشد خریده ام و امیدوارم
 که مثل آن سود کنم از جهت کمالی که در هر خبر خود دار و گفته صفت او چیست گفت مطهر است گفتم چندگاه
 که باین حال مبتلا است گفت یک سال گفتم ابتدای این که از خواب بیدار بود و گفت خود در کن ارد داشت و باین
 ابیات سرود می نمود که حاصل این است هرگز کذب تو که نشکند عهدی که با تو دارم و مگر زنگردا هم دوستی
 بعد از آنکه صفایافته می شده اطراف دل من از وجد پس چگونه تسلیم بهم و کس کن سازم
 آن دل را پس ای آنکسی که مرا صاحبی نیست بغیر از تو و تو گذاشتی مرا در مردم به بندگی
 بعد از آن برخاست و عود شکست و بگریه درآمد و فرمود که مردم که محبت کسی مبتلا است و ظاهر شد
 که چنین نیست از تحفه پسیدم حال چنین است بادل بریان و دیده گریان بیته چند بر خواند که می
 این است خطاب کرد مرا حق از دل من و وعظ من بر زبان من بود و نزدیک شدم با و بعد
 از دیرمی و مخصوص گردانید مرا اللہ تعالی و برگزید مرا و اجابت کردم وقتی که خوانده شدم
 لبیک گویان از روی خواهش مرا آنکسی را که مرا خوانده بعد از آن صاحب تحفه را گفتم که بهای
 او بر دمه نیست و زیادت میدهم فریاد بر آورد و گفت تو مرد درویشی و بهای او را از کجا دوی
 گفتم اضطراب نکن تو همین جای باش تا قیمت او را بیاورم بعد از آن گریان گریان بر فتم بخدای
 سوگند مالک ایک دینار بگویم و تمام شب می بویوم و نظریع میکردم و خواب نمی آمد و میگفتم
 ای پروردگار بر نهان و آشکارا من عالمی و اعتماد بر فضل تو دارم مرا از سوامکن ناگاه شخصی
 در بند گفتم کیستی گفت یکی از دوستان تو در یکشادم و در دمی دیدم با چهار غلام و شمع
 با خود دار و گفت ای استاد از آن در آمدن میدهی گفتم در آن چون در آمد گفتم کیستی و چرا آمد
 گفت از همین شبی که خواب دیدم که با تفسی آواز داد که هیچ بزرگوار در پیش سری
 بر دو نفس او خوش گردان که تحفه را بخرد و ما را با تحفه شایستی است چون این شنیدم سجده
 مشکوکا آوردم و شستم تا صبح شد کار خیر ادا کردم و دست گرفته به بیمارستان رفتم صاحب
 بیمارستان در انتظار بود چون مراد دید گفت مرخص و آری که تحفه را نزد حق تعالی قرب و منزلت
 است و دوشن با تفسی بمن آواز داد و گفت بد رستی که آواز داشت با و لی که نهالی نیست
 از عطا پس بلند شد و باز بلند شد و رجه حال چون تحفه را دید چشم بر آب کرد و با خدا

و در آنکه زبان بافتند
 اند و بیل بقیان
 البیان آنکه در سحر
 چند روز بجلالت
 سوم که گفتم
 بیدار می شد
 بوقت فنی
 راست میگفت
 زانرا استفسار
 که در آن شب
 بخت یک شند
 صفت صاحب
 در آنکه هیچ
 فانی نکرده
 ربی ادبی
 سحر آنکه انبیا
 شیطانی
 برآمد و در
 چنین شده

در مناجات میگفت مرا میان خلق مشهور گردانیدی درین وقت صاحب تحفه رسید گریان گفت که چه
 آنچه تو گفتی آوردم بنیزار سوگفت نخوابم گفتم بمثل قیمت سوگفت ای سیر علیک الحمد دنیا من
 و هی قبول نکتم تحفه آزاد است در راه خدا گفتم قصه حبیبیت گفت ای استاد دوش مرا سر ز
 کردند ترا گواه میگرم که از همه مال خود بیرون آمدم و در خدا یتقایی که بختم روی باین مثنی کردم
 او نیز میگفت گفتم چرا میگرمی گفت گوئی خدا یتقایی با آنچه مرا خواند بان از من راضی نیست
 ترا گواه میگرم همه مال خود را در راه خدا استغالی صدقه کردم گفتم سبحان الله چه بزرگست
 یکست تحفه بر همه بعد از آن تحفه برخاست و جاعهای که در برداشت بیرون کرد و بدلا سی پوشید
 بیرون رفت و میگفت گفتم خدا یتقایی ترا بائی داد که به از بهر حبیبیت بیته چند خواند که معنی
 آن اینست میگرم از تو بسوی او گریه میکنم از تو نذر او سگند حق او که او دست خواست
 من همیشه ام پیش او تا برسانم او محفوظ گرداند بخیر بکه امیدوارم از او بعد از آن بیرون
 آیدیم و چند آنکه تحفه را بستیم نیاقتیم هر سه غریبت کعبه کردیم احمد مثنی در راه برگرد من و صاحب
 تحفه بکه معطر رسیدیم و در وقت طواف آواز مجروحی شنیدیم که این ابیات میخواند که معنی
 آن اینست دست خدا در دنیا بیمار است و دراز است چارمی او پس دوا می او در دواست
 او شایده و دست خود را جام محبت خود پس سیراب گردانیدند ای وقتی که نوشانید آن جام
 راپس میوش شده از محبت و خواشش بسوی او دمیخواهد دستی بغیر از چنین است که
 که دعوی شوق بسوی او کند بخود می باشد تا آنکه به پیدا و راپش او رفتیم چون مرادید گفت
 ای سیری گفتم لبیک تو کیستی که خدا ترا رحمت کند گفت لا اله الا الله بعد از شنیدن نا شناختن
 چرا من تحفه ام داو ضعیف شده بود گفتم ای تحفه چه فائده دیدی بعد از آنکه تنهایی گزیدت
 خدا یتقایی مرا بقرب خود انس بخشید و از غیر خود وحشت داد گفتم این مثنی ببرد گفت رحمت الله
 خدا یتقایی او را از گرامتها چندان بخشید که هیچ چشم ندیده است و همایه عانت و رشت
 گفتم خواهی که ترا آزاد کرد با من آمده است دعای بهمانی کرد و در برابر کعبه بیفتاد و جان داد
 چون خواجه او بیاورد و برآمد و دیده بر روی افتاد رفتیم که وی را بر دارم مرده بود
 تجمیز و تکفین ایشان کردم و بجاک سپردم رحم الله تعالی + + +

حضرت ام عیسیٰ رحمها الله

نام پدر ایشان ابراهیم خرنی است از سادات عارفات کمالیات بودند و در فقه فتوی می نوشتند
وفات ایشان در ماه رجب سال ۳۵۰ هجری است و هشت هجری بوده و قبر نزدیکی قبر والد ایشان

حضرت ام محمد رحمها الله تعالی

والده ماجده شیخ ابی عبداللہ حنفی، قدس اللہ سرہ و از کبرای عابدات قانبات بوده
و ایشانرا مشاهدات و مکاشفات بسیار است همراه پدر خود از راه بحر سفر حجاز رفتند گویند
که شیخ ابو عبداللہ در عشره اخیر منتهان احیای شب میکرد و نداشت شب قدر و ریاضت بیام برآورد
ناز میکرد و والدہ ایشان ام محمد در درون متوجه شسته بودند تا گاه انوار شب قدر از ایشان
ظاہر شدن گرفت آواز دادند که ای محمد ای فرزند آنچه تو آنجا میطلبی اینجا است شیخ
فرود آمدند و آن انوار او پدیدار و قدیم والدہ خود را فداوند شیخ می فرمودند از اوقات قدر والدہ خود بداند

حضرت امه الواحد رحمها الله

نام ایشان ستینه و نام پدر حسین بن اسمعیل عالمی است هم علم فرائد و حدیث فقه
و فرائض و هم حساب و نحو را خوب میدانستند و صدقه بسیار میدادند و وفات ایشان
در ماه رمضان سال ۳۵۰ هجری است و مدت عمر از نو و سال متجاوز بود

حضرت امه اسلام

نام پدر ایشان قاضی ابوبکر بن کامل بن خلف است شاگرد محمد بن اسمعیل نصلانی اند
و توحشی و زاهدی و ابوعلی از شاگردان ایشانند و قضائل و کمالات بسیار داشته اند
ولادت ایشان در رجب سال ۳۵۰ هجری بوده وفات در رجب سال ۳۵۰ هجری واقع شده

حضرت میمونہ واعظ

نام پدر ایشان شاقوله است حافظ قرآن مجید و فرقان حمید بوده اند روزی در وعظ
گفتند جایزه که در وجه حلال باشد و در آن کسی گناه نکند و دپاره نیشود و چنانچه پیرامینی
که در بر دارم یافته نادانست و چهل و هفت سال است که پوشم و پاره نشدند و
از عبدالصمد پیر ایشان که در خانه مادر یاری بود مشرف پیر فداوند ابوالدہ گفتم که این دیوار را از سر نو

باید ساخت ایشان بر پاره کاغذ چیزی نوشتند و گفتند این کاغذ را باین دیوار محکم ساز چنان که بمست سال آن دیوار بحال ماند و نیفتاد بعد از فوت ایشان بخاطر من رسید که ببینیم در آن کاغذ چه نوشته اند بمجرب جدا سخن دیوار پیفتاد و در آن نوشته بودند که ان الله میکس السموات والارض ان تزلولا یا میکس السموات والارض اسکر وفات ایشان در سال صد و نود و ستم هجری بود

حضرت خدیجه واعظ

از کبار نسا و عارفات صالحات و عمه حضرت قطب ربانی محبوب سبحانی غوث الثقلین شیخ عبد القادر جیلانی اند رضی الله عنهما گویند یکبار در جیلان خشک سال شد مردم بحبت طلب باران بیرون رفتند باران نبارید همه بخدمت ام محمد آمدند و درخواست دعا می نمودند و باران نموند ایشان صحن خانه خود را رفتند و گفتند خداوند امن جارب کردیم و تو آب بپاش در همان نزد باران در گرفت و چندان بارید که کوسه سرشکها کشادند

حضرت ام محمد رحمهما الله

نام پدر ایشان محمد بن علی بن عبد الله است با این سمعون صحبت داشته اند و در صدق و صلاح و زهد و ورع بی نظیر بوده اند ولادت ایشان در سال صد و هفتاد و چهار هجری و وفات در سال چهار صد و شصت بود و مدت عمر شش سال و قبر ایشان نزدیک قبر این سمعون است

حضرت کریمه مرزیه

نام پدر ایشان احمد بن محمد بن ابی حاتم است علم ظاهری و باطنی را جمع کرده بود و حدیث در سبک گفت و وفات ایشان در سال چهار صد و شصت و سه هجری بوده

حضرت فاطمه واعظ رحمهما الله تعالی

نام پدر ایشان حسین بن حسن بن فضلو به است در مجلس وعظ ایشان همه نسا و صالحات شهر حاضر میشدند و بقیص میرسیدند وفات ایشان در سال پانصد و بیست و یک هجری

حضرت فاطمه

نام پدر ایشان نصر بن عطار است از سادات نسا و در ریاضت و مجاهدت و زهد تقوی و یگانگی زمانه بودند گویند در مدت عمر از خانه خود بیرون نیامده بودند وفات ایشان در سال

پانصد و هفتاد و سه هجری واقع شده بعضی از نسا و صالحات عبادات ریاضت و عبادت را
 بمرتبه رسانیده اند که بالا تر از آن متصور نیست چنانچه امام عبداللہ یافعی رحمہ اللہ تاریخ خود از
 از مشائخ روایت میکند کہ زنی مصری در نواحی مصر سی سال حبس اقامت کرد کہ در سرباز و کربا
 از آنجا زلفت و درین سی سال هیچ نخورده و هیچ نیاشا میدویم امام یافعی در وصف الیاسین آورده اند
 کہ یکے ازین طائفہ گفت کہ در نواحی مصر زنی دیدم والہ و حیران سی سال بر دو پای ایستاده
 ماند و در زمستان و تابستان نہ شب نشست و نہ در روز از آفتاب و باران اورا پناہی بود
 و مارها و تعبانیها کردا و درمی آمدند و ہم امام عبداللہ یافعی گویند کہ یکی از علما نقل کرد کہ در خوار
 زنی دیدم کہ زیاده از نسیب سال هیچ نخورده و هیچ نیاشامیده و حضرت مولانا عبدالرحمن
 جامی قدس اللہ سرہ در نفحات الانس نوشته اند کہ حضرت شیخ ابوسعید ابوالخیر قدس اللہ
 روح فرموده اند کہ در مردی پیر زنی بود کہ اورا بیکی می گفتند من آمد و گفت ای ابو سعید
 بتظلم آمده ام گفتیم بکوی گفت مردم دعا میکنند کہ مارا یک نفس بجا باز کند اسی سال است
 کہ میگویم کہ مرا یک طرفہ العین بمن باز کند تا ببینم کہ من کیم بمن خود هستم هنوز اتفاق نیفتاده

حضرت بی بی جمال خاتون

نام پدر ایشان قاضی سائیده است خواہر حضرت میان میرا کہ ذکر ایشان و ذکر سلسلہ علیہ
 قادر بہ ذکر شدہ بی بی جمال خاتون از کبار نسا و عارفات قائمات اند و در ترک و تجرید
 وقت طریقہ شغل از والدہ ماجدہ خود و از برادر بزرگوار دارند و خوارق و کرامات بسیار
 از ایشان بظہور رسیدہ و میرسد چنانچہ وقتی قریب بدو من گندم در طرفہ بدست مبارک
 خود انداختہ بودند و ہر روز از آن گندم بیرون می آوردند صرف و البسکان و فقرا می نمودند
 و گندم بجاں خود بود و تا یک سال کفایت کرد کہ ہر روزی مایہی بخانہ ایشان آوردند
 و وقت ایشان خوش بود چون نظر بر آن مایہی انداختند نوری در ظاہر او پدید آمد فرمودہ اند
 این مایہی را نگاہدارید کہ بمن دارد تا حال آن مایہی خشک شدہ خویشان ایشان دارند و بیکات
 آن طاہر در غلہ یا متاعیکہ نگاہ میدارند برکت عجیبہ در آن پیدا میشود و گویند ہر کس را حاجتی
 روی سید ہر چند دست ایشان رسیدہ التماس فاستحہ نمایند و از برکت توجہ ایشان آن نعم کفایت

میرسد و طعامی که بروج بزرگان می پزند اول بدست مبارک خود طعام را از دیک می کشند
بعد از آن دیگر را اعراس کنند هر قدر مردی که حاضر شده باشند همه میرسد و کمی نمیکنند سن نهین
ایشان از شصت سال متجاوز است و در سوستان بوطن خود اقامت دارند و هرگز از آنجا بجا
دیگر نرفته اند و بدین حضرت میان میر نیز نیامدند و اما هرگز که سال هزار و چهل و نهم بحریست و قیامات اند

خاتمه الكتاب

الحمد لله والمنة که این کتاب سببی بسفینه الاولیا از زمین روح مطهر حضرت سید ابی طالب علیه و علی و آلہ و اصحابہ وسلم و توجہ اولیای معظم قدس القدر و اہم در شب بیست و ہفتم ماہ رمضان المبارک سال یکہزار و چہل و نہ ہجری کہ سال بیست و پنجم از سن این فقیر با تمام رسید اگر ہم عبارت این کتاب راست بر است ست و در عبارت آرائی مقتید شدہ و فارسی سادہ عام فہم نوشتہ لیکن بعضی جا اقتدا عبارت نفحات الانس قطب الاولیا قدوة الاثنی عشر السمان عرفان خورشید فلک الاقان حضرت مولانا ی نور الملتہ والدین عبد الرحمن جامی قدس سرہ السامی کہ کمال فصاحت و متانت دارد و ایشان را استا خود میداند کردہ و زبان روزمرہ خود را نیز ترک ساختہ اگر چه پیچیدہ است کہ بعضی از سخنان خوش و احوال و شوارق مشائخی کہ الحال در قید حیات اند و این فقیر خود ایشان را ملازمت نمودہ و کرامات از ایشان مشاہدہ کردہ داخل این کتاب سازد لیکن چون وقت تقاضا بنکرد نوشت و ہمین سبب سخنان عالی و نکتمای دقیق اکابر سلف را کہ عام فہم نبوی نیز داخل ساختہ شیخ ابوسعید خراسانی چون بمصر رسید ندای ایشان را گفتند ای سید قوم چرا بر مہر سخن نگویی فرمودند این مردم از حق عنایت غائب اند ذکر حق با غائبان غیبت است و چنانچہ گفتہ اند الولی یعرف الولی ہمچنین سخنان دلی را ہم جزوی نفہد پس نیز ایشان نباید گفت امید کہ این سبب از برکت اسامی این بزرگان قبول تمام یابد و خوانندگان را بثمرہ تمام ازان حاصل آید اگر مقتضای بشارت سید و خطای شدہ باشد باب النش آنرا بذیل اصلاح بیوشند الحمد للہ الحمد اکثر و اما ابدا

الحمد لله الذي جعل في الدنيا ما لا يحصى من نعمته
التي لا يمكن أن يحيط بها العقل ولا يحصى بها القلب
والله اعلم بالصواب

